

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A woman with dark hair, wearing a black lace-trimmed top, is lying down. She is being held from behind by two men. One man's hand is on her neck, and the other's is on her waist. A smartphone is lying on a surface to the left. The background is dark and moody.

IT TAKES
Three

J. JONES

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

IT TAKES
Three
J. JONES

Telif Hakkı © 2023 J. Jones

Tüm hakları saklıdır. Sadece kişisel zevkiniz içindir. Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar yazarın kendi görüşlerinin ürünüdür. hayal ürünüdür veya kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Bu eser on sekiz yaş ve üzeri yetişkinler için hazırlanmıştır.

Bu yayının hiçbir bölümü, açık izni olmaksızın, bilgi depolama ve geri alma sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla herhangi bir biçimde çoğaltılamaz veya iletilemez. Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazardan izin alınmalıdır.

Cruel Ink Editing + Design'da Victoria Ellis tarafından düzenlendi

Kapak Tasarımı Cruel Ink Editing + Design'da Cady Verdiramo

Formatlama Cruel Ink Editing + Design'da Victoria Ellis

DEDICATION

Sadece en iyi arkadaşım değil, aynı zamanda her zaman köşemde en yüksek sesle tezahürat yapan kişi olan kız kardeşime. Teşekkürler Tory, sana ihtiyacım olduğunda her zaman yanımda olduğun ve işimin yanan bir çöp yığını olmadığına dair bana güven verdiğin için.

(Ya da en azından yanan bir çöp yığını olmadığı konusunda bana yalan söylediğin için. Seni seviyorum!)

İÇİNDEKİLER

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında Sosyal](#)

[Medya](#)

GÜÇLÜ KOLLAR BELİMİ SARIYOR VE BÜYÜK BİR EL AVUÇ İÇİMİ çıplak mide. Kim olduğunu anlamak için dönmeme gerek yok. Aklımdan geçen tek düşünce.

Keşke kardeşi olsaydı.

Kulağa kötü geliyor, değil mi? Aynı zamanda tamamen doğru da değil. Şu anda bana sarılmış olan kolları seviyorum ama bana hatırlattıklarını da özledim.

"Düşüncelere dalmış görünüyorsun," diye kulağımı tırmalıyor derin sesi, müziğin sesini duymaya çalışarak yaklaşırken. Sırtıma bastırıyor, neredeyse üzerimde yükseliyor, bu da beni sadece önümdeki bara yaklaştırıyor. "Aklında ne olduğunu bana söylemek ister misin?"

Kardeşinle cevap vermek muhtemelen iyi gitmeyecektir, bu yüzden bunun yerine, votka Red Bull'umu yudumlarken başımı kayıtsızca sallıyorum.

Burnu, tıpkı ağabeyinin yaptığı gibi kulağımın arkasındaki hassas deriyi sıyrıyor. Hem dokunuşundan *hem* de düşüncesinden ürperiyorum. İkisinin birleşimiyle tenimde tüylerim diken diken oluyor ve belimde duran ellerin altında sıcaklık kaynıyor.

Dudaklarını boynuma bastırıyor, tenime karşı sırtıyor.

"Hmm," diye mırıldanıyor, sanki tam olarak ne düşündüğümü biliyormuş gibi. "Her ne ise iyi *olmalı*. Sınıfla paylaş, Lala."

Boğazım kururken içkimden hızlıca bir yudum daha alıyorum. Lakabımın dudaklarından dökülüş şekli, kardeşinin eskiden söylediği şeklin neredeyse aynısı.

Açık olmak gerekirse, ben o kanka avcılarından değilim. Birlikte olduğum erkeklerin sayısı bir elin parmaklarını geçmez.

aynı arkadaş grubundan. Ancak, ikinci yılımda Jeraco Üniversitesi'ne transfer olduğumdan beri iki erkeğe kafayı takmış durumdayım.

Ethan ve Eli Renner.

Ethan şu anda sırtımda, Eli ise kalbimin etrafında bir boa yılanı gibi sarılmış durumda.

Çocuklarla oda arkadaşım Tiffany'nin beni sürüklediği ilk üniversite partisinde tanıştım; Tiffany, Jeraco'ya geçiş sürecimdeki kasırğa sırasında o kadar büyük bir nimet oldu ki, onun bana var olan güçler tarafından hediye edildiğine ikna oldum.

Doğru dürüst tanıştırmadan bir araya getirilmiş olmamıza rağmen hemen kaynaştık. Tiffany, kendisine atanan oda arkadaşının ailevi bir acil durum yaşaması ve son anda dönemden ayrılması nedeniyle, ben ise eşyalarımı toplayıp JU'ya on saatlik bir yolculuk yapmadan önce hazırlanmak için sadece iki günüm olduğu için. Bir burs için başvurmuştum, kazanma şansım olduğuna asla inanmıyordum ve Tiff'in oda arkadaşının talihsizliği olmasaydı muhtemelen kazanamayacaktım. O uğursuz e-posta gelen kutuma düştüğünde, geleceğimi devlet üniversitesinde bir ön lisans diplomasına doğru ilerlemek ve gerisini daha sonra çözmek olarak kabul etmiştim.

Tiff'in oda arkadaşının burslu olması tesadüftü, tam da benim başvurduğum burstu ve okulu bırakarak, dönemin başlamasına *günler kala* doldurmak için çabaladıkları bir yeri boşaltmışlardı. İlk tercihleri ben miydim yoksa kırk sekiz saat içinde eşyalarını toplayıp çok az bir hazırlıkla ya da hiç hazırlık yapmadan başka bir üniversiteye gidebilecek tek kişi ben miydim bilmiyorum.

Omuzlarımda bir sürü çantayla kapısını çaldığımdan ve yüzünde geniş bir gülümsemeyle kapıyı açtığından beri arkadaşlık.

Ama arkadaşlarım bile benim sakladığım türden sırları paylaşmaz.

Özellikle ikisi.

O parti Renner kardeşlerle olan kaderimi iyi ya *da* kötü mühürledi.

Renner'ların kardeş olduklarını *bilmiyordum*. İkiz olduklarını bile bilmiyordum. Tek yumurta ikizi olmadıkları *konusunda ısrar etseler* de, o gece beni kandırmış olabilirlerdi ya da belki de Tiffany'yle içtiğimiz Beyaz Pençeler yüzündendi.

İsimlerimizi paylaşmadan önce öpücüklerimizi paylaştık ve o gecenin detayları hakkında hala biraz bulanıkım, ama bir şekilde ikisinin de ilgisini çekmeyi başardım.

İlgi alanları.

Eli bana ilk ulaşan oldu.

Onunla birkaç dersi paylaşıyorum. Daha önce kalbimin çılgınca atmasına ve nabzımın hızlanmasına neden olan bir şey, ama şimdi kafasının arkasını her gördüğümde veya kolonyasının kokusunu her aldığımda kalbimin acı verici bir şekilde sıkılmasına neden oluyor.

Bunu düşünürken bile gözlerim yaşarmaya başlıyor, bu yüzden boğazımı temizliyorum ve "Ne istiyorsun Ethan?" diye soruyorum. Sesimi yükseltiyorum ve beni duyabilmesi için başımı ona doğru eğiyorum. Bu sadece dudaklarının boynumda, ayak parmaklarımın ayakkabılarımın içinde kıvrılmasına neden olacak şekilde gezinmesini sağlıyor.

Bir ürpertiye daha bastırıyorum.

Kulağıma mırıldanmadan önce boğazıma bir dizi öpücük konduruyor, "Sen."

Sanki damarlarımdaki kanı nasıl kaynatacağını çok iyi biliyor. Vücudumun ona nasıl tepki verdiğini görmezden gelerek içkimi hızla bitirip yere bırakıyorum ve kollarının arasında dönerek ona bakıyorum.

Tıpkı ağabeyi gibi çok yakışıklı ve onu görmek hem bedenimi ateşe veriyor hem de beni soğuk sularla ıslatıyor. Birbirlerine o kadar benziyorlar ki... İstesem Eli'ymiş gibi davranabilirim ama yapmıyorum.

Sorun da bu zaten.

Seçmek istemiyorum-

Kafamı sallıyorum, sahip olduğum için hatalı olduğum düşünceleri yok ediyorum.

Elimi göğüs kafesine dayayarak baskı uyguluyorum, onu geri çekmeye çalışıyorum, böylece bar ile onun katı, baştan çıkarıcı vücudu arasında sıkışıp kalmıyorum. Onu daha yakına çekmekten başka bir şey istemiyorum ve bu onu çok çok uzağa itmek için daha fazla neden.

Ethan'ın sınırların dışında olduğuna dair kendime söz verdim ve şu ana kadar sözümü tuttum.

"Bana sahip olamazsın," diyorum açıkça, yanından geçip gitmeye çalışarak, ama o hemen bir kolunu iki yanıma koyarak beni sıkıştırıyor, avuç içleri yıpranmış tahtanın etrafında kıvrılıyor. Eğiliyor, beni baş döndürücü kokusuyla boğuyor, kardeşlerinden çok farklı ama daha az sarhoş edici değil. Ben aramıza mesafe koymaya çalışırken barın yuvarlak kenarı sırtıma batıyor.

"Nedenmiş o, güzel kız?"

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, kendime onun ilgisinin tadını çıkarmak için bir saniye veriyorum, sonra açıyorum.

"Nedenini biliyorsun," diye çıkıştım. "Şimdi, izin verirsiniz, dans etmek

istiyorum."

O geri çekilirken ve kolları benden uzaklaşırken rahatlamış bir nefes alıyorum, ancak ellerinden biri benimkine kayarken tekrar içime çekiyorum. Kalın, hafif nasırlı parmakları benim daha narin, ince parmaklarımın arasından geçerken geniş avucu benimkini sarıyor. "Eğer benimle dans etmek istiyorsan, Lala, sadece sorman yeterliydi."

"Ben öyle demedim-"

Bana karşı çıkmaya şansı vermeden dönüyor.

Onunla dans etmek istemiyorum. Gerçekten istemiyorum. Tıpkı gözlerimin bütün gece kalabalığı tarayıp, diğer herkesin üzerinde yükselmeyi asla başaramayan iki uzun boylu, siyah saçlı çocuğu aramadığı gibi.

Belki kendimi kandırmıyorum ama bu onun bunu bilmesi gerektiği anlamına gelmiyor.

Elimi geri çekip beni içine çektiği dalgalı vücut yığınının içinde kaybolmadan önce beni sadece birkaç metre sürüklemeyi başarıyor. Başımı eğip dans eden çiftlerin arasından geçiyorum, sallanan uzuvlardan ve şırıldayan içeceklerden kaçıyorum. Saklanmama gerek yok, gerçekten. Zaten herkes benden neredeyse bir baş daha uzun olduğu için kolayca gizlenebiliyorum, doğuştan uzun boy genine sahip olmadığımı düşünürsek bu hiç de zor değil.

Anne ve babamın boyları ortalamanın çok üzerinde olmasına rağmen benim boyum en fazla 1.80'miş. Ya birileri gerçek ailem hakkında doğruyu söylemiyordu ya da ben sadece çubuğun kısa ucunu aldım.

Ha. Çubuğun kısa ucu.

Düşüncelerimden dolayı dudaklarım eğlenerek yukarı kalkıyor, sonra keskin bir sızı kalbime bir kazık gibi saplanınca hemen düşüyor.

Eli buna gülerdi. İki kardeşten daha düşünceli olan o olmasına rağmen, iyi bir şakayı her zaman sevmiştir. Muhtemelen Ethan ikilinin palyaçosu olduğu için, Eli'yi ve etrafındaki herkesi her zaman gülmekten kırıp geçirirdi.

İkisini de düşünmek bile dans pistinin ortasında durmama ve bir tür tam vücut felci yaşamama neden oluyor. Özlemim bu noktada fiziksel bir ağrıya dönüştü, ama istediğim şeyi istediğim için hala hatalıyım. Eli'yi benden uzaklaştıran da buydu ve bunun için kendimi asla affetmeyeceğim.

Terli, gıcırdayan bedenlerin ortasında sıkışıp kaldığımda, bu gece boğmayı umduğum gerçeği nihayet itiraf ediyorum: Onu kaybettim ve hepsi benim hastalıklı, çarpık arzularım yüzünden oldu.

Biraz zamana ihtiyacı olduğunu söyledi ve ben de ayrı kaldığımız haftanın çoğunu -çünkü buna ayrılık demeyi reddediyorum- onu geri kazanmanın yollarını düşünerek geçirdim. Hata yaptım, en büyük hatayı işledim ve affetmesi için yalvaran ve açıklama yapmaya çalışan birçok mesajıma rağmen hepsi cevapsız kaldı. Açılmamış olmasalar da, ki bu daha da kötü olabilir. Söyleyeceklerimi, ne kadar içtenlikle üzgün olduğumu gördü ve yine de beni görmezden gelmeyi seçti.

Onu gerçekten suçlayamam.

Onu geri kazanmak için oluşturduğum fikirler listesi acınacak derecede boş kaldığında, sonunda pes ettim ve Jeraco'daki öğrencilerin çoğunun uğrak yeri olan kasabadaki bara doğru yürüdüm. Barın popülaritesinin harika bir işletme olmasından çok, günlük ucuz içki spesiyalleri ve sahte kimlikleri kolayca görmezden gelmeleriyle ilgisi vardı.

Bu gece ben, seks sırasında yanlışlıkla erkek arkadaşının kardeşinin adını haykıran yirmi yaşındaki korkunç kız arkadaş Lainey Larson değil, yirmi iki yaşındaki kaygısız, bekâr ve kaynaşmaya hazır Jessica Rabett'tim.

Evet, *yikes*.

Bunu düşünmek bile beni rahatsız edici derecede sıcak ve kaşıntılı yapıyor, sanki etrafımdaki herkes ne yaptığımı biliyor ve bana bakarak *sen bir sapıksın* diye bağırıyorlar. Yaptığım şeyle yüzleşmeye çalıştığım bir haftadan sonra bile hala çok kötü geliyor.

Çünkü öyle, Lainey.

Bir içkiye daha ihtiyacım var.

Beklenmedik bir şekilde kucaklanıp sert, geniş bir göğse doğru geri çekildiğimde, gümbürdeyen müzik tarafından anında yutulan bir çığlık beni terk ediyor. Başımı geriye atıp yukarı baktığımda Ethan'ın muzaffer bir edayla bana baktığını görüyorum.

"Buldum seni."

Onun kollarında olmak çok doğru, çok rahat, çok *tanıdık* geliyor, ki Ethan'la hiç böyle birlikte olmadığımı düşünürsek bu hiç de doğru değil.

İstemediğinizden değil, hain zihnim buna işaret ediyor.

Ona olan ilgim bana Eli'yi hatırlattığı için mi? Yoksa ben...

Düşünemiyorum bile. Gerçekten o kadar berbat durumda mıyım?

Kıpırdanarak kendimi onun demirden tutuşundan kurtarmaya çalışıyorum.

"Bırak beni Ethan," diye ısırdım, oyunlarından bıkmıştım. Bu gece tek yapmak istediğim yaralarımı sarmak ve Eli'ı unutmaya çalışmaktı. Eğer beni hayatından çıkarmak istiyorsa buna saygı duyabilirim ama bu, onun yüzünden yıkılmayacağım anlamına gelmez.

Çünkü Eli'nin hayatından çıkarsam Ethan'inkinden de çıkmış olacağım. Sanki ikisini de kaybediyorum.

"Finders keepers," diye şarkı söylüyor, beni kollarında döndürüp omzunun üzerinden yukarı çekmeden önce.

Ayaklarım yerden kesilirken irkilerek bir ses çıkarıyorum.

"*Ethan*," diye öfkeyle arkasından tıslıyorum ama o beni görmezden geliyor ve kalabalığın arasından geçip gidiyor. Biz ayrılırken kafalar bizi izlemek için dönüyor, başlarını benim hakkımda konuştuklarını söyleyecek şekilde eğiyorlar.

Bizim hakkımızda.

Ne söylediklerini hayal edebiliyorum. Ayrıca küçük bir parçamın bizden bahsettiklerine memnun olduğunu da inkar edemem. Bir bakıma herkesin önünde benim üzerimde hak iddia ediyor gibi... Kardeşi olmama rağmen.

Hayır, Lainey. Kendimi azarlıyorum. *Bu çok yanlış.*

İlgiden ve kendi iç düşüncelerimden utanç yüzümü yakıyor, ama ellerimle kızarmamı gizlemeye çalıştığımda, hareket giydiğim eteğin yukarı kalkmasına neden oluyor. Havanın *öpmemesi gereken* tenimi öpmesiyle irkiliyorum, ama eteği aşağı çekmek için uzanamadan Ethan'ın eli orada, alçakgönüllülüğümü örtmek için çekiyor ve tekrar yukarı çıkmadığından emin olmak için orada tutuyor, bu da elini kışımın kıvrımına yaklaştırıyor, ama uygunsuz olmak için herhangi bir hareket yapmıyor.

Yanaklarım kızarıyor, bu sefer zevkten pembeleşiyor. Her ne kadar kardeşinden daha az ciddi olsa da, her şeyi sağlıklı bir mizah dozuyla ele alsa da, oldukça tatlı olabiliyor. Bir film maratonundan sonra kanepede Eli'nin göğsüne yaslanmış bir şekilde uyandığımda, uyurken üzerimize bir battaniye örttüğünü birden fazla kez gördüm. Bir keresinde alnımda dudaklarının belli belirsiz bir fırçasını bile hissetmiştim.

Yemin ederim günlerce karıncalandı.

Bana ders çalışmamda yardım etmeyi teklif etti çünkü Eli ve ben matematikte berbatız ve o bir çeşit matematik dehası. Yardıma ihtiyacım olmadığı için değil, birbirimize bu kadar yaklaşırsak neler olabileceğinden korktuğum için hiç kabul etmedim. Bazen aramızdaki gerilimin bir elektrik akımı gibi çatırdadığını hissedebiliyordum.

Tıpkı şimdiki gibi.

Bedenim dokunduğumuz her yerin aşırı farkında. Tenim yeni bir tüylenme dalgasıyla karıncalanırken kollarımdaki tüyler diken diken oluyor ve ona bu kadar yakın olmaktan ne kadar etkilendiğimi ele veriyor. Meme uçlarım sütyenimin altında geriliyor, dokunulmak için yalvarıyor, ama sadece biri tarafından değil. Sadece *biri* tarafından bile değil.

İki kardeş tarafından.

Dudağımı ısıırıyorum, bir inilti tutuyorum.

Bunun yerine, fiziksel tepkimi inatla görmezden geliyorum ve Ethan'ın sırtına vuruyorum. "İndir beni!" Talep ediyorum. "Beni nereye götürüyorsun ki? Buraya dans etmeye geldim, kaçırılmaya değil."

"Buraya neden geldiğini biliyorum Lala," diye cevap veriyor kapıyı açarken ve gecenin içine doğru kaçıyoruz. Sıcak tenimi serinletiyor ve bunun için minnettarım. İçerinin ne kadar sıcak olduğunu fark etmemiştim. "Ortaya attığın adam kaçırma iddiasına gelince" -sonradan ekliyor- "istekli olanı kaçıramazsın tatlım."

Gecemi mahvetmesine verdiği kibirli tepki beni sessizce öfkelenbildirdi.

Otoparkta adımlarken ayakkabılarının altında gevşek çakıllar çıkırtıyor, şüphesiz arabasına doğru ilerliyor. Beni omzundan dikkatlice indirip güvenli bir şekilde yere bırakmadan önce arabanın kilidini açtığında bip sesini duyuyorum. Kendimi soğuk metale doğru geri itiyorum, ama önü o kadar yakın ki sanki bir fırının yanında duruyormuşum gibi.

Onu uzaklaştırmak için elimi kaldırıyorum ama o elimi tutuyor.

"Ethan, dur," diye zorla emrediyorum. Ya da en azından deniyorum. Dürüst olmak gerekirse, daha çok yalvarır gibi geliyor. "Bu bir şaka değil."

Elimi yavaşça dudaklarına götürüyor ve avucumu öpüyor.

Midemde kelekler uçuşuyor ve dizlerimin bağı çözülüyor. Ayaklarının dibinde eriyip bir su birikintisine dönüşmemek için tüm enerjimi harcıyorum.

Lanet olsun şu Renner oğlanlarına ve sonsuz çekiciliklerine. Eğer Eli olmasaydı, Ethan olacaktı ve bu düşünce midemdeki suçluluk duygusunu daha da artırıyor, içimde uçuşan kelekleri öldürüyor.

"Bu bir şaka olmaktan çok uzak bebeğim," diyor tenime, sesi ciddi. Avucuma ikinci bir öpücük konduruyor. "Sadece arabaya bin, Lainey." Hızlı bir öpücük daha. "Lütfen."

"Lütfen" bunu yapan şeydir. Çok yumuşak ve içten söylenmiş.

Eli genellikle sessiz olandır. O da en az kardeşi kadar kişilikli olsa da, bunu sadece en yakınlarına saklıyor.

Ethan, yeni tanıştđđı kişilere karşı bile kabadayı ve hayattan daha büyüktür. İnsan şekline bürünmüş bir kasırga gibi.

Bu kadar küçüldüğünü görmek beni ciddi olduğuna inandırıyor.

"Pek   ," diye sessizce kabul ediyorum. Ne yaptđđım hakkında hiçbir fikrim olmasa da bu çocuklara sonuna kadar güveniyorum.

ATEŞLE OYNUYORSUN, LAINEY.

Kapıyı açabilmesi için beni nazıkçe yönlendirirken kendi uyarımı görmezden geliyorum. Kapıyı sessiz bir gümbürtüyle kapatmadan önce yolcu koltuğuna yerleşmeme yardım ediyor, yanımdaki koltuğa oturana kadar ön tarafa doğru koşuyor.

BMW'si neredeyse sessiz bir mırıltıyla çalışıyor ve çocuklardan herhangi biriyle sürüş yapmak bana burada burslu olarak bulunduğumu ve buradaki diğer öğrencilerle aynı ligde olmadığımı hatırlatmakta asla başarısız olmuyor. Ne çocuklar ne de Tiff, hiç kimse bana kendimi değersiz hissettirmede ama yine de bana aynı yetiştirilme tarzından gelmediğimizi hatırlatıyor; hem de hiç.

Tereyağlı deri koltuklara geri yaslanıyorum ve ne zaman onun yanında olsam sürekli olarak çağırdığı kelebekler boğazımdan yukarı kaçmaya çalışsa bile, yumuşak yolculuğun tadını çıkarmaya çalışıyorum.

Sessizliği doldurma ihtiyacıma rağmen ağzımı sıkı sıkıya kapalı tutuyorum, bunun yerine uzanıp çaldığı müziğin sesini açıyorum. Lil Peep'ten "The Brightside" hoparlörlerden çalıyor ve şarkının ilk dizesi küçük alanda üzerimize yıkılırken, sanki evren bana bakıyor ve acıma gülüyor.

"Beni istediğini biliyorum, seni istediğimi biliyorsun." Sözler, sanki bir konserde ön sırada oturuyormuşuz gibi hoparlörlerden kristal berraklığında yankılanıyor.

Boğazımı sessizce temizlemeye çalışıyorum ama her geçen dakika daha da kuruyor.

Ethan bana karşı hep alıngan olmuştur. Bunu onun hiçbir şeyi ciddiye alamamasına bağlıyordum; sürekli şaka yapan ve beni zorlamayı seven

ve sınırları test etmek. Tanıştığımız gece beni öpmüş olabilir ama beni takip eden kardeşiydi. Hiçbir zaman bu onu rahatsız ediyormuş gibi davranmadı ve ilişkimize saygı duyuyor gibiydi... çoğunlukla. Ama yine de ne zaman vedalaşsak yanağımı öpüyor ya da beni kolunun altına alarak yan sarılmalarından birine çekiyordu. Eli buna hiç aldırıyor gibiydi ve ben de bunun ikizlere özgü bir şey olduğunu düşündüm. Birbirlerine çok güveniyorlardı. Eğer Ethan bir şeyi fazla abartırsa, Eli'nin tek yapması gereken Ethan'a benim okuyamadığım ama kardeşinin kesinlikle okuyabildiği bir bakış atmaktı.

Bu gece barda arkamdan gelip tenime öpücükler kondurması.

Bir parçam onun bu sınırları zorladığına inanıyordu. Hatta belki de Eli ve benim ayrı olmamızı aptalca bir oyuna dönüştürerek dalga geçiyordu. O her zaman mizahsız şeylerde mizah bulmaya çalışır. Ethan olayları hafife alarak düzeltmeyi sever, ama dinlediği belli olan şarkı arabanın kabininde süzülürken farklı düşünmeye başladım.

Ki bu tehlikeli.

Böyle düşünemem. Duygularım karşılık bulabilirmiş gibi.

Aylar önceki bir öpücük onun ne yaptığı anlamına gelmez? Gizliden gizliye benimle birlikte olmak istediği anlamına mı geliyor? Kardeşiyle olan yakın ilişkisini riske atıp, biz daha yeni ayrılmışken ateş edeceğini mi?

Ben bir aşk romanındaki, erkeklerin gizliden gizliye onu arzuladığı, onunla birlikte olmak için ayaklarına kapandığı ana karakter değilim.

Memleketimdeyken iki kısa süreli kaçamak yaşadım; her ikisinin de aklında tek bir şey varken bunlara ilişki bile diyemezdim. Eli ile tanıştığım da bakire olmayabilirdim ama bana gerçek bir ilişkinin nasıl bir şey olduğunu gösteren ilk erkek oydu. Fiziksel olduğu kadar duygusal bağa da değer veren bir ilişki.

Göğsüm utançla yanıyor. Ben gerçekten de alçakların en alçağıyım. Eli bana değerli bir şey verdi ve ben sanki bu yeterli değilmiş gibi davrandım.

Alnımı cama dayayarak, caddede ilerlerken sokak lambalarından yayılan ışık parçalarında vitrinlerin ve evlerin geçişini izliyorum. Beni yataktan uzaklaştıran tanıdık bir dönüş yaptığında, omurgam dikleşiyor.

"Bekle." İçimde alarm çalıyor. "Nereye gidiyoruz?" Sanki cevabının ne olacağını bilmiyormuşum gibi soruyorum.

Başka bir dönüş yapmak için göz kırpmıyor. "Üzerimize içki dökülmeden konuşabileceğimiz bir yer."

Bir yer onun ve Eli'nin kampüs dışındaki dairesiydi. Kaçamak şaka girişimine gülmüyorum. Bunun yerine, paniğimi bastırmak için titrek bir şekilde nefes alıp veriyorum.

"Ethan." Neredeyse titriyor olmama rağmen sesimi olabildiğince düzgün tutuyorum. "Beni evine geri götürme."

Onların yeri.

Eli'yle yüzleşmeye hazır değilim, özellikle de yanında kardeşiyle içeri girerken.

"Merak etme," diye beni rahatlatıyor, sanki neden içten içe çıldırdığımı anlıyormuş gibi. Elini yatıştırıcı bir şekilde kalçamda gezdirmek için direksiyonu bırakıyor ve tenim karıncalanıyor. Parmakları eteğimin kenarına değiyor ama daha ileri gitmiyor. Uzun parmakları dizimi sıkıyor. "Eli'nin deplasman maçı var. Pazar gününe kadar dönmeyecek."

Vücudum bu bilgiyle hem sıcak hem de soğuk bir şekilde yanıp sönüyor. Sıcak çünkü bunu söyleme şekli sanki yasadışı bir şey yapıyormuşuz gibi geliyor; sanki onun dairesine gitme sebebimizin konuşmakla hiçbir ilgisi yokmuş gibi. Soğuk çünkü Eli deplasman maçlarından önce bana hep mesaj atıyor, böylece ona şans dileyebiliyorum. Onunla seyahat etmem her zaman mümkün olmuyor, çünkü yol paramı ödemesine izin vermeyi reddediyorum, ama her zaman önceden buluştuğumuzdan emin oluyoruz.

Bana iyi şans tılsımı diyor.

Sanırım artık hepsi geçmişte kaldı, çünkü o uzakta ve benim hiçbir fikrim yoktu.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diye mırıldanıyorum boğazıma yerleşmiş olan kalbimin etrafında. Bu lanet şeyden tamamen kurtulmalıyım. Son zamanlarda başıma sadece bela açtı. "Ayrıca, konuşacak bir şey yok."

Her ne konuşulması gerekiyorsa Eli ve benim aramda olmalı. Kardeşiyle olanları konuştuğunu hayal bile edemiyorum. Ethan muhtemelen beni kızdırdığını falan düşünüyordur. Bu ondan çok daha büyük bir şey. Ethan bu sefer aramızdaki uçurumu kapatamaz, normalde yapabildiği gibi değil. O kadar çok kavga ettiğimizden değil ama Ethan öfkeyi yatıştırma ve gerginliği kesme konusunda iyidir. Eli bunu küçüklüklerinden beri yaptığını söyledi.

Çocuklukları hakkında biraz bilgim var ve babalarının Eli'ye Ethan'dan daha sert davrandığını söyleyebilirim. Bunun en büyük nedeni, Eli'nin de bir zamanlar kendisi gibi bir spor dehası olarak onun izinden gitmesini beklemesi. Ethan'ın atletik bir eğilimi olmadığını anladıktan sonra ondan uzun zaman önce vazgeçti, ancak bu Ethan'ın onu örnek almaya çalışmasına

engel olmadı.

babasının öfkesini ve hayal kırıklığını Eli'den uzak tutmak için cesurca bir çaba gösterdi.

Sanki söylediklerimi komik bulmuş gibi kıkırdıyor. "Saygıyla katılmayacağım. İkiniz de tam anlamıyla aptalsınız."

"Hey!" diye itiraz ettim, hakaretinden incinmiştim.

Bilmiyor, diye hatırlatıyorum kendime, sözlerinin göğsümde yarattığı keskin acıyı yatıştırıyorum. Hiçbir fikri yok. Kendi deyimiyle, bunun bizim inatçı aptallar olmamız olduğunu düşünüyor.

"Özür dilerim bebeğim," diye özür diliyor. Sevgi sözcükleri beni sarsıyor ama dizimi okşaması beni sakinleştiriyor. Eli tenimde sıcak bir damga gibi ve kesinlikle bende bir sorun var çünkü dokunuşu kardeşininki kadar rahatlatıcı olmamalı.

Yapmak istediğim son şey olmasına rağmen, elini bacağımdan çekip kollarımı kavuşturuyorum ve ondan uzaklaşıp kapıya yaslanıyorum. "*Bu ders kitabı* kaçırma."

Elini itmenden rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Elini tekrar direksiyona koymak yerine aramızdaki vites kolunun üzerinde tutuyor, sanki tekrar dokunmasına ihtiyaç duyarsam diye yakınımda tutuyormuş gibi.

O gülerken ben ona ters ters bakıyorum.

"Beni ihbar edecek misin, güzel kız?"

Keşke bana böyle demeyi bıraksa. Eli bana böyle sesleniyor ve bunu söylerken kulağa hoş gelse de, bu sadece istediğim ama sahip olamadığım şeyleri hatırlatıyor. Sahip olmam gerekenden fazlasını istediğim için iyi bir şeyi nasıl kaybettiğimi.

"Bana öyle deme," diye homurdanıyorum, kendimi bu duruma nasıl düşürdüğümü düşünüyorum.

Bütün gece ateşli bir rüya gibiydi. Tek istediğim sert bir içki içmek ve dans pistinde birkaç saat geçirerek kalp kırıklığımdan kurtulmaktı. Geceyi, başlangıçta üzüntülerimin içinde boğulmamın nedenlerinden biriyle bitirmeyi beklemiyordum.

Bana cevap vermiyor ve ben de onun onarılamayacak şeyleri onarmaya çalışma taktiğine boyun eğiyorum. İsteddiği kadar konuşabiliriz ama olanları asla kabul etmeyeceğim. Eli ona söylemediyse, bu yeterince önemli.

İkimiz de dairelerine giden kısa yolculuğun geri kalanında sessiz kaldığımız için müzik sessizliği dolduruyor. Kampüse daha yakın olan doğu yakasındaki apartmanlara kıyasla nispeten daha lüks ve zengin bir topluluk olan batı yakasında yaşıyorlar. Buradaki konutlar daha uzaklara yayılmış durumda.

Şehre yakın kaldırımlar ve işyerleri daha yeşil bir manzaraya doğru seyreliyor. Çocuklar kasabanın kenarında, sırtını ormana dayamış iki katlı küçük bir evde yaşıyorlar. Normalde en fazla dört öğrencinin kalabileceği bu ev Ethan ve Eli'ye ait. Bu, oda arkadaşları tarafından dikkatlerinin dağıtılmasını istemeyen babalarının ısrar ettiği bir şey.

Çocukları tanıdığım kısa süre içinde bir şeyi çabucak öğrendim: Babaları bir şey isterse, onu alır. Onun koşullu cömertliği ve yönetimi altında yaşıyorlar; Kral'ının piyonları. Eli dişlerini sıkıp katlanırken, Ethan babasının otoritesini elinden geldiğince zayıflatmayı seviyor.

Dövme yaptırmak, ot içmek, acil durum kredi kartlarının limitini DoorDash ve içki için aşmak - aklınıza ne gelirse, Ethan babasını kızdırmak için yapmıştır.

"Hayatınız boyunca hiç çaba göstermeden birini hayal kırıklığına uğrattığınızda, ona hayal kırıklığına uğrayacağı bir şey vermeye başlarsınız." Bir keresinde Ethan'a babalarıyla neden Eli'den çok daha gergin bir ilişkisi varmış gibi göründüğünü sorduğumda, hepimiz oturma odasında ders çalışırken babasının telefonlarını defalarca duymazdan geldiğini fark ettiğimde söylemişti. Bu durum onu rahatsız etmiyormuş gibi omuz silkmmişti ama omuzlarındaki gerginliği, çatık kaşlarının arasına sıkışmış acıyı görebiliyordum. Yanına gidip gözlerindeki acıyı dindirme isteğiyle bedenim fiziksel olarak ağrıyordu.

Eli kardeşinin bu aşırı samimi açıklamasına tek kelime etmemişti ama etmek zorunda da değildi. Bana babası hakkında, ikisinin de onun yoğun gözetimi altında yaşadıklarını, sadece bunu farklı şekillerde ele aldıklarını tahmin etmem için yeterince şey anlatmıştı.

Eli bir keresinde bana babasının Ethan'ın tüm kişiliğinin onun için bir diken olduğuna inandığını söylemişti.

Merak edip babasının *kendisini* ne sandığını sordum. Hiç tereddüt etmeden cevap verdi. "Onun gölgesi."

Kendi çocuklarına nasıl davrandığını duymak kalbimi sızlattı. Eli futbol oynama yeteneğinden, Ethan da şapşal kişiliğinden çok daha fazlasıydı. İkisi de harika insanlardı ve eğer öz babaları bunu göremediyse, bu onun kaybıydı. Ve benim kazancım.

Ya da en azından öyleydi.

Düşüncelerimde kaybolmuşken, arabanın farları evin önünden geçip iki arabalık garaja girdiğinde yolculuk beklenmedik bir şekilde sona eriyor. Eli'nin kiraz kırmızısı Challenger'ı solumuzdaki karşı bölmeden parıldıyor, ama onun

Kawasaki kayıp, bu garip çünkü normalde deplasman maçına gidecekse kampüse arabayla gelir.

Ethan park ettikten sonra garaj kapısını kapatmak için vizöründeki düğmeye basarken, "Bisikleti dükkânda," diye cevaplıyor sessiz sorumu.

"Bir şey mi oldu?" Sürekli o şeyle kaza yapacak diye endişeleniyorum. İyi bir sürücü olmadığından değil, yoldaki diğer herkes için endişeleniyorum. Beni birkaç kez ikna etti, genellikle birlikte derse gitmek için. İtiraf etmeliyim ki, sürüş sırasında rüzgâr etrafımızı sararken Eli'nin sırtına yaslanmak hoşuma gidiyordu. Heyecan vericiydi ama kaldırımda insan boyutunda lekeler haline geldiğimizi hayal ettiğimde kısa sürdü.

"Sadece rutin bakım, güzel kafanı endişelendirecek bir şey yok." Arabadan inmeden önce motoru durduruyor ve kapımı açmak için yanıma geliyor. Elini uzatarak ve çıkmama yardım ederek beni şaşırttı.

"O kadar çok içmedim, biliyorsun. *Biri* kaba bir şekilde sözümü kesti," diye hatırlatıyorum ona, elimi onunkine dolanmak istediği yerden geri çekip can havliyle tutarak. Eli'ı bütün hafta görmemek dengemi bozdu. Haftanın yarısında ona mesaj atmaktan vazgeçtim, kendimi muhtaç ve zavallı hissediyordum. Ethan'ın bana ilgi göstermesi kırık kalbime merhem gibi geliyor ama lanet şey erkek *arkadaşım-eski* erkek arkadaşım arasındaki farkı bilmeli, şimdi söylemeliyim sanırım

-Ve kardeşi.

Dudaklarının kenarı yukarı doğru kıvrılıyor ve koyu renk gözlerinin kenarları eğlenerek kırışıyor. "Sadece güzel bir kızın arabamdan inmesine yardım etmeye çalışıyorum, hepsi bu."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum isteksizce, ona karşı kaba davrandığının farkındayım çünkü Eli burada olmasa da burada olduğum için endişem tüm zamanların en yüksek seviyesinde. *Özellikle* de o olmadığı için. Onsuz evlerine hiç gitmedim. Ve Ethan'la burada ne yaptığımdan ya da onun ne hakkında konuşmak istediğinden hâlâ tam olarak emin olamamam da yardımcı olmuyor. Kardeşiyle beni tekrar bir araya getirebileceğini düşünüyor olabilir ama hiçbir söz, hiçbir özür bunu düzeltemez. Ben denedim.

Sanki Ethan ne kadar gergin olduğumu anlamış gibi elleri omuzlarımı buluyor ve beni dairelerine açılan yan kapıya doğru yönlendirmeden önce sıkıyor. Kilidi açmak için kolunu etrafımda dolaştırıyor, bileği kırılmış gömleğimin altından yan tarafımı okşuyor, sonra kapıyı iterek açıyor ve önce benim girmemi işaret ediyor.

Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp girişte ne yapacağımı bilemeden öylece duruyorum. Eli her zaman yanımdaydı, ruh halimize bağlı olarak genellikle yatak odasına ya da oturma odasına kadar bana rehberlik ederdi. Onsuz burada olmak yanlış hissettiriyor. Ama Ethan'la burada olmak...

Yutkunuyorum.

Arkamdan içeri girerken kapı aralığını kaplıyor, ayakkabılarını çıkarmadan önce ışıkları yakıyor ve anahtarlarını kapının yanındaki dar masada duran kaseye bırakıyor. Kapüşonunu çıkarıyor, bu hareket gömleğinin yukarı kalkmasına neden oluyor ve bana kaslı karnını ve gözlerimin dolaşmaması gereken bir yere giden karanlık hazine izini mükemmel bir şekilde gösteriyor.

İçimden saf *şehvetin* şok dalgası geçerken ürperiyorum ve bakarken yakalanmadan önce gözlerim hızla uzaklaşıyor.

"Üşüdün mü?" diye soruyor ve sesi sessiz evin içinde yankılanırken neredeyse yerimden sıçırıyorum.

Yukarı bakma riskini göze aldığımda, gözleri bana odaklanmıştı. *Hayır, üşümüyorum. Aslında son derece ateşliyim. Senin için. Öldür beni şimdi.*

Hemen cevap vermediğimde kaşları sanki mükemmel iklim kontrollü evinde donarak ölebileceğimden endişe ediyormuş gibi aşağı eğiliyor.

"Hayır," diye mırıldanıyorum, sonunda sesimi buluyorum. "Ben iyiyim-"

"Kollarını kaldır," diye talimat veriyor. Bana dik dik bakıyor ve emrine hemen uymadığımda parmakları yan tarafımı bulup içeri giriyor. "Ben sormadım, Lainey."

İtaat etmem için gereken tek şey bu. Gıdıklanmaktan kesinlikle *nefret ediyorum*, çünkü aşırı derecede gıdıklanıyorum, bu da eylemi benim için bir işkence haline getiriyor. Bunu biliyor, işbirlikçi şeytan. Kollarımı itaatkâr bir şekilde kaldırırken zoraki bir kahkaha beni terk ediyor.

"Aferin kızıma," diye gürlediğini duyuyorum, açıkça memnun, dünya kararmadan ve kapüşonunun kumaşına batmadan önce. Kollarım kol deliklerinden kolayca geçiyor, ancak manşetleri ellerimin üzerine sarkacak kadar uzunlar. Başım içeri girdiğinde Ethan, yakaladığı saçlarımı nazıkçe çekip alıyor ve özenle şekillendirilmiş buklelerimi omuzlarımdan etrafında yeniden düzenliyor.

Kapüşonu beni tamamen sarıyor. Etek ucu giydiğim eteğin altına düşüyor, bu yüzden üzerimde sadece o varmış gibi görünüyor. Yüzünü tarıyorum, ve o görünüyor

Kendinden memnun, sanki onun giysilerinden birini giymem onu heyecanlandırıyormuş gibi.

Midem rollercoaster'a binmeye benzer bir hisle dalgalanıyor. Bu gece kesinlikle virajlardan ve dönüşlerden payına düşeni aldı; ben de bir tanesine binmiş olabilirim.

Parmakları buklelerimden birinin üzerinde duruyor, ucunu çekiştiriyor. Keşke yüzündeki ifadeyi okumak benim için bu kadar kolay olmasaydı, ama kardeşinde defalarca gördüğüm bir ifadeyi yansıtıyor.

Beni öpmek istiyor.

Ya da belki *de onu* gerçekten öpmek istiyorum ve yansıtıyorum.

Kötü fikir, Lainey. Korkunç.

Elbette öyle, ama bu anla ilgili her şey tedirgin edici ve şu anda ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırmak için bir elimi kaldırıyorum, oynadığı tutamı çalıyorum ve burnumdan geçerken kolunu hafifçe kokluyorum. Hemen onun kokusunun saldırısına uğruyorum, hafifçe ot ve kullandığı kolonya kokan bir koku. Lanet bir afrodisyak gibi, ağzımı sulandırıyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, yörüngesinden uzaklaşmak için bir adım geri atıyorum. "Rica ederim," diye karşılık veriyor. İkimiz de birbirimize göz kırpıyoruz, ta ki o boğazını temizler ve evin geri kalanına doğru başını sallar. "Haydi."

Beni mutfağın ve mutfığa bağlı yemek alanının önünden geçiriyor, sonra da Eli'yle film izlediğim gecelerin çoğunu geçirdiğim, duvara asılı kocaman bir televizyonu olan geniş oturma odasına götürüyor. Eğer o burada olsaydı ve her şey olması gerektiği gibi olsaydı, muhtemelen orada olurduk.

"Devam et, bunu düşünme." Ethan kapüşonunun kolunu çekiştirdikten sonra, Eli ile her zaman sarıldığımız büyük boy kanepeye bakarak çok uzun süre oyalandığımda beni hareket ettirmek için elimi tuttu.

Hayatımdaki en iyi şeyi mahvetmişken nasıl mahvetmem?

Başka tarafa bakarak bir adım atıyorum, sonra bir adım daha atarak onu yatak odalarına giden koridora kadar takip ediyorum. İlk önce Eli'nin odası var ve kapıdan geçerken başımı eğiyorum ki kalbi kırık, aşk acısı çeken bir ahmak gibi kapıya bakakalmayayım.

Yine de, yanından geçerken Ethan'inkine kenetlenmemiş elimle tahtaya dokunmaktan kendimi alamıyorum. Onu çok özlüyorum ve onun uyuduğu yere, eskiden uyuduğumuz yere bu kadar yakın olduğumu bilmek bile bana fiziksel olarak acı veriyor.

Ethan odasının kapısını açıp beni bırakmayı reddettiği elimden tutup içeri götürürken, "Bu kadar üzgün surat yeter," diyor. "Kalbimi kırıyorsun, Lala."

Bu sefer gözlerimden akan yaşlara engel olamıyorum. Kalbim kırıldı ve tek yapmak istediğim onu onarmak ama onu benim için sarmasını istediğim adam bana tamir edilemeyecek kadar kızgınken bunu yapamam. Ve buna hakkı da var. Durum tersine dönseydi, ben de aynı şekilde hissederdim.

Kızgın. İncinmiş. Kafası karışık. İhanete uğramış.

Kendimden ondan daha çok nefret ediyorum. Bu duyguları neden beslediğimi bilmiyorum; kardeşine de özlem duymak yerine sahip olduğum harika adamla mutlu olmam gerekirken neden daha fazlasını istiyorum?

"Ah, kahretsin, lütfen ağlama." İki elini de yukarı kaldırıyor. O kadar büyükler ki neredeyse yüzümü kaplıyorlar. Başparmakları kaçan birkaç damla gözyaşını nazikçe silerken yanaklarımı kavıyor. "Seni buraya ağlaman için getirmedim."

"Ağlamıyorum" -sniffle-

"ağlamıyorum." Tamam,
belki ağlıyorumdur.

Beni kendine doğru çekiyor ve ben de isteyerek gidiyorum. Alnım göğsüne çarpıyor ve kendimi toparlarken ona yaslanmama izin veriyorum. İstesem etrafımdaki kolların Eli'inkiler olduğunu hayal edebilirim ama Ethan'inkiler olduğunu *biliyorum* ve aynı derecede rahatlatıcı oldukları gerçeği, onlara daha da gömülmek yerine geri çekilmemin tam nedeni olmalı. Dudakları şakağıma fısıltıyla yumuşak bir öpücük konduruyor ve "Söz veriyorum bunu düzeltereğim" gibi bir şey mırıldanıyor.

Tutamayacağı sözler verdiği için onu azarlayamadan beni yatağına götürüyor ve yatağa yatırıyor. Düşmeden oturabildiğim kadar kenara oturuyorum.

Odasındaki ışıklandırmayla oynuyor, tavanı saran parlak beyaz ışıkların yumuşak bir nabızla farklı renklerde dönmesini sağlıyor.

Elimde olmadan odaya kısa bir süre göz gezdiriyorum. Banyoya giderken kapılar her açıldığında göz ucuyla bakıyordum ama resmi olarak hiç içinde bulunmamıştım. Eli'ninkiyle aynı lacivert duvarlara sahip ama onun dışında tamamen farklı. Eli birkaç kupa asıyor ama onun dışında duvarları çıplak, sanki oraya hiç tam olarak yerleşmemiş gibi. Ethan'da ise tam tersi. Duvarları bir sürü şeyle, grup posterleri, kitap rafları, bilet koçanları ve karanlık sanat eserleriyle dolu.

Eli kardeşinin odasında olduğumu bilse kızarmıydı?

Belki *daha önce* değil. Muhtemelen hiçbir şey düşünmezdi.
Ama şimdi...?

Karnım açlıktan çok daha kötü bir şeyle ağrıyor.

"Burada olmamalıydım." Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama Ethan ellerini omuzlarıma koyarak beni nazikçe geri itiyor.

"Otur. Kal." Oturmaya devam ettiğimde, hınzırca sırıttı. "Aferin kızıma."

Midem takla atıyor ama görmezden geliyorum, nemli gözlerimi siliyorum, rimelimin akıp beni deli göstermemesi için dua ediyorum. "Ben köpek değilim, Ethan."

"Öyle olsaydın," diye takılıyor, dizüstü bilgisayarıyla uğraşırken bana sırtını dönüyor, "seni evlat edinir ve benim yapardım."

Ağzım açık, cevap vermek için bocalarken yumuşak fon müziği odanın içinde süzülüyor. Dürüst olmak gerekirse buna ne diyeceğimi bilmiyorum.

"Çok tuhafsın," diye karar verdim, ancak bu duyguyu tuhaf bir şekilde tatlı buldum. Onun benzersizliğini her zaman sevecen bulmuşumdur.

Gülerken geniş omuzları titriyor. "Bunu ne ilk ne de son kez duyacağım." Yüzünü bana döndüğünde elini uzattı. "Al." Baş ve işaret parmaklarının arasından birkaç mendil sarkıyor. Bıkkınlıkla onlara bakıyorum. Mendilleri ondan almak için uzanmadığımda, isteksizliğime gözleri doluyor. "*Temizler*," diye vurguluyor.

Tepkim daha çok alay etmek içindi ama Ethan'ın cinsel hünerleri bilinmiyor değil. Boş zamanlarında ne tür aktiviteler yaptığı kampüste çok iyi biliniyor. Ya da şöyle mi demeliyim, boş zamanlarında hangi kızlarla birlikte *olduğu*. Ethan ve Eli baş döndüren, kızların sırf onların dikkatini çekebilmek için programlarını değiştirip onlarla aynı sınıfı paylaştığı tipler. İkisi de kampüste aranan kişiler olduğu için, Eli'yi kilitlemenin onları hala müsait olan kardeşleri için daha da aç hale getirdiğini düşünüyorum. Bu da onun bu akşamki davranışlarıyla oyun oynadığına inanmamın bir başka nedeni. Ethan'ın Jeraco'da birlikte olduğu kızların listesi muhtemelen bir mil genişliğindedir ve ilgilenen bir kaşını kaldırması durumunda ona teklif götürecek kız sıkıntısı kesinlikle yoktur. İsteddiği herkese sahip olabilir. Benim ona duyduğum gibi onun da bana karşı gizli bir arzu beslediğini düşünemiyorum.

Çünkü o iyi bir kardeş.

Ve sen de boktan bir kız arkadaşsın, diyor iç sesim iğrenç bir şekilde.

Kendime *eski kız arkadaşımı* hatırlatıyorum, ama bu beni daha iyi hissettirmiyor.

Ben tereddütte kalınca gözlerini deviriyor ve mendilleri önümde sallıyor. "Söz veriyorum. İzci onuru." Üç parmakla selam veriyor ve ben mendilleri alırken küçük bir kahkaha atıyorum.

Kalan makyaja zarar vermektan çok yardımcı olduğumu umarak gözlerimin altını dikkatlice sıvazlıyorum. "Senin izci olduğun konusunda gerçekten şüpheliyim Ethan."

"Kartal İzci olduğumu bilmenizi isterim!"

Her iki kaşım da şaşkınlıkla kalktı.

"Gerçekten mi?" "Hayır. Atıldım."

Ethan, elimdeki mendilleri ona fırlatırken kısı kısı gülüyor. Gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"*Bunun* ilginç bir hikâye olduğuna eminim."

"Haksız değilsin, ama şu anda ilgilendiğim sadece bir kişi var." Uzun bedenini karşımdaki masasında oturan bilgisayar koltuğuna bıraktı. "Şimdi bana ikinizin arasında neler olduğunu anlatacak mısın?"

Kafamın içinde alarm zilleri çalıyor ama seçeneklerimi tartıyorum. Onu görmezden gelmeye devam edersem daha da ısrarcı olacak. Sanırım ona sulandırılmış versiyonunu vermektan zarar gelmez.

Büyük ölçüde seyreltilmiş.

Ona bakamayınca, "Affedilemez bir şey yaptım" diye sessizce itiraf ederken ondan başka bir yere odaklanıyorum.

Alay ediyor. "İmkansız." Yaklaştıkça sandalyesi gıcırıyor.

Elleri dizlerimi bulduğunda irkiliyorum, geniş avuçlarıyla dizlerimin arkasını kavlıyor. İnanılmaz derecede sıcaklar ve başparmakları diz kapaklarımın üstünden her geçişinde küçük bir heyecan yaşıyorum. "Kardeşimin ya da benim seni affetmeyeceğimiz hiçbir şey yapamazsın."

Kendisini de bu ifadenin içine dahil etmesi yüreğimi kabartıyor.

Gerçekten hastayım.

"Bu değil," diyorum başımı pişmanlıkla sallayarak.

"Bırak da buna ben karar vereyim. Bana ne yaptığını söyle." Yaklaşırken elleri kalçalarımın geziniyor ve nefesimin kesilmesine neden oluyor. Boğazımı temizleyerek bunu örtbas ediyorum.

Başımı daha kararlı bir şekilde sallarken uzun saçlarım omuzlarımda dalgalanıyor. "Yapamam."

Bakışlarından kaçınarak gözlerim kollarını süsleyen dövmelemin üzerinde geziniyor, zeytin tonlarındaki teninin bacaklarımda solgunluğuyla oluşturduğu kontrastın tadını çıkarıyorum. Benim alanıma doğru yaklaşırken sandalye itiraz ediyor, beni yakalamaya çalışıyor.

Gözlerimi. Dizlerime bir bariyer gibi vurarak daha fazla yaklaşmasını engelliyor. Boğazının arkasından hoşnutsuz bir ses çıkıyor, sonra elleriyle bacaklarımı itiyor, onları açmaya zorluyor. Bacaklarım baskı karşısında kolayca ayrılıyor -çok kolay- ve onun tam aralarına girmesine izin veriyor.

Parmakları kalçalarımın flört ederken hava inceliyor, kapüşonunun eteklerinin düştüğü yere doğru fırçalıyor.

"Bu odadan hiçbir şey çıkmayacak, Lainey."

"Hiçbir şey mi?" Soruyu nefes nefese soruyorum.

Artık bir avcının karşısında avın neden donup kaldığını biliyorum. Yanlış bir hareket yapacağımdan ve Ethan'ın beni yutacağından korkuyorum; beni asla geri dönemeyeceğim bir vahşilikle tüketiyor. Sadece dokunuşu bile canlı bir tel gibi, ilgimi doğrudan klitorisime çekiyor ve onun yakınlığıyla zonkluyor.

"Hiçbir şey," diye başını sallayarak onaylıyor.

Bazı nedenlerden dolayı artık konuşmaktan bahsettiğini sanmıyorum. Başlarımız yakın, çok yakın ve bu ne zaman oldu hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, birazcık öne kayarsam dudaklarımın onunkilere değeceği.

Evin diğer tarafından mekanik bir ses gelince ikimiz de irkiliyoruz ve ben bunun garaj kapısının açılması olduğunu anlıyorum. Panik içinde donup kalırken vücudumdaki her kas geriliyor. Yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor ama onda hiç korku yok.

İçimde bir fırtına gibi esen duygu kasırgasını görüyor olmalı.

Kulaklarımı zorlarken nefesimi tutuyorum, yanlış duyduğumu umuyorum ama bir motosikletin gürültüsü yaklaştığında en kötü korkularım gerçeğe dönüşüyor. Tamamen kesilene ve garaj kapısının kapanma sesi tekrar duyulana kadar sesi yükseliyor.

Mutfığa açılan kapının açılıp kapanması beni yeniden hayata döndürüyor.

"Ethan-"

Parmakları kıpırdamamam için k a l ç a l a r ı m ı sıkıp beni sustururken nefes nefese kalıyorum ve ona ters ters bakıyorum.

Girişte gürültüyle yere çarpan bir şey Eli'nın her zaman yaptığı gibi spor ve okul çantalarını kapının tam içine düşürdüğünü söylüyor. "Ona her zaman bu pislikleri odasına atmasını söylüyorum," diye söyleniyor Ethan. nefesini.

Ağzımı açıyorum ama koridorda ağır ayak sesleri duyduğumda sesim kayboluyor.

Kapının diğerk tarafından iki keskin tıkırtı gelince kalp atışlarım hızlanıyor.

"Hey, dostum," diye sesleniyor Eli'ın sesi odunların arasından. "Evde misin?"

Ethan hâlâ bana bakarak, "Evet," diye cevap veriyor. "Daha iyi bir soru, evde ne *işin* var? Deplasmanda maçın var sanıyordum?" Ellerim onunkileri buluyor, üzerlerine kıvrılıyor ve sıkıca kavrarken tırnaklarımı batırıyor, arkalarında hilal ayları bırakıyorum. Cığerlerimi çalıştırmayı başarabilsem neredeyse nefes nefese kalacaktım.

Sorun değıl, diyor ve başparmaklarını ellerimin üzerinde rahatlatıcı bir şekilde ovuşturuyor.

Bu kesinlikle iyi *değıl*.

"O gelecek hafta, salak." Eli bu hakareti ancak bir kardeşin yapabileceğı şekilde, aynı anda hem kesici hem de sevecen bir sesle yapıyor. "Bugün antrenmanım ve ağırlık çalışmam vardı."

Ethan kelimeyi yüzünü buruşturarak söylüyor ama hiç de üzgün görünmüyor. Ona attığım bakışlar daha da şiddetleniyor. İçimdeki korku da çalkalanmış bir soda şişesi gibi büyüyor.

Eli beni burada bulursa, onunla geri dönüş yok. Bunu iliklerime kadar hissediyorum, yağmurun geleceğini bilen kötü bir diz gibi.

"Ethan," diye o kadar sessiz fısıldıyorum ki beni duyduğundan bile şüpheliyim. Kendimi zar zor duyabiliyorum. "Gitmem gerek."

"Her neyse"-Eli koridordan devam ediyor, bizi ayıran kapının ardında neler olup bittiğinin farkında değıl-"artık evde olduğuma göre, oyun oynamak ister misin?"

Neredeyse inleyecektim. Bu ikisi saatlerce oyun oynayabilir. Bazen onlar oyun oynarken ben yerde oturur, sehpalarını ders çalışmak ya da ödev yapmak için kullanırdım. Beni birkaç kez katılmaya ikna etmeyi başardılar, ancak çok fazla tüyler ürpertici kafa vuruşundan sonra vazgeçtim. Kenarda oturup izlemekle yetindim.

Şu anda yapmak isteyeceğim son şey, onlar diğerk odada birbirlerine ateş ederken Ethan'ın odasında saklanmaktı. Yalvaran gözlerim Ethan'ın yaramazca parlayan gözleriyle buluştu.

"Yok, ben almayayım." Parmakları şakacı bir şekilde bacağımda geziniyor. "Meşgulüm."

Gezinen ellerini olabildiğince gürültüsüz bir şekilde tokatlayarak uzaklaştırıyorum, ancak tek yaptığı şey sessiz bir kahkaha atmasına neden olduğunda niyetimin etkisiz olduğu açıkça görülüyor.

Eli'nin eğlenen kahaahası kapının dışından yankılanıyor. "Öyle mi, neyle? Sakın bana ders çalıştığını söyleme."

Ethan'ın yüzü muzip bir gülümsemeyle buruşur. *Tehlikeli* bir gülümseme. "*Sakın buna cüret etme,*" diye öfkeyle nefesimin altından tıslıyorum.

"Aslında kendime yiyecek güzel bir şeyler aldım." Bunu söylerken yüzüm kızarıyor. Eli'nin yüzüne yapışmış bok yiyen sırtıtışı duymamasına imkân yok, sesi bu kadar kendini beğenmişken olmaz.

Parmakları dizlerimin arkasındaki hassas deriyi bulup *içeri girdiğinde* dişlerimi alt dudağımın etrafında kenetliyorum, o tanıdık acı-zevk zonklaması içimden geçerken ciyaklamamı zar zor tutuyorum. Gıdıklanma noktalarımı bildiği için ona lanet olsun. Ona söylemiş olması gereken *Eli'a* da lanet olsun.

Eli kapının diğer tarafından kıskanılıkla inliyor. "Paylaşacak kadar var mı? Açlıktan ölüyorum."

Parmakları dizlerimin arkasını okşarken seğiriyorum, geriliyorum, parmakların içeri girmesi için hazırlanıyorum, ama girmiyorlar. Ethan bunun yerine düşünceli bir ifadeyle kaşlarını atıyor. Ona yalvaran bir bakış gönderiyorum ve imalı konuşmayı bırakması için sessizce yalvarıyorum.

"İkimize yetecek kadar olduğundan emin değilim kardeşim, kusura bakma," diyor pis zihninden geçtiğine emin olduğum milyonlarca başka fikir yerine.

Eli, ayak sesleri yatak odasına doğru geri çekilmeden önce yarım ağızla "Siktir git o zaman," diye tükürüyor.

Yığılıyorum, hissettiğim şeyin rahatlama mı yoksa hayal kırıklığı mı olduğundan emin değilim. Belki de ikisinin garip bir karışımı? Tanrım, boku yedim.

Gitmem gerek.

Ethan'a aynı şeyi tekrarladığımda gözleri kısılıyor ve beni yatağın ucuna doğru çekiyor, kıçım kenarda dengede dururken beni yayılmış bacaklarının arasına sıkıştırıyor. "şimdi gitmiyorsun. Duymadın mı? Yiyecek bir yemeğim var."

Elleri Eli eve gelmeden önce izledikleri yolu tekrar izlemeye başladığında nefesim göğsümde kesiliyor. Dizlerimi geçip kalçalarımın üzerinden geçerek tekrar kapışonunun eteklerine sürtünüyor ve altından geçmekle flört ediyor.

Bedenim donmuş durumda, sinir ve beklenti arasında gidip geliyor. Her parçam koridorun hemen karşısındaki Eli'nin aşır farkında ama yine de Ethan'ın dokunuşunu memnuniyetle karşılıyor.

Hala *canı çekiyor*.

Ethan'ın dokunuşundan daha iyi olan tek şey Eli'nin de ona katılması olurdu ve bunu düşündüğüm için bile kendime lanet ediyorum - Eli'nin kardeşi odasında sadece birkaç adım ötemdeyken bir parçamın bana dokunmasından tahrik olduğu gerçeği için.

Suçluluk ve şehvet içimde kaynaşıyor, Ethan'ın dokunuşunu kendimden uzaklaştırmak istediğim kadar itmek istememe neden olan garip bir karışım yaratıyor.

Nihayetinde, onun dokunuşu her ne kadar içimde iki çocuk için yanan ateşi körüklese de, suçluluk duygusu onu boğuyor.

"Ethan," diye mırıldanıyorum ve kendi kulaklarıma bile pişmanlık dolu geliyor. "I yapamam."

İri elleri kalçalarımda geziniyor ve parmak uçlarının tenimde gezinmesinin başka bir yere dokunmalarını arzulamama neden olduğunu görmezden gelerek bir ürperti tutuyorum. Bana düşünceli bir bakış atıyor, sanki beni tam olarak anlayamamış gibi.

Ne bekliyordu ki? Kardeşiyle işimiz bitti diye yatağına düşeceğimi mi?

Eli'ye derinden değer veriyorum ve kardeşi için de benzer hisler beslediğim gerçeğiyle yüzleşiyorum, ancak bu hislere ve Ethan'ın masada olduğunu ima ettiği teklife rağmen, içimdeki hiçbir şey ikisini de incitmek istemiyor.

Bunun olmasına izin vermektense onlarsız acı çekmeyi tercih ederim.

Kardeşinin elleri sıcak tenimi avuçluyor olmasına rağmen her parçam koridorun karşısındaki çocuğun aşırı farkında. Eli'nin motorunun tanıdık gürültüsü kulaklarıma çarptığından beri ciğerlerim tam ve derin bir nefes almadı. Mantıksız bir korku beni çok derin nefes almaktan alıkoyuyor, sanki bir şekilde nefes aldığımı duyacak ve basit bir hareketle ben olduğumu anlayacakmış gibi. Belki paranoyakça gelebilir ama birlikte olduğumuz aylar boyunca onun her yerini ezberledim, onun da aynısını yaptığını hayal etmek hoşuma gidiyor.

Kalbim, zihnim ve bedenim savaşa girerken gömleğimin içinden boğuk bir ping sesi geliyor.

Ethan bir kaşını kaldırıyor ve yüzüm kızarak ısınıyor.

Herhangi bir eşyayı kaybetmekle uğraşmak istemiyordum, özellikle de bu gece yalnız dışarı çıkacağım için, cep telefonumu ve kılıfında sakladığım kartları sütyenimin içine soktum. Eşyalarınızı koyacak başka bir yeriniz olmadığında kullanışlı, geçici bir cepti.

Kapüşonunun boynuna uzanıp telefonumu arıyorum, hangi bildirimi kaçırdığımı kontrol ederken onun eğlenen bakışlarından kaçınıyorum.

Tiffany bu gece bir randevuya çıktı ve hızlı bir kaçışa ihtiyacı olursa diye telefonumu yanımda tutmamı söyledi. Bir trajedi yaşanmış gibi davranmak için onu aramamı isteyen o olmasından endişelendim.

Telefonuma gelen bildirim bundan çok daha kötü. *Kendi* trajedim.

"Ne oldu?" Yüzümdeki ifadeyi okuyan Ethan'ın sesi endişeyle alçaldı, "Sorun ne?"

Titrek bir elimle çeviriyorum, böylece ekranda kardeşinin adının yanında nerede oturduğunu görebiliyor, animasyonlu avatarı beni Snapchat'lediğini gösteriyor.

İçimde birden fazla duygu kabarıyor. Bunun bana bir haftadır verdiği ilk yanıt olduğunu düşünürsek, bir yanım sevinçli. Diğer bir yanım ise şaşkın. Telefonunda görmezden geldiği birkaç çaresiz, yalvaran mesajımdan daha fazlası var ve o bana bir *Snap* göndermeyi mi seçti? *Şu anda mı?*

Suçluluk duygusu bir gelgit dalgası gibi kabarıyor ama artık bu duyguya aşınayım. Onun yerine Ethan'ın adını haykırdığımdan beri kendimi suçlu hissetmeyi bırakmadım. Ama Eli'nin, ben kardeşinin yatağında otururken bana ulaşmaya karar verdiğini düşününce bu duygu daha da güçleniyor.

"Ne gönderdiğini görmelisin."

Ethan'ın önerisiyle neredeyse alay edecektim ama sessiz olmam gerektiğini hatırlayınca yutkunuyorum.

"Eve gittiğimde kontrol ederim."

Ethan sandalyesinde geriye yaslanıyor ve ellerini bacaklarımdan aşağıya doğru sürüklüyor. Anında daha da üşüyorum, onun sıcak dokunuşunu özlüyorum. Bunu görmezden geliyorum ve bunun yerine Eli'nin adının hala masum bir şekilde ekranımda durduğu yere odaklanıyorum.

"Acelen ne?" Ellerini başının arkasında birleştirip rahatlıyor. "Henüz gidemezsin. Seni eve bırakmam gerekiyor, unuttun mu? Ve eğer gittiğimi duyarsa, nereye gittiğimi soracaktır."

Haklı olduğu bir nokta var. İkisi ne kadar farklı olsalar da, yine de birbirlerine acayip derecede bağlıydılar, birbirlerinin en iyi arkadaşlarıydılar. Eli, Ethan'ın gittiğini duymasa bile bir şekilde *öğrenecek* ve kardeşinin nereye gittiğini öğrenirken beni de bulacaktı.

Normalde bir Uber çağırırdım ama ailemden daha fazla para istememeye çalışıyordum ve bir sonraki maaş çekime kadar nakit sıkıntısı çekiyordum. Okula odaklanabilmek için tam zamanlı bir iş istememiştim ve yüzlerce öğrencinin aynı fikirde olduğu bir kasabada yarı zamanlı çalışabileceğim çok fazla iş yoktu. Her nasılsa, bir şekilde

Okulun sosyal medya içerik yöneticisi, sonuncusunun yakın zamanda mezun olduğunu düşünürsek, ancak saatler en iyi ihtimalle seyrek. Temel olarak, okulun etkinliklerinin çoğuna katılmak ve en iyi çekimler ve klipler için fotoğrafçılık bölümünden birkaç öğrenciyle işbirliği yapmak zorunda olduğum anlamına geliyordu. Ofiste çalıştığım günler genellikle sosyal medyada paylaşımlar yapmak ve yorumlara göz gezdirmekle geçiyordu; ta ki profesörlerden biri bilgisayar yardımı almak için içeri girene ve ben de teknik desteğe dönüşene kadar.

Demek istediğim, eve yürümek istemediğim sürece hiçbir yere gitmiyordum.

Bir kaya ile zor bir yer arasında sıkışmışlığın timsaliyim ve bunun tek suçlusu da benim. Beni bu duruma getiren seçimlerim için kendime lanet okuyarak telefonumu açıyorum ve ana ekranımdaki tanıdık küçük hayalete tıklıyorum. Arka planında hâlâ Eli ve benim aptalca bir fotoğrafımızın bulunduğu ana ekrana.

Onun Snap'i, hepsi bir hafta öncesine ait olan diğer tüm açık fotoğraflarımızın üzerinde duruyor. Genelde uygulamayı çok fazla kullanmıyorduk ama ara sıra ben yatıya kalmadığımda bana bir günaydın fotoğrafı gönderirdi, genellikle onun hala yatakta olduğu ve normalde benim olduğum boş yerde üzgün bir yüz ifadesinin olduğu bir fotoğraf. Gün boyunca gördüğüm bir şey bana onu düşündürdüğünde kendimi uygulamayı açıp bir fotoğraf çekerken buluyordum.

Başparmağım ekranın üzerinde gezinirken, "Devam et," diye ısrar ediyor Ethan. "Aç şunu. Ne söyleyeceğini görmek istemiyor musun? Belki de her şey affedilmiştir."

Ne gönderdiğini görmek istedim ama onun tarafında her şey affedilmiş olsa bile benim tarafımda affedilmemişti. Ayrı kaldığımız süre içinde günahlarıma yenilerini ekledim.

Ciğerlerime hapsedtiğim nefesimle onun adını tıklıyorum.

İlk başta bana ne gönderdiğini anlayamadım ama sonra karanlık odasında, televizyon ekranının gümüşü parıltısından başka bir ışığın olmadığı ana hatlarını fark ettim. Oyun kumandası dizinin üzerinde duruyor, telefonunu tutmayan eli ise ancak seçebildiğim kasıklarına yakın bir yerde, uyluğunun üzerinde duruyor.

Üzerinde eşofman var ve başka bir şey yok, bunu karnının çıplak teninin görünmesinden anlayabiliyorum.

Ekrandaki metinde basitçe şöyle yazıyor: *wyd?*

Ethan meraklı olmak için öne doğru kayarken o lanet bilgisayar koltuğunun gıcirtısını zar zor duyuyorum.

Boğazının derinliklerinde kıkırdıyor. "Oh adamım, o bir aptal."

Gözlerim onunkilere kaydı.

"Sanırım o bir şey kapmaya fırsat bulamadan beyinlerin çoğunu ben aldım."

Ben itiraz edemedi öyle bir şey soruyor ki kelimeler boğazımda düğümleniyor.

"Onu kıskandırmak ister misin?" "Ne?" Fısıldıyorum.

"Hayır!"

Bana masumca bakıyor, ama bunun iyi oynadığı bir rol olduğunu bilecek kadar iyi tanıyorum onu.

"Neden olmasın? Belli ki soğukkanlı davranarak sana bir şeyler hissettirmeye çalışıyor. Ona bu şekilde davranmamasını söyledim ama beni dinliyor mu?" Ben daha benim hakkımda konuştuklarını bile anlayamadan devam ediyor: "Neden bir tepki vermesini *sağlamıyoruz*? Senin başka biriyle birlikte olduğunu düşünmesini sağlayalım. Kardeşimi tanırım, kıcını tutuşturmanın en iyi yolu ona ait olanı almaktır." Sırtışı düpedüz ölümcül.

"Bu onun oyuncaklarını çalmanın çok ötesinde Ethan." *Kalbimi çalmandan korkuyor.*

Ethan'ın onu çalmasına gerek yoktu, ben zaten kendi isteğimle, onun haberi bile olmadan teklif etmiştim. Eli'nin bilmediği şey, bir şekilde kalbimin ikisi için de yeterince büyük olduğuydu.

Lanet şey, bunun böyle olmaması gerektiğini anlamadı.
ol.

"Çalmaktan bahseden kim, Lala?" Artık çok yakındı, çok yakın. Ağzı kulağıma doğru giderken çenemin üzerinden geçiyor. "Sadece onu kıskandıralım dedim."

Gözlerimin içine bakabilecek kadar geriye doğru eğiliyor. "Onu geri istiyorsun, değil mi?"

"Evet." Her şeyden çok. Neredeyse her şeyden çok.

Ama ben de seni istiyorum kelimeleri kafamın içinde dönüp duruyor, ama onları dile getirmiyorum. Ethan'ın benim de gizliden gizliye onunla birlikte olmak istediğimi bilmesi onları sadece gerçek kıldadı. Zaten sahip olduğumdan daha fazla zarar vermekten başka bir şeyi değiştirmez. Bu iki kardeşin arasını açarsam kendimden nefret ederim.

Şu anda, bunu daha iyi saklayacağıma yemin ediyorum. Ethan'a karşı beslediğim hisler her neyse onları aşmaya. Aldatma midemin derinliklerinde bir kurşun yumağı gibi ağır gelebilir ama Eli'ı kardeşini ne kadar çok istediğimi bir kenara itecek kadar seviyorum. Onun için bu çabayı göstermeye *değer*.

Ethan'ın da buna ne kadar değdiğini görmezden gelmeye çalışıyorum.

"O zaman iki kişi bu oyunu oynayabilir. Umurunda değilmiş gibi davranarak seni belli bir şekilde hissettirmeye çalışıyor. Bakalım bu ne kadar doğru."

Ethan benden tüm kurallarını bilmediği tehlikeli bir oyun oynamamı istiyor. Sıradan bir tartışma yaşadığımıza inanıyor; Eli'nin bir pislik olduğunu ve tüm bu olaylarda masum olanın ben olduğumu düşünüyor.

Gerçeklerden ne kadar da uzak.

Ama Eli'nin bir haftalık sessizliğinden sonra, onun umursamaz tavrı beni sinirlendiriyor ve biraz kinci olmama neden oluyor. Ben onu derinden yaralamış olabilirim ama onun beni kesmesi de bir o kadar derinden yaraladı. Aklım mantıklı davranıp bunu hak ettiğimi söylüyor olabilir ama kalbim Ethan'ın önerisiyle birlikte başımı sallamaya başladı bile.

Cevap vermek için kamerayı açıyorum, sonra tereddüt ediyorum. Neyi geri göndereceğim ki?

Cevap verecek bir şey düşünemedim telefon elimden çekilip alındı.

"Ethan-"

"Arkana yaslan." Eli, kalbimi sıkıştıran bir yumuşaklıkla göğsümü itiyor, ama direnirken dokunuşunun bana hissettirdiklerini görmezden geliyorum.

"Neden?"

"Onu kıskandırmak istiyor musun, istemiyor musun?" "Evet," cevabım yavaş ve belirsiz.

"Ama-" "O zaman *arkana yaslan*, Lainey. Ben hallederim."

Gerçekten korktuğum şey de bu. Kardeşinin damarına nasıl basılacağını bilen biri varsa, o da Ethan'dır.

Ama bu, kardeşinin kışında bana bir şans daha vermesi için bir kıvılcım yaktıysa...?

Şilte sırtıma çarpıyor, dizlerim hala yatağın kenarından sarkıyor, ayaklarım garip bir şekilde yere basıyor.

"Scooch," diye elini yatak başlığına doğru sallayarak yönlendiriyor.

Tüm vücudum yatağına yayılana kadar geriye doğru kaymadan önce sadece bir saniye tereddüt ediyorum. Başım, tıpkı onun gibi kokan yastığına dayanıyor ve yumuşak yatağın içine gömülüp kokusundan kocaman bir nefes almamak için her şeyimi veriyorum.

"Şimdi, böyle kal."

Yatağın kenarından uzaklaşıyor ve ben de kendimi, istediğim gibi gözlerimi ona değil tavana dikmeye zorluyorum. Bir an sonra ışık şeridi kararıyor ve koyu kırmızıya dönüyor, odayı hemen daha gölgeli, samimi bir havaya büründürüyor.

"Bacaklarını biraz aç," diye nazikçe emrediyor, sesi yine yatağın dibine yakın. Sözleri karşısında kızarıyorum ama dinliyorum, bacaklarımı onun için açıyorum.

Dizini dizlerimin arasına yerleştirirken yatak eğiliyor. Üzerimizdeki soluk ışıktan geniş omuzlarının hatlarını zar zor seçebiliyorum. Eli'nin resimde bir şey görebilmesi bile bir mucize olacak.

Sanırım mesele de bu.

İkimiz de nerede olduğumu ya da kiminle olduğumu bilmesini istemiyoruz.

İşte eski dostum suçluluk duygusu, kafese tıkılmış bir fare gibi midemi kemiriyor, ama elleri tenimde gezinip bacağında bir yol açarak kapüşonunu kaldırıp göğüslerimin altında toplanana kadar yukarı iterken yerini çabucak alıyor. Hava çıplak karnımı öpüyor ve içime bir heyecan yayılıyor, eli göbeğimde gezinirken kanımda arzu uyandırıyor.

Sarsıntının tıkırtısı sessizliğin içinde yüksek sesle duyuluyor ve bana bunun en başta neden olduğunu hatırlatıyor.

Bir dokunuş ve neredeyse unutuyordum.

Resmin neye benzediğini görmek için ayağa kalkmaya çalışıyorum ama Ethan eliyle beni sabitliyor.

Anında düşük seviyeli panik başlıyor ve birdenbire tüm bu gülünç fikri ikinci kez sorguluyorum.

"Ethan, bekle-"

"Çok geç," diyor neşeyle. Ekran aydınlanıyor, yüz hatlarını aydınlatıyor, çenesinin kesikliğini, burnunun düz eğimini, derin gözlerini vurguluyor.

Benimkilere kilitlendiklerinde neredeyse için için yanan gözler. "Eğer bu onu kıskançlıktan çatlatmıyorsa, ben de

ne olacağını biliyorum."

Telefonu yanıma bırakıyor ama ona uzanmıyorum. Ethan'ın bakışlarına hapsolmuş durumdayım, örümcek ağındaki bir sinek gibi, kafamı çeviremiyorum. Yemin ederim aramızdaki hava çatırdıyor ve zaman, benim kalp atışlarımın aksine yavaşlıyor. Ağzını göbek deliğimin hemen altına, eteğimin bel bandının hemen üstündeki deriye bastırmak için dayanılmaz bir yavaşlıkla eğilirken gözlerimiz birbirine kenetleniyor. Bir öpücüğün alaycılığı.

Dudaklarının altında karnım daralıyor ve temas anında tüylerim diken diken oluyor. Aslında sadece bir dokunuş ama nefesini her verişini, alt dudağının yumuşak tenime hafifçe dokunuşunu *hissedebiliyorum*.

Soru, ben onu durduramadan boğazımdan sürünerek çıkıyor.

"Olur muydun?" Kaba bir fısıltıyla soruyorum, aramızdaki her neyse, onu hiç eğlendirmemem gerektiğini çok iyi bildiğim halde besliyorum.

Kelimeler aramızda bir an havada asılı kalıyor, sanki ikimiz de onları söylediğime şaşırmışız gibi. Sessizlik uzadıkça içim burkuluyor ve keşke uzanıp onları varoluşlarından koparmanın bir yolu olsaydı, sanki hiçbir şey söylememişim gibi.

Ama sonra Ethan ağzımı bir karış açık bırakan bir şey söylüyor.

"Kıskanır mıyım?" diye tekrarlıyor, dudakları karnımda gezinirken yatağın üzerinde tamamen sürünüyor ve bir elini başımın iki yanına koyarak üzerimde geziniyor. "Bebeğim, *ben* zaten kıskancım."

Ellerinden biri kaburgalarımı sıyırdığında irkiliyorum, aşırı gıdıklanmaktan kaynaklanan bir refleks, ama parmakları içeri girmiyor. Bunun yerine parmakları, kapüşonunun ve gömleğimin kumaşının altında geziniyor.

Elini yan tarafıma koyuyor, sıcak bir damga kaburgalarımın üzerinde kıvrılıyor ve hiç şüphe yok ki onların arkasındaki çılgın kalbimi hissedebiliyor.

Onun atlanmasıyla bir ritim atlıyor. "Öyle misin?"

Başıyla onayladığını anlamak zor, ama orada. *Kabul ediyor.*

Şu anda bir EKG makinesine bağlı olsaydım doktorlar zavallı kalbim için endişelenirdi.

"Sana benden önce ulaşmış olması beni öldürmüyor mu sanıyorsun?" diye itiraf ediyor neredeyse karanlıkta, sanki bu kendi kişisel günah çıkarmasıymış gibi. "O gece *beni* ilk sen öptün, Lainey. Sen *benim* olmalısın."

Ağzından çıkan kelimeler beni şok ederek susturdu. Bu gece bana asılıyor olabilirdi, ama bundan daha derin olduğunu bilmiyordum. Onun duygularının benimkileri yansıttığını.

"Ama sana sahip olduğum için de mutluyum," diye itiraf ediyor. "Siz ikiniz bir araya geldiğinizden beri daha mutlu, eskiden sahip olduğu o kıvılcımı görebiliyorum. Hani şu sevgili babamın onu yenmek için elinden geleni yaptığı kıvılcım."

Endişeli bir ses çıkardığımda, aceleyle "Tam anlamıyla değil" diye ekliyor.

Yan tarafımı yatıştırıcı bir şekilde okşuyor ve bedenimin ona güvenmeyi ne kadar kolay öğrendiğini görmezden gelerek gerilmek yerine rahatlıyorum.

"Demek istediğim, Eli senin yanımdayken daha kendinde oluyor. Ve kardeşimi mutlu görmek hoşuma gidiyor. Bu hafta sensiz tam bir pislik gibi davrandı, biliyorsun. Her zamankinden daha fazla," diye şaka yapıyor.

Bunu duymaktan nefret ediyorum ama içimden bir *ses* benimle birlikte olmamasına bir tepki verdiğini söylüyor. Bütün hafta boyunca maruz

kaldığım etkilenmemiş radyo sessizliği dışında her şey.

"Ama..." Burnu benimkine değene kadar eğiliyor. "Gizliden gizliye mutlu olmadığımı söyleyemem, çünkü bu senin almakta özgür olduğun anlamına geliyordu. Ben de Eli'nin eşyalarını almaya bayılırdım. Büyürken paylaşmak zorundaydık çünkü ikimiz de diğerinin sahip olduklarına sahip olmadıkça mutlu olamıyorduk." Kıkırdadı, hava dudaklarımın üzerinde geziniyor ve söylediklerine odaklanmamı zorlaştırıyordu. "Ailemizi çıldırttı ve babam bize her şeyden iki tane alabilecek durumdayken, annem iyi geçinmeyi ve *paylaşmayı* öğrenmemiz gerektiğini söyledi. Bu da beni düşündürdü..."

Yakınlığı sarhoş edici, tenimdeki parmakları dikkat dağıtıcı, sözleri başımı döndürüyor. Bu anla ilgili her şey bana Alice'in tavşan deliğinden aşağı düşmesini hatırlatıyor. Sonunda indiğimde nereye varacağıma dair hiçbir fikrim yok.

"Ya-" diye nefes alıyor ve ben kendi nefesimi tutuyorum, beklentiyle askıya alınmış, beni öpeceğini umuyorum, istemek ne kadar yanlış olursa olsun.

Gelen bir bildirimin tanıdık ping'i onun sözünü kesiyor. "Ya öyle olursa?" Ne söylemek üzere olduğunu bilmek isteyerek dürtüklüyorum.

"Peki ya... ne söyleyeceğini görsek?" diye öneriyor, yanımızdaki telefonu hevesle kaparak.

Kollarımı kavuşturup onun bariz yönlendirmesi karşısında huysuzca surat asma isteğini dizginleyerek ofluyorum ama merak ettiğimi de inkâr edemiyorum. Daha büyük bir parçam gergin olsa bile.

Eli biriyle birlikte olduğumu anlayacak.

Düşünceler rüzgarlı bir günde yapraklar gibi kafamın içinde dağılıyor. Kızacak mı? Üzülecek mi?

Ethan'ın önerdiği gibi kıskançlık gözünü kör edecek mi?

Üstümde Ethan yavaş ve derin kahkahalar atıyor, ondan dökülen gerçek eğlence, merakımı cevaplar için aç bırakıyor.

"Ne?" Endişeyle dirseklerimin üzerine eğilerek soruyorum.

"Kötü bir şey mi?" "Hayır, Lala. *Çok iyi.*"

İyi mi? Bunların nesi *iyi* olabilir ki?

"İyi mi? *Bu* ne anlama geliyor?"

"Bu onu kışkıırdığımız anlamına geliyor," diye memnuniyetle gülümsüyor. "Ve onu tam da istediğimiz yerde." Bana göz kırptıyor ve görebilmem için ekranı çeviriyor. Görüntülenen resim hâlâ karanlık, çok karanlık. Tek seçebildiğim ekrandaki kelimeler.

Görünüşe göre meşgulsün, öyle yazıyor.

Bu sadece ekrandaki bir metin olabilir ama yemin ederim acıyı

duyabiliyorum.

İstediğim bu değil. Ne kadar berbat olursa olsun Ethan'ı isteyebilirim ve Eli'ı *kesinlikle* geri istiyorum ama bu şekilde değil. Ona zarar verecekse olmaz.

"Ethan, ben-"

Kelimeler dudaklarımdan dökülürken başka bir anlık ses geliyor. Ethan açarken kaşları kalkıyor ve ekranın ışığında yüzünde şeytani bir gülümsemenin kıvrıldığını görebiliyorum. Eli'ın ona gönderdiği şeyi okumayı bitirdiğinde gözleri benimkileri arıyor ve derinliklerinde hınzır bir parıltı var.

"Ne?" Bana öyle bakmaya devam edince daha ısrarla soruyorum. "Ne yazıyor?"

"Bu sadece benim gözlerim içindi."

Telefonumu almaya gidiyorum ama beni kolayca atlatıyor. Telefonu sıkıca tutarak soruyor: "Kardeşim için endişelenmeseydin sana ne yapmama izin verirdin?"

"Ne?" Şaşkınlıkla kekeledim.

"Bu evde sadece ikimiz olsaydık" diye soruyor, "ve sen kendini tutmasaydın, sana ne yapmama izin verirdiniz?"

Sözleri, kelimelerle ifade edemeyeceğim imgeleri çağırıştırıyor. Bana neler yapmasına izin verebileceğimi düşündükçe ağzım kuruyor.

Her şeyi. Her şeyi.

Ama bunu ona söyleyemem.

"Seni öpmeme izin verir misin? Tam burada" -yüzünü benimkinin önüne getirene kadar alçalıyor- "burada." Dudaklarını dudaklarımdan üzerinde gezdirerek ciğerlerimdeki havayı rehin alıyor, ta ki dudaklarını geçip çeneme sürükleyici bir öpücük kondurana kadar. Temasla birlikte içimde bir titreme oluşurken titreyerek nefes veriyorum. "Bu güzel göğüslere doğru ilerleyebilir miyim?" Dudakları Boğazımı öpüyor ve söz konusu memelerim karıncalanıyor, meme uçları onun kirli ağzı için yalvaran noktalara dönüşüyor. Ama başka her yerim hareketsiz.

O aşağı, aşağı, aşağı inmeye devam ederken göğsüm kabarıyor.

"Tadının nasıl olduğunu öğrenebilir miyim?" Bu soru odanın sessizliğinde kulağa daha da müstehcen geliyor ve keşke şu anda bacaklarımdan arasında olmasaydı diyorum çünkü bacaklarımdan arasında büyümesine neden olduğu acıyı dindirmek için onları geçmekten başka bir şey istemiyorum. Ağzından çıkan her soruda daha da kayganlaştığımı hissediyorum ve boş yere aramızda kalan dayanıksız sınırlara tutunmaya çalışıyorum.

Beynim, gürleyen kalbimin atışıyla aynı anda *evet, evet, evet* diye
bağırıyor ama kelimelerin sıkı sıkıya kapalı dudaklarımdan dökülmesine
izin vermiyorum. Hâlâ

biraz kararlılık. Ne kadar küçük olursa olsun.

"Seni onun kadar iyi hissettiremeyeceğimi söylüyor," diye mırıldanıyor açıkta kalan karnımın üzerinde bir sır gibi, zonklayan çekirdeğime doğru titreşerek.

Ethan sesini biraz daha yüksek, biraz daha kasıtlı bir şekilde yükselterek, "Buna karşılık, pislik, meydan okumayı kabul ediyorum," diyor.

Kamburunun üzerinde geriye yaslanıyor ve işte o zaman kardeşine gönderirken tüm bu süre boyunca çekim yaptığını fark ediyorum.

Damarlarımdaki ateşin yerini buzlu su alıyor.

Tanrım, ben ne yaptım?

Artık kiminle birlikte olduğumu saklamam mümkün değil, Ethan videoda konuşurken ve her zaman yaptığı gibi kardeşiyle alay ederken olmaz. Kendimi son puslu, şehvet dolu dakikayı düşünmeye zorluyorum. Suçlayıcı bir şey söyledim mi? Tanrım, kendimi tokatlayabilirdim. *Yapmak zorunda değildim.* Üzerimde diz çökmesine izin verirken, *yatağında*, istememesi gereken şeyleri söylerken tenime taparcasına öpücükler kondururken değil. İstememem gereken şeyleri.

Ama bunu bana yapmasını hayal etmiştim.

Zaten bu durumda olmamın sebebi de tam olarak bu. Aklıma daha da kötü bir düşünce geldi. *Eli hemen koridorun sonunda.*

Panikle, Ethan telefonumu yere atarken altından kaymaya çalışıyorum, kardeşinin cevap verip vermemesini zerre kadar umursamadığı belli. *Neden umursasın ki?* Histerik bir şekilde düşünüyorum. Sinir bozucu kardeşine söyleyecek bir şeyi varsa hemen koridordan aşağı gelebilir.

Aramızda olmaması gereken her ne oluyorsa bunu durdurmak istiyorsa tek yapması gereken kapıyı açmak. Göğsümde bir umut ipliği filizleniyor ve kulaklarım geriliyor, Eli'nin koridorun aşağısından gelen ve beni Ethan'dan geri almak için öfkeyle gelen sinirli ayak seslerini duymayı bekliyorum.

Çünkü her ne kadar beni görmezden gelse de, ben hâlâ onunum. Her zaman da olacağım.

Umarım hâlâ buna inanıyordur. Benim de kardeşine ait olmak isteyen bir parçamla mücadele ediyor olmamın bir önemi yok.

Ethan kalçalarımın iki yanına koyduğu elleriyle kaçmamı engelliyor ve vücudunun büyük kısmıyla beni bloke ediyor. "Sakin ol, tatlım."

Normalde aptal kalbim buna çok şaşırırdı ama onun bu sevecenliğini sevimli bulamayacak kadar ç ı l d ı r m a k l a meşguldü. "Sakinleşmek mi?! Yaptığına inanamıyorum-"

"Beni istiyorsun, değil mi?" diye sorarak öfkeli tiradımı kesti. "Bu

yüzden onun yerine *benim* adımı söyledin."

Sersemlemiş bir halde sessizliğe büründüm, kendimi inkar etmekten alıkoyamıyorum. Eli'nin kardeşine yaptığım şeyden bahsetmesine çok şaşırdım. Bunu aramızda tutacağından çok emindim ama sanırım aralarındaki yakınlığı hafife almışım.

Birbirleriyle ne kadar çok şey paylaştıklarını.

Zihnimin derinliklerinde bir yerde bir ampul yanıp sönüyor, henüz aydınlığa kavuşmuş bir aydınlanma değil.

"Ben de seni istiyorum," diye mırıldanıyor, yatıştırıcı bir eli yan tarafımda gezdirirken. "Ama bence bu çok açık."

Olmamıştı. Eli ile birlikteyken değildi. Ama şimdi?

Beni korkutan kısım da bu. Önceleri bu zararsız bir fanteziydi, içimde sakladığım bir şeydi, çünkü küçük hatama rağmen Eli ile mutluydum. Ama şimdi Ethan karşımda, aynı şeyleri hissettiğini, tıpkı benim gibi sahip olamayacağı şeyleri istediğini itiraf ediyor...

Bunu nasıl unutabilirim ki?

"Tekrar onun olmadan önce senden küçük bir tat almama izin ver," diye yalvarıyor, alnını benimkine bastırarak. Elleri kalçalarımın doğru uzanıyor ve parmakları eteğimin bel bandının altından kayıyor, kumaşı sıkıca kavradıktan sonra gevşiyor, sanki üzerimdeki her şeyi çekiştirmekten geri duruyormuş gibi.

"Ben..." itirazım daha ağzımdan çıkmadan bitiyor. Buna karşı koymaktan vazgeçmek istiyorum ama pes etmemem için büyük bir neden var ve o da diğer odada.

"Eli'nin koridorda sinsice yürüdüğünü duymuyorsun, değil mi?" Maalesef hayır.

"Kardeşimin bir şeyden geri adım attığını ne zaman gördün?

Eğer bununla ilgili bir sorunu olsaydı, bu konuda bir şeyler yapardı."

Çok mantıklı değil ama haksız da değil. Eli, Ethan ve benim bu odada olmamızı istemeseydi, burada olur ve kardeşini üzerimden çekip alırdı.

Bunun ne anlama geldiği konusunda endişelenmemeye çalışıyorum. Bu onun lütfü mü, yoksa artık umursamadığını söyleme şekli mi?

Geriye dönük bir işlem gibi Eli'den Ethan'a mı geçeceğim?

Kalbim Eli'ı görmeye ve onun olmamaya dayanamıyordu. Neredeyse kalbimin Ethan'ı her zaman görmekten gizlice acı çektiği kadar, onun da onun olmayı arzuladığını biliyordum.

Cevap veremedim, beni isteyen bir adamla *geri* istediğim adam arasında kaldığımda cevabımın ne olması gerektiğini bile bilmediğimden, telefonum tekrar çalışıyor.

Kalbim sıkışıyor, aynı anda hem umutlu hem de dehşete kapılıyorum.

"Aç şunu, Lainey," diye emrediyor Ethan, parmakları karnımda ileri geri gezinirken, daha fazlası için kaşınıyor ama yine de saygıyla kendini tutuyor.

Eli'nin yanıtını açıyorum ve ekrandaki kelimeleri algılamam bir saniye sürüyor.

İyi bir kız ol ve parmaklarına gel. Bunu istediğini biliyorum.

"Eee?" Ethan dürtüyor. "Ne olacak bebeğim?"

Bir başka gelen bildirim. Bu kez normal mesaj dizimiz üzerinden.

Seni duyayım, bebeğim.

Eli'nin az önce bana söylediği şeyi yansıtmaması neredeyse yüksek sesle inlememe neden oluyor, sanki bana birlikte söylüyorlarmış gibi.

"Tamam," diyorum titrek bir nefesle, az önce kabul ettiğim şeye inanmakta güçlük çekerek. Şüphesiz bu, Eli ile yaşadığım stresli durum ve Ethan'a olan sağlıksız özlemim nedeniyle beynimin uydurduğu çarpık bir rüyaydı. Değil mi?

Kollarımı yanıma bırakarak telefonu elimde sıkıca tutuyorum, sanki Eli'ye bağlayan bir bağmış gibi.

"Sadece iyi mi?" Ethan alay ediyor. "Neden bana tam olarak neyin iyi olduğunu söylemiyorsun?" Gözleri karanlıkta daha parlak görünüyor şimdi. Omurgamdan aşağı bir heyecan fırlatan bir şeyle yanıyor. "Sana ne yapmama izin vereceksin, güzel kız?"

İyi bir kız gibi parmaklarına boşalmamı sağla, çünkü kardeşin öyle yapmamı söyledi.

Bunun yerine dudaklarımdan "Sen nasıl istersen" dökülüyor ve bu doğru olsa da tam olarak söylemeyi planladığım şey değil.

Bu gece tekrar eden bir tema gibi görünüyor.

Yüzü tam göbeğime gelene kadar bedenimden aşağı inerken kıkırdaması neredeyse tekinsiz. "Ne istersem mi?" Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıkıyor. "Beni kışkırtma, Lainey. Ne kadar istediğimi tahmin bile edemezsin."

Sonra göz açıp kapayıncaya kadar eteğimi bacaklarımdan aşağı indiriyor ve omzunun üzerinden yere atıp beni belden aşağısı dantelli bir iç çamaşırıyla bırakıyor.

"Güzel," diye saygıyla övüyor, sanki bedenim görmek için sonsuza dek sırada beklediği bir sanat eseriymiş gibi.

Belki de bu değerlendirmenin çok da uzak olmadığını fark ettiğimde göğsümde ağır bir sızı hissediyorum. Farkında olmadan onun üzerinde kendimi sergiliyordum.

Kardeşimin kolunda, dişlerini geçirmek için can attığı ulaşılmaz bir et parçası gibi sallanıyordum.

Ama şimdi, kardeşinin izniyle, bir ısırık almasına izin verildi.

Umarım beni bütün olarak yutmaz.

Bir an bana sergilenen mermer bir heykelmişim gibi bakarken, bir an sonra yüzünü kalçalarımın arasına gömüyor, derin derin nefes alıyor ve "*Siktir*" diye inliyor. Geniş omuzlarını yayılmış bacaklarımın arasına daha da sıkıştırdığında nefesim kesiliyor. "Çok güzel kokuyorsun."

Bu sözleri daha önce de duyduğum için tenimde sıcak bir kızarıklık oluşuyor.

Kardeşinden.

Onları karşılaştırmak yanlış, biliyorum. Onları *kıyaslamamalıyım* çünkü ortada bir kıyaslama *yok*. Eli ve Ethan her zaman birbirlerinin zıttı olmuşlardır. Eli atletik, her ikisinin de bana söylediğine göre hep öyleydi, Ethan'ın ise organize sporlara karşı alerjisi var gibi görünüyor. Formda kalmaktan hoşlanıyor ve sık sık kardeşiyle birlikte spor yapıyor ama takım oyuncusu değil.

Ethan tam bir palyaço gibi davransa da aptal değildir. İkisinden daha akademik eğilimli olanıdır. Öğrenmeyi sever, ister internette gezinerek ister ders kitaplarını açarak olsun, bilgiyi bir sünger gibi emer. Ayrıca son derece dışa dönüktür. Bir takımda iyi çalışmayabilir, ancak insanların etrafında olmayı sever. Onu bir partiye davet edin ve gelecektir, Eli ise futbol takımı için tezahürat yapanlar dışında büyük kalabalıklardan kaçınarak evde kalmayı tercih eder.

Farklılıklarından keyif alıyorum ve benzerliklerine dikkat çekmeyi bir oyun haline getiriyorum, ki bunu her zaman inatla reddediyorlar, hatta bazen hep birlikte gülmekten kendimi alamıyorum, bu da onları daha da kızdırıyor.

Aralarındaki benzerliklerden birinin yatak odasındaki davranışları olduğunu asla tahmin edemezdim.

Dili dantelin arasından beni tatmak için dışarı çıkıyor ve tüm düşüncelerim kafamdan kayboluyor, mürekkepli bir gece gökyüzündeki yıldızlar gibi göz kırptıyor, geriye sadece ona ve bana yaptıklarına odaklanma yeteneği kalıyor.

"Bahse girerim tadın daha da güzeldir," diyor derin ve gırtlaktan.

"Tadına bakabilirim, değil mi bebeğim? Açlıktan ölmek üzere olan bir adamla alay etmezsin, değil mi?"

"Dramatik," diye soluk soluğa söylüyorum, çünkü dili beni kumaşın üzerinde küçük küçük hareketlerle kızdırmaya devam ediyor, tatmin etmeye yetmiyor ama kalçalarımın o geçici zevkten daha fazlasını aramasına yetiyor.

Burnu şişmiş klitorisimin üzerinde yeterli basınçla geziniyor, acınası iniltilerimin kaçmasını engellemek için alt dudağımı dişlerimin arasında emiyorum. Bana neredeyse hiç dokunmadı, ama vücudum titriyor, aşırı hassas, sanki dakikalar yerine saatlerdir benimle alay ediyormuş gibi.

"Dramatik değil, sadece dürüst," diye belirtiyor. "Sana sahip olmak için *ölüyordum*, Lala." Göz göze gelene kadar vücudunu yukarı doğru kaydırırken üzerindeki ağırlık kayboluyor. Parmakları aşağıda kalıyor, bizi ayrı tutan çürük bariyer boyunca ileri geri okşuyor. Başparmağı sürekli darbelerle klitorisime baskı yapıyor ve konsantre olmamı zorlaştırıyor.

"Sana sahip olabilir miyim?" Soruyu fısıldarken dudakları dudaklarıma değiyor, ikimizin arasında sessiz bir yalvarış ve kalbim paramparça oluyor, kararlılığım yok oluyor, geriye kalan tek şey dürüst gerçek olana kadar.

"Bana zaten sahipsin."

Kelimelerin zaten kendimi teslim ettiğim diğer çocuğa nasıl ihanet ettiğini düşünemiyorum, sadece kalbimin ikisi için yeterince büyük olduğunu *hissediyorum*. Sanki biri olmadan diğerini sevmek onu eksik kılıyormuş gibi.

Ethan'ın gözlerinin ardında, neredeyse yakınımda beni yakacak bir alev parlıyor ve dudaklarımı sert bir öpücükle yakalamadan önce sadece hırlama olarak tanımlayabileceğim derin, gırtlaktan gelen bir ses çıkarıyor.

Bundan önceki her şeyin çocuk oynacağı olduğunu fark ettim. Ethan alaycı sözleri, yumuşak öpücükleri ve tüy gibi hafif dokunuşlarıyla kendini tutuyordu. Kalçalarımı kavrayıp etrafımda dolanırken bana duyduğu dizginlenemez arzu tam olarak ortaya çıkıyor, ciğerlerim itiraz edene kadar beni öperken vücudu benimkini sarıyor.

Dokunduğumuz her yer canlanıyor, aynı anda hem az hem de çok, ve tek yaptığımız öpüşmek. Bıraktığımda telefonum bir yere düşüyor, ellerimi serbest bırakıyorum, böylece onun tonda vücudunda gezinebiliyorlar ve otomatik olarak saçlarına doğru yol alıyorlar. Eli futbol sezonunda saçlarını kısa kestiriyor, bu da ona çok yakışıyor ama Ethan saçlarını daha uzun kestirmeyi tercih ediyor, koyu renk saç telleri kulaklarının tepesine kadar uzanıyor ve sanki sürekli saçını kestirmek zorundaymış gibi görünüyor. O buna *stil* diyor, Eli ise tembellik.

Her iki durumda da, parmaklarımı saçlarımda gezdirmeyi, uzun bukleleri kullanarak beni öpmesi için onu aşağı çekmeyi hayal ettim.

Bu an, hayal edebileceğim her şeyden daha iyi.

Beni ideal bir şekilde okşayan eli yukarı çıkıp başımın yanına yerleşiyor, diğeri ise kıvrımlarımı takip ederek vücudumda geziniyor, dokunuşu benzin izlerime tutuşturulmuş bir kibrit gibi. Eli boğazımın hemen yanından sıkıca kavrayıp, öpmek için daha iyi bir açı sağlamak amacıyla yüzümü yukarı doğru eğdiğinde her şey alevler içinde kalıyor.

Dili alt dudağımda geziniyor ve sessiz bir nefesle dudaklarımı ayırıyorum, ancak bir saniye sonra dilinin yerini alıyor. Etrafında inliyorum, onu kendi dilimle karşılıyorum. Bu inilti göğsümün derinliklerinde yankılanıyor, çünkü onu nazikçe emiyor, geri çekilirken alt dudağımla ısırmadan önce diliyle dilimi okşuyor.

İkimiz de nefes nefese kaldığımızda göğüslerimiz birlikte kabarıyor, ikimiz de bir an durakladığımızda nefes alış ve verişlerimiz birbirine karışıyor. Alnını hafifçe benimkine yaslıyor ve gözlerimi açma isteğine rağmen onları kapalı tutuyorum. Şu anda ona bakmaya korkuyorum, o karanlık gözlerin ardında saklı duygularla başa çıkıp çıkamayacağımdan emin değilim, onun benim gözlerimde ne bulabileceğinden emin değilim.

Bu...

Vay canına.

Tamam o zaman. Çocuklarla ilk tanıştığım o parti gecesi tesadüf değildi.

Daha sonra *her iki* kardeşi de öptüğümü anladığımda, Ethan'la hissettiklerimin Eli ile yaşadıklarım kadar güçlü olmadığına kendimi ikna etmiştim. Ama Ethan Renner *kesinlikle* nasıl öpüşüleceğini biliyor, buna şüphe yok. Tıpkı kardeşi gibi ayak parmaklarını kıvrıyor.

Bu keskin hatırlatma karşısında neredeyse irkiliyorum. Ama ben geri çekilemeden Ethan beni tekrar öpüyor, bu sefer daha nazik bir şekilde, boynumu hafifçe tutan elinin başparmağı çenem boyunca yatıştırıcı bir şekilde ileri geri hareket ediyor.

"Düşünme," diye mırıldanıyor yanağıma doğru. "Sadece hisset." Tek yaptığım hissetmekti, tartışmak istiyorum.

Çok fazla.

Benden uzaklaşıyor ama sadece aramızda sıkışmış olan giysileri çekiştirebilecek kadar. "Bunu senden çıkarıyorum." Elleri kumaşı çekiştiriyor, sonra tereddüt ediyor. "Eğer sorun olmazsa," diye ekliyor.

Ethan hâlâ beni yakalamak için kulübe girdiği kot pantolon ve gömleği giyiyor. Ama nedense o tamamen giyinikken ben çıplak olmayı umursamıyorum. İtiraz etmeden kollarımı kaldırdığımda omurgamdan aşağı bir zevk ürpertisi akıyor.

"Aferin kızıma."

Övgüsü bir afrodisyak gibi, Eli'nin geçici onayıyla bile tüm bunların neden A sınıfı kötü bir fikir olduğunu hatırlamayı zorlaştırıyor.

Ya da en azından ben bunun bir lütuf olduğunu düşünüyorum.

Kız arkadaşına kardeşinin parmaklarına gelmesini söylemek de bir sayılır mı?

Bana biraz gri bir alan gibi geliyor. Ama bu Ethan'ı bu anda yakalayacağım ve Eli'yi bir şekilde elimde tutabileceğim anlamına geliyorsa, bunun tadını seve seve çıkarırım.

Griyi her zaman güzel bir renk olarak görmüşümdür.

"Sana düşünme konusunda ne demiştin?" Ethan, kafam tişörtün ve kapüşonun boyun deliğinden dışarı fırlayıp beni sadece sütyenim ve iç çamaşırlarımla onun altında bırakırken azarlıyor.

Bakışlarım tekrar onunkilerle buluştuğunda kaşları sorgulayıcı bir şekilde kalkıyor. "Hayır," diye tekrarlıyorum.

Elindeki giysi bohçasını yatağın kenarına bırakıyor ve yırtıcı bir gülümsemeyle beni iğneliyor. "Sana kalan tek şey hissetmek güzel kız, sana kendini *çok iyi* hissettireceğime söz veriyorum."

Bana iyiden de fazlasını hissettiriyorsun, demiyorum, kelimeleri göğsümde tutuyorum. Kalbimin güneş olduğunu ve patlamasına iki saniye kaldığını hissettiriyorsun.

Normalde bu bir sorun teşkil etmezdi, ancak kalbimin bunu *iki* kez hissetmesi dışında.

Oh, Lainey. Zihinsel olarak kendimi azarlıyorum. Üniversitenin yeni bir başlangıç, kanatlarımı açıp memleketimde yapamadığım gibi uçuş şansı olması gerekiyordu. Bunun yerine, bu kardeşlerin kollarına uçtum ve karıştım.

Eğer kalbim sağlam kurtulursam, bu bir mucize olacak.

Sessizliğimi onay olarak algılıyor, elleri tenimin üzerinde kaymadan önce çeneme bir öpücük konduruyor, sütyenimin kopçasını bulana kadar sırtımın etrafını sarıyor. Sinirlerim karnımın içinde akrobatlar gibi dönüp duruyor. Bunu Eli'la birçok kez yapmıştım ama Ethan'la yeni bir şey. Biriyle ilk kez soyunurken her zaman o boğucu korku hissi vardır. Gördüklerini beğenecek mi? Birlikte olduğu diğer kızlara kıyasla ben nasılım?

Ben her şeyi ikinci kez düşünmeye başlamadan önce kancaları çözdü ve sütyenimi kollarımdan aşağı kaydırıldı. Arkasına yaslanıyor ve düşük ışıktaki yüzündeki hayranlık açıkça görülüyor.

"Harikasın," diye iltifat ediyor ve sesi biraz boğuluyormuş gibi çıkıyor. "Kesinlikle muhteşem."

Eğilip meme uçlarımdan birini ağzına aldığında bir solukta sırtım yataktan kalkıyor. Dişleri hassas etimi sıyrırken her türlü endişe duygusu beni terk ediyor ve yerini umutsuz bir *ihtiyaç* alıyor. Isırdığında içimde kısa süreli bir acı zonkluyor ama bu acı diliyle çabucak yatışıyor. Hiç düşünmeden parmaklarım yumuşak saçlarının arasından geçerek onu yerinde tutuyor.

"Tenin çok sıcak." Elleri göğüslerimi kavlıyor, sıkı meme uçlarımı okşuyor. Kendimi hiçbir zaman küçük göğüslü olarak görmedim ama göğüslerim onun geniş avuçlarının altında neredeyse kayboluyor. "Başka nerede sıcak olurdun merak ediyorum."

"Neden öğrenmiyorsun?" Elleri sanki bana dokunmak için dünyanın bütün zamanına sahipmiş gibi yavaşça yoğurmaya ve ellemeye devam ederken, kelimeler niyet ettiğimden daha soluksuz çıksa da küstahça kışkırtıyorum.

Kahkahası tenime ılık bir hava üflüyor ve tenimin bu hissi hissetmesine neden oluyor. "İşte küstahlık. Ben de nereye gittiğini merak ediyordum. Merak etme, bulacağım, Lainey. Güven bana." Dilinin ucu sol meme ucumda dolaşırken, diğerini baş ve işaret parmakları arasında beni nefessiz bırakacak kadar sert bir şekilde çimdikliyor. "Beni acele ettirme."

"Değilim," diye itiraz ediyorum ama göğsümün kabarıklığını ısırdığında kelimeler bir iniltiye dönüşüyor.

Göğüslerim Eli tarafından takdir edilmedi değil, ama onlara hiç bu kadar tapılmamıştı. Eli daha çok bir kış erkeğiydi, kardeşi ise sütyen takmadan duramadığım gerçeğini açıkça takdir ediyor. Vücudum konusunda her zaman biraz mahcup olmuşumdur. Kısa boylu olabilirim, ama göğsüm, kalçalarım ve kığım hiçbir zaman not almadı. Büyüdükçe boyumdaki santim eksikliği her yere yayıldı ve bu da beni ortaokulda pek çok şakanın hedefi haline getirdi. Lise *o kadar da* kötü değildi, bir oğlanın gözlerime değil de göğsüme baktığını gördüğüm ve beni kıskanç, güvensiz kız arkadaşlarının hedefi haline getirdikleri zamanlar dışında.

"Bir gün," diye seslendi, "memelerini sikmek isterim."

Bunun ötesinde bir gün olacak mı? Merak ediyorum.

Umut. "Yapabilirsin," diye teklif ediyorum cesurca. "Eğer istersen."

Bir iniltiyi bastırmak için yüzünü boynuma gömüyor, sonra omzuma bir öpücük konduruyor. "Beni kışkırtma. Aklımda başka bir şey var ama dikkatimi dağıtmaya devam ediyorsun."

İçimden kaçan kahkahayı durduramıyorum. "Sadece burada yatıyorum!" "Evet, *dikkat dağıtıcı bir şekilde.*" Meme ucumu şakacı bir şekilde çimdikliyor, ben de inliyorum.

Yüzümde beliren gülümsemeyi durdurmak mümkün değil. Ethan'la birlikte olmak Eli'la birlikte olmak kadar kolay.

Bu düşünce beni olduğundan daha fazla korkutmalı. Ama şu anda zihnim berrak ve bedenim Ethan'la birlikte olmanın salgıladığı endorfinle uçuyor. Şu anda konsantre olabildiğim tek şey o.

Parmakları iç çamaşıırıma doğru ilerliyor, kenar boyunca dans ediyor, beni kızdırıyor.

"Seninle vakit geçirmeyi çok isterdim bebeğim," diyor bana, parmaklarını kalçalarımın iki yanındaki kumaşın altından kıvrırarak. "Ama acele etmezsem, buraya gelip benim için yapacak."

Sözleri, içimde beklenmedik bir şekilde kıvrılan bir sıcaklık parıltısı uyandırıyor. "Bekle, ne-" sorum bir nefesle kesildi, çünkü o benim Vücudum şimşekten daha hızlı, giderken külotumu soyuyor ve beni tamamen açıkta bırakıyor.

Tüm o alaylarından sonra, ağzını üzerime koyduğunda sırtım eğiliyor, bedenim titriyor ve yemin ederim cennet böyle bir yer olmalı -dilinden aldığım sonsuz zevk. Kolları bacaklarımı omuzlarına yayılana kadar itiyor ama her yerime kısa devre yaptıran ağzından başka bir şeye konsantre olamıyorum.

Eğer ağzı daha önce iç çamaşıırımın içinden işkence gibi geçtiyse, bu lezzetli bir kurtuluş. Dilinin ucu kıvrımlarımda geziniyor, klitorisime doğru yol almadan önce nefes nefese kalana kadar yarığımınla yukarı ve aşağı alay ediyor. Dilinin ilk lezzetli hareketiyle, bunu onunla yapmakta neden tereddüt ettiğimi unutuyorum, çünkü bu *şimdiye kadarki en iyi fikir.*

Ethan sıkıca kapalı gözlerimin ardında yıldızlar görmemi sağlıyor, göğsüm hıçkırık gibi nefeslerle kabarıyor, kalçalarım dilinin her coşkulu hareketine uyacak şekilde gıcırıyor. Sıcak bir el uyluğumun dışından yukarı doğru ilerlerken tenim karıncalanıyor, ta ki kolu kalçamın etrafından kıvrılıp karnımın üzerine uzanana kadar, beni neredeyse yüzünü becerdiğim yerden etkili bir şekilde sabitliyor.

Kalın bir parmağı giriş yerimi yokluyor ve o kadar ıslağım ki kolayca içeri kayıyor. Bana karşı acı çekiyormuş gibi inliyor ve titreşim beni inletiyor, bir eli başımın yanındaki battaniyenin içinde kıvrılırken diğeri saçlarında kayboluyor ve beni son yemeğiymişim gibi yemeye devam ediyor.

"Neredeyse damlıyorsun, bebeğim. Hepsi benim için mi?"

Bu sorunun retorik olduğunu umuyorum çünkü klitorisimi nazıkçe ağzına alıp parmağını daha derine sokarken cevabım kayboluyor. Parmağını soktuğunda, sımsıkı kapalı göz kapaklarımın ardında ışık yanıp sönüyor ve içimdeki o noktayı bir hedef tahtası gibi tam on ikiden vurduğunda bedenim sarsılıyor.

Parmağında kıvranırken içimden bir çığlık yükseliyor, o tanıdık basınç çoktan oluşmuş bile. Kelimeler ben onları durduramadan dökülüyor. "Siktir, bu işte gerçekten iyisin."

Başını kaldırıyor ve yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtış olduğunu anlamak için ona bakmama gerek yok. "Daha iyi-"

"Sakın söyleme," diye homurdanarak başını tekrar eğmeye zorluyorum. Bana karşı gülerken omuzları bacaklarımın altında titriyor ve lanet olsun ona, *bu* bile harika hissettiriyor.

Çocukları bu şekilde kıyaslamayacağım, çünkü dürüst olmak gerekirse ikisi de şimdiye kadar birlikte olduğum en iyiler. Memleketimde birlikte olduğum birkaç erkek en iyi ihtimalle talihsizdi ve onlarla oldukça harika bir oyuncu oldum. Oscar adaylığına layık.

Eli ile hiç orgazm taklidi yapmak zorunda kalmamıştım. Ve Ethan ile, şey. Parmağını içime sokmadan *önce* yolu yarılamıştım. Şimdi sanki lanet bir ödülü kazanmaya çalışıyormuş gibi o noktaya vuruyor.

"*Ethan.*" Bir parmak daha eklerken adı nefes nefese bir inilti olarak kaçıyor ve tutuşuna rağmen beni aşağı çekmeye çalışan lezzetli bir dolgunluk yaratıyor.

İri gövdesi yanıt olarak altımda titriyor ve ağzı beni bırakıp kalçamı ısıyor. "İşte bu, adımı söyle. Boşaldığında çığlık atmanı istiyorum."

Parmakları içime girip çıkarken vücudum titriyor, girdiklerinde öyle bir kıvrılıyorlar ki, sanki vücudumun planları ona verilmiş gibi, içimdeki o noktaya mükemmel bir şekilde çarptığı her seferinde parçalanıyorum.

Belki Eli ona bazı ipuçları vermiştir.

Bugünden önce bana Eli'nin yatak odasında yaptıklarımız hakkında kardeşiyle konuşup konuşmadığını sorsaydınız, size bunun mümkün olmadığını söyledim. Ne kadar yakın olsalar da Eli mahremiyetine önem verir. Bana takım arkadaşlarının bile onun hakkında bilmediğini söylediği şeyler vardı ve onları en iyi arkadaşlarından bazıları olarak görüyordu. Çok fazla şey söylemedi ama bunun babasının onlar büyürken sahip olduğu şöhret ve popülerlikle ve şu anda bile hayatlarının bundan etkilenmeye devam etmesiyle, sanki başkalarının gözlemleyebileceği bir mikroskop altında yaşıyorlarmış gibi bir ilgisi olduğundan şüpheleniyordum.

Bana kişisel konular hakkında konuşmakta hiçbir zaman iyi olmadığını itiraf etti, ama Eli bana açılmakta hiç sorun yaşamıyor gibiydi, bu da kalbimin mutlulukla kabarmasına neden oldu.

Ethan, "Lainey'nin gelmesini sağla" listesindeki her kutuyu işaretlediği için kardeşiyle ne kadar çok şey paylaştığından şüphe ediyordum.

Dudaklarımdan dökülen seslere engel olamıyorum. Ağzımı kapalı tutmaya çalışıyorum ama bu noktada nafile.

Eli'nin talebi aklıma geliyor.

Seni duymak istiyorum, bebeğim.

Eli, Ethan'ın parmaklarının içime girip çıkarken çıkardığı ve bundan ne kadar zevk aldığını ele veren iğrenç sesleri duyabiliyor muydu? Daha fazlası için attığım çığlıkların üzerine kardeşinin beni nasıl doyumsuzca yediğini duyabiliyor muydu?

"Eli," diye inliyorum, keşke o da burada benimle olsaydı. Burada bizimle olmasını.

"Geliyor bebeğim," diyecek kadar geri çekiliyor Ethan, sözleri ıslak merkezime serin bir hava üflüyor. "Sadece önce *senin boşalman* gerekiyor. Ama bunun bir sorun olacağını sanmıyorum tatlım, değil mi?"

Parmakları içimde acımasızca dönüyor ve tekrar aşağı dalıyor, klitorisimi emmek ve dilini çok fazla olması gereken bir şekilde döndürmek arasında değişiyor, ama bir şekilde kalçalarındaki demir tutuşuyla savaştırmamı ve daha fazlasını aramamı sağlayacak kadar yeterli.

Boğazımda boğuk bir çığlık düğümleniyor ve her şey kasılıyor; bacaklarım başının etrafında, ellerim saçlarında, yavaşça inşa ettiği zevk içimde doruğa ulaşırken ve sahip olduğum küçük kontrol yok olurken her parçam geriliyor.

"İşte bu kadar. Benim için gel, güzel kız. İstiyorum, bırak sahip olayım," diyor o kadar boğuk ve çakıllı bir sesle ki tanımakta güçlük çekiyorum. Harap olmuş sesini duymak, sadece bana dokunarak ne kadar etkilendiğini görmek, içimde başlattığı zaten kontrolden çıkmış orman yangınına körüklüyor.

Sanki ne kadar yakın olduğumdan etkilenmiş gibi, Ethan beni *yutuyor*. Dilinin düz kısmı, nabız gibi atan parmaklarıyla birlikte şişmiş klitorisimde gezinirken neredeyse hıçkırıyorum, içimdeki o noktaya acımasızca vuruyor ve her acı verici dokunuşta içimde beyaz-sıcak elektrik sarsıntılarına neden oluyor. Elini karnımın alt kısmına doğru uzatıp gözlerim yuvalarından fırlayana kadar bastırıldığında baskı çok fazla artıyor.

"*Ethan,*" diye haykırıyorum, aklımı başımdan alacak kadar yoğun bir coşkuyla kendimden geçerken vücudum tutuluyor, elim onu *doğru* tutmak için saçlarına dolanıyor

Orada. Tam da her parçamın milyonlarca küçük mutluluk parçasına ayrıldığı yerde.

Parmakları, titreyen bir karmaşa haline gelene kadar orgazmın son parçasını benden koparıyor, kelimeleri zorlukla çıkarabilsem de çok fazla olduğuna dair zayıf bir protesto mırıldanıyorum. Parmaklarını içimden çekmeden önce aşırı hassas klitorisime son bir öpücük konduruyor ve gözleri benimkilerle buluşana kadar başını kaldırıyor.

Dudaklarında salgımın parıltısı, yakışıklı yüzü kızarmış, gözleri neredeyse vahşi bir açlıkla dolu, ıslak bir rüyanın canlanmış hali. *Benim için.*

Vücuduma öpücükler konduruyor, yukarı, yukarı, yukarı, ta ki bacaklarım omuzlarından kayana ve kalçalarımın arasına girene kadar. Yeni boşalmış olmama rağmen amım onun için *zonkluyor*, onu dolduracak bir şey için yalvarıyor, parmaklarından daha büyük ve kalın bir şey. Şu anda içime girmesi çok kolay olurdu. Hızlı bir itiş ve hemen içeri girecekti.

"Ethan," diye fısıldıyorum, çünkü şu anda hatırlayabildiğim tek kelime bu.

Kalçaları benimkilere doğru bastırıyor ve içimden bir titreme daha geçerken tıslıyorum, merkezim kot pantolonunun sert sürtünmesiyle zonkluyor, acı verici ama aynı zamanda zevkli. Beni öptüğünde, beni nasıl becereceğini hayal ediyorum, kirli ve hızlı, ağzı benimkine hükmederken. Dilinde kendi tadımı alabiliyorum ve bu sadece onu daha da yakınımaya çekmeme neden oluyor, artık devam etmesini diliyorum çünkü daha fazla bekleyemem. Daha önce hiç bu kadar içim acımamıştı, sanki gerçekten *boşmuşum* gibi.

Alnını benimkine yaslamak için geri çekiliyor, nefesini tutuyor. Yanağıma bir öpücük kondurmak için başını kaydırıyor ve bu gerçekten tatlı bir jest, ama şu anda tatlı istemiyorum. Ağzını tekrar kendi ağzıma götürüyorum, ellerimi sırtında aşağı yukarı gezdirirken ve bacaklarımı kalçalarına sararken ağzında kendimden kalan izleri yalıyorum.

"Tanrım, sen mükemmelsin," diye fısıldar.

Bana karşı sert, o kadar sert ve büyük ki içime girmesini düşündükçe neredeyse salyalarım akıyor.

"Lütfen," diye inliyorum, içimdeki ateş bir kez daha alevleniyor, onun için yanarken beni de yakıyor. "Seni istiyorum. Sana *ihtiyacım* var."

"*Siktir*," diye mırıldanıyor boğuk bir sesle. "Ben de seni istiyorum, bebeğim."

Bir boğaz temizleme sesi, göğsümde çarpan kalbimin durmasına neden oluyor.

Ethan geriliyor, sonra da sözünün kesilmesinden mutsuz olmuş gibi

nefesinin altından hafifçe küfrediyor. Omzunun üzerinden kardeşinin kapı aralığında izlediği yere bir bakış bile atmıyor. Yardım edemem ama merak ediyorum.

Eli oradaydı; ne çok şey gördü ve duydu. Tenimde soğuk bir ter beliriyor ve keşke ben de Ethan gibi kendimi toparlayabilseydim, o da şu anda benim kadar endişeli görünmüyor, az önce yaptığımız şeyin yaratabileceği tepkilerden rahatsız olmadığı belli.

Bunun yerine, beni rahatlatmak istercesine yumuşak bir sesle "Seni istiyorum" diye tekrarlıyor, sonra üzerimden kalkıyor ve dokunuşuyla yarattığı her sıcak nokta anında soğuyor. "Bence ikiniz konuşmalısınız."

Eli kapı aralığında duruyor, neredeyse kapıyı tamamen kaplıyor ve keşke bu kadar karanlık olmasaydı, çünkü yüzündeki ifadeyi okumak neredeyse imkansız hale geliyor.

Ethan kardeşine ulaştığında, duyamadığım bir şey söylemek için eğiliyor, hızlı bir değiş tokuştan sonra omzuna vuruyor ve koridorda kaybolmadan önce onu nazikçe bana doğru itiyor.

Birden kendimi olduğum gibi, belki de içimde yeni bir duygunun kilidi açıldıkça daha fazla çıplak ve açıkta hissediyorum: savunmasızlık. Kalbim bana hayatımın en iyi orgazmlarından birini yaşatan ve beni istediğini söyleyen adamın peşinden koşmamı istiyor ama aynı zamanda Eli ile aramda bozduğum şeyi düzeltmek için de ağlıyor.

Kalbim tam ortadan ikiye bölündü. Ne kadar uygun.

Kendimi ve aptal, arızalı kalbimi saklamak için bir battaniye dürümüne sarılamadan önce, yatağın ucunda, gözleri bana sabitlenmişti.

"Seni iyi hissettirdi mi?"

Konuşmamızın üzerinden bir hafta geçti ve sesinin derin tınısı beni ılık bir su gibi yıkarken, sorduğu soru şaşkınlıktan donup kalmama neden oldu.

Bunlar onun ağzından çıkmasını hayal ettiğim kelimeler değildi. Uzaktan yakından alakası bile yoktu.

"Sana karşı iyi miydi?" İkisi de değildi.

"Evet," diye tereddütle cevap veriyorum, şaşkınlık ve endişe midemde bir girdap gibi birbirine karışıyor. Bu bir tür hileli soru mu? Ethan'ı kötülemem, belki de Yelp'e kötü bir eleştiri bırakmam mı gerekiyor?

Eli bu tür oyunlar oynamazdı, bu daha çok Ethan'ın tarzıydı, ama ben keşfedilmemiş bir bölgedeydim, kalbimin ezilmesinden korktuğum iki kardeşle denizde kaybolmuştum, çünkü kesinlikle ikisi arasında, birbirlerini yendikleri başka bir rekabet olmasını kaldıramazdı.

ve kendilerini en iyi ilan ederler, oysa gerçekte her ikisi de kendi benzersiz yollarıyla harikadır.

Bir dizini kenarına koyduğunda yatak eğiliyor. "Bunu duyduğuma sevindim," diyor ve sesi samimi geliyor.

"Sen... öyle misin?"

"Evet, öyleyim."

Ethan'la birlikte olduktan sonra ne bekleyeceğimi bilmiyordum. Dürüst olmak gerekirse, *sonrasını* pek düşünmüyordum, sadece *devamını* düşünüyordum. Şimdi tam anlamıyla geldi ve geçti, ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Eli neden bize bunu yapmamız için izin verdi? İstediğimin bu olduğunu düşündüğü için mi?

Ethan sistemimden atabileceğim bir şey değildi. Kalbim tadına baktı ve şimdi daha fazlasını istiyor.

Daha fazlasını istiyorum.

Bunu Eli'a nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Özellikle de her şeyin eski haline dönmesini bekliyorsa.

Tekrar numara yapabilir miyim? İlk seferinde pek iyi bir iş çıkaramamıştım. Ama Eli'ı tutmanın tek yolu buysa.

"Çok sesli düşünüyorsun, Lala. Düşüncelerini neredeyse duyabiliyorum." *Umarım değildir.*

"Özür dilerim," diyerek beceriksizce dirseklerimin üzerine yaslanıyorum. Ethan'ın kıyafetlerimi nereye attığını bulmaya çalışıyorum ama karanlık odada bulamıyorum. "Eteğimi gördün mü?"

Bana doğru sürünürken beni görmezden geliyor. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Eli doğal olarak çok seksi. Karanlıkta bile, gördüğüm en seksi şeylerden biri, bana doğru ilerleyen iri bir gölge.

Dudağımı ısıriyorum, içimden geçmek üzere olan sesi tutuyorum. Şu anda olduğum kadar tahrik olmam için hiçbir neden yok.

"Yaptığımı söyleyemem," diye cevap veriyor, sanki kardeşinin yatağındaki çıplak bedenime doğru sinsice ilerlemiyormuş gibi.

"Bakmadın bile," diye suçluyorum.

"Oh, bakıyorum." Kırmızı loş ışıkta sırtışının parıltısını görebiliyor, yırtıcı bakışlarının beni yuttuğunu hissedebiliyorum. Eli sunabileceğim her şeyi ve daha fazlasını görmüş olmasına rağmen kollarım kendimi örtmek için kaşınıyor.

Ben bunu yapmak için hamle yapamadan, bileklerime doğru hamle

yapıyor ve onları başımdan aşağı tutuyor. O kadar yakın ki çıplak göğsü benimkine değiyor ve meme uçlarımın gerilmesine neden oluyor.

Ethan'la birlikte olmak harikaydı ama Eli'ı özleyen tek yanım kalbim değildi.

"Bir şeye mi ihtiyacın vardı?" Eli sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi boğuk bir mırıltıyla soruyor. "Kardeşim seni ağırlı mı bıraktı?"

Sözleri karşısında neredeyse inliyordum. Yaptı, Tanrım, hiç yaptı mı, ama kalp ağrısı şu anda bacaklarımın arasındaki ağrıdan daha ağır basıyor.

"Eli," diye başlıyorum, içimde birbirine karışan duyguları bir şekilde *açıklamam* gerektiğini hissederek, "Ben-"

"Soruya cevap ver, Lainey."

Sessizlik aramızda uzayıp gidiyor, ta ki benim fısıltılı "Evet "im sessizliği bozana kadar.

Bir eli kalçama indiğinde dişlerimin arasından hava tıslıyor, tıpkı kardeşleri kadar büyük ve sıcak, ama sürekli oynadığı futboldan dolayı daha sert. Teninin benimkine sürtünmesine bayılıyorum, nasırlı parmaklarının tenime değmesi dokunuşunu on kat daha şehvetli kılıyor ama o her zaman parmaklarının ne kadar kuru olduğundan yakınıyor. Birden fazla kez el losyonumun çantamdan kaybolduğunu gördüm. Ona bunu sorduğumda, ona beni hatırlattığı için kokusunu sevdiğini söyledi ve kullandıktan sonra ellerini ne kadar güzel hissettirdiğini de itiraf etti. Onu kendi losyonunu alması için alışveriş merkezine götürmeyi planlıyordum.

"Seni tatmin etti mi?" Sorusu beni düşüncelerimin yöneldiği melankolik yönden uzaklaştırdı.

Buna bir cevabım olduğundan emin değilim. Yasak meyvem Ethan Renner'ın tadına baktıktan sonra tatmin olabileceğimden emin değilim. Her şeyi arzuladığında bir tat sadece zalim bir alaydı.

"Seni o mu boşalttı?"

Başımı sallarken yüzüm ateşten bir kızarıklıkla yansa bile buna cevap verebilirim.

Memnun bir şekilde mırıldanıyor. "Güzel."

Vücudu, kardeşlerinin daha önce yaptıklarının bir aynası gibi benimkinin üzerinde geziniyor. Yutkunuyorum, her parçam onu kendime çekmek ve Ethan'ın başlattığı şeyi bitirmek istiyor ama neye izin verildiğinden emin değilim. Eli bana dokunuyor ama ben ona dokunabilir miyim?

Ona dokunmayı özledim.

"Ama senin daha fazlasına ihtiyacın var, değil mi güzel kız?"

Tekrar başımı sallıyorum, elimi omzuna değene kadar yavaşça kaldırıyorum. Geri çekilmediğinde ya da elime vurmadığında, boynunun etrafında kıvrılana kadar kaydırıyorum. Oradaki kısa saçları okşamayı seviyorum. Farklı, artık biliyorum,

Ellerimi Ethan'ın uzun saçlarında gezdirdiğimde hissettiğimden daha fazla. Ama daha az zevkli değil. Sadece farklı.

Dokunuşumun altında titriyor. "Siktir," diye küfrediyor, sesi derinleşiyor. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim," diye zorluyorum duygularıma yenik düşerek. Ağlamayı *reddediyorum*, lanet olsun. Benim sebep olduğum bir şey için değil. Yüzünü benimkine yaklaştırdığında, içimden gelen küçük burnumun çekilmesine engel olamıyorum.

"Ağlama, bebeğim."

"Ağlamıyorum," diye mırıldanıyorum, kollarımı ona doluyor ve onu kendime çekiyorum. Eli'yi kollarımda tutmak doğru hissettiriyor, sanki uzaktaymış ama ait olduğu yere, evime gelmiş gibi.

"Güzel, çünkü seni ıslak istiyorum ama gözyaşlarından değil."

Kalçamdaki eli aşağı kayarak merkezimi kavırıyor, parmakları kıvrımlarımı ayırıyor ve bana dokunduğunda vücuduma şok dalgaları yayılırken titrememe neden oluyor.

"Ama bunun için endişelenmeme gerek olduğunu sanmıyorum, değil mi?" diye düşünürken parmak uçlarıyla yarığımı okşuyor, ıslaklığın içinden kolayca kayıyor. "Ethan seni benim için hazırlarken harika bir iş çıkardı."

Sözleri bana bir arzu yumruğu gibi çarptı. Duyacağımı *hiç* düşünmediğim ve hayal bile edemediğim sözcükler çünkü bir milyon yıl geçse bile onun ağzından çıktıklarını hayal edemezdim. Belli ki *Twilight Zone*'un bir bölümünde yaşıyorum çünkü şu anda olanları açıklamanın başka bir yolu yok.

"İstesem hemen içine girebilirim, o kadar ıslaksın ki." Göstermek istercesine iki parmağını tek bir yumuşak hareketle içime soktu.

Allığın üstüne allık sürebilir misiniz? Yüzüm kesinlikle yapabileceğinizi kanıtlayacak kadar sıcak yanıyor.

"*Lütfen*." Sözcük istediğimden daha çok yalvarmaya yakın çıkıyor, ama ona ihtiyacım var, ona o kadar çok ihtiyacım var *ki ağrıyor*, bedenim onun adıyla atan dev bir kalp atışı gibi çarpıyor. *Eli, Eli, Eli*.

Daha yakına eğilirken parmakları içimde hafifçe kıvrılıyor, konuşurken dudakları dudaklarıma değiyor. "Neye ihtiyacın var?"

"Sen," diye inliyorum onu öpmek için aşağı çekmeden önce. Gidip bir daha dönmediği andan beri özlemini çektiğim bir öpücük. Dudakları dudaklarıma indiğinde nefesim kesiliyor, kalbim yavaşça dağıldığı yerden tekrar bir araya geliyor.

Kalbim Ethan'ı özlüyor olabilir ama Eli olmadan kırıldı. Bu çocuklar zavallı kalbimi öylesine çarpıttılar ki göğsümde hâlâ düzgün atıyor olmasına şaşıyorum. "Bana sahipsin bebeğim," diye söz veriyor öpücükler arasında, beni öperek karşılık veriyor. aynı şiddetle. Beni ne kadar özlediğini dilinin her hareketinde, yeterince yaklaşmadığında, burunlarımız çarpıştığında ve dişlerimiz neredeyse birbirine çarptığında neredeyse tadabiliyorum. Dağınık olabilir ama bu bir yeniden birleşme, iki kalbin ayrıldıktan sonra çarpışması ve *mükemmel*.

Parmakları klitorisimin etrafında dönmek için geri çekilmeden önce içime pompalıyor, her şey ıslak ve kaygan ve buna daha fazla dayanamıyorum. Hiç bu kadar alay edilmemiştim, hiç bu kadar işkence görmemiştim, doğru düzgün düşünemiyorum.

"İçimde olmana ihtiyacım var," diye yalvarıyorum, bacaklarımı kalçalarından daha da yukarı kaldırıyorum. Bana karşı ne kadar sert olduğunu hissedebiliyorum, onun ihtiyacı da benimki kadar büyük. "*Lütfen, Eli.*"

Dudakları tekrar dudaklarıma indiğinde, dili beni becermesini istediğim gibi ağızımı beceriyor. Sabırsızlanıyorum, bir elimi aramıza sokuyorum, ipucunu anlayana ve yolun geri kalanını tekmeleyene kadar eşofmanını çekiştiriyorum. Pantolonu çıkardıktan sonra onu kavriyorum ve bana karşı titremesine neden oluyorum. Sikinin başı girişime değene kadar kalçalarımı kaldırıyorum.

Eli ayrılır. "Bekle," dedi. "Lainey, bekle." Alnı benimkine düşüyor. Elim onun tabanını sıkıyor. "Prezervatif," diye neredeyse pişmanlıkla soluyor. "Prezervatife ihtiyacımız var."

Prezervatif almaya gitmek beni terk etmek demek ve ben onun gitmesini istemiyorum. Bir daha olmaz. Bir daha asla. Kalçalarımı aşağı doğru kaydırıyorum, ta ki sikinin başı içimde en ufak bir santim kalana kadar, beni gerene kadar.

Göğsünden derin ve gırtlaktan bir inilti geliyor. "Siktir. *Lainey-*"

"Sorun değil," dediğimi duyuyorum, bu kadar küstahça söyleyebileceğimi hiç düşünmezdim. Ama şu anda tam olarak sağlıklı düşünemiyorum. "İyisin, değil mi?" Sonra bir düşünce keskin bir bıçak gibi içime saplanıyor. "Sen
-"

"Elbette hayır," diye korkularımı yatıştırmak için acele ediyor. Rahat bir nefes alıyorum ve göğsümde genişleyen paniğin gevşemesine izin veriyorum. Sadece bir haftadır ayrı olabilirdik ama buradaki kızlar kana susamış köpekbabalıkları gibiydiler. Oğlanlar ve ben neredeyse birbirimize bağlıydık. Şüpheli bir şekilde yokluğumu fark ettiklerinden ve kendi

sonuçlarını çıkardıklarından eminim. Eli'yi daha kolay birini istediği için suçlayamazdım, kardeşini de arzulayarak işleri zorlaştırmayan birini.

"Babam düzenli olarak test yaptırmamızı istiyor," diye homurdanarak diğer sorumu yanıtlıyor, bir heykel gibi hareketsiz, sanki tek bir kasını bile oynatsa içimde daha derine inecekmiş gibi. "Ben temizim."

Onu nasıl etkilediğime dair dudaklarımda bir sırıtış beliriyor.

"Ben de öyle. Doğum kontrolüne başlamadan önce hepsini yaptırdım." Annemin fikriydi. Üniversitelere başvurmaya başlamadan önce yaptığımız konuşmayı hatırlıyorum. Yakın bir yerde kalmamın ya da eyalet dışına gitmemin fark etmeyeceğini, bunun pazarlık konusu olamayacağını söylemişti. "*Bir bebek büyümek zorunda kalmayacağım*," dedi, bu varsayımsal sorumluluğu sanki bir şekilde ona yüklemişim gibi.

Mutfak masasında karşısında otururken o anlattıkça ben utanıyordum. Ona daha önce seks yaptığımı, konuşmayı saklayabileceğini, nasıl prezervatif kullanacağımı ve *güvende* olacağımı bildiğimi söylemek istedim, ama böyle bir ilişkimiz yoktu. Annemi seviyorum, o da beni seviyor ama o kadar yakın değiliz. Babamla çok daha yakınız ama yine de cinsel hayatım ikimizin de onunla tartışmamı istediği bir konu değildi.

Bu da annemin beni oturtup konuşmak zorunda kalmasına neden oldu, biraz geç de olsa. O zamanlar utanmış ve sinirlenmişim ama şimdi, tam da şu anda, şükrediyorum.

"Ben hiç..." *prezervatifsiz yapmadım*. Sessiz sözcükleri aramızdaki sessizlikte ağır ağır ilerliyor.

"Ben de yapmadım," diye sessizce itiraf ediyorum. "Sen ilk olursun."

Sanki bundan cesaret almış gibi, kalçalarını ileri itiyor, daha derine kayıyor ve benden nefes nefese bir soluk koparıyor.

"İlk, ha?" diye düşünüyor, ukala tavrı tüm gücüyle geri döndü. "Bunu sevdim."

Sonra içime sonuna kadar soktu.

Ellerim omuzlarına dolanıyor, o sonuna kadar girerken tutunuyor, çok kolay, çok yumuşak, çok *sıcak*. Farklı hissettiriyor, çılgınca düşünüyorum, çok farklı. Daha iyi olduğu hakkındaki konuşmaların saçmalık olduğunu düşünürsünüz, çünkü seks zaten harikaydı, prezervatif gibi basit bir şeyden vazgeçmek onu nasıl daha iyi yapabilirdi?

Ama oldu.

Eli'nin göğsünden bir ses çıkıyor, derin, gırtlaktan ve hafifçe soluk soluğa, içimde kıvrılan uyarılmayı daha sıkı düğümler halinde büken bir ses. İçime tamamen yerleştikten sonra durgunlaşıyor, alnı omzumla boynum arasındaki boşluğa yerleşene kadar başını sarkıtıyor.

"Siktir, çok iyi hissediyorsun." Dudakları tenime değiyor. "Çok ıslak ve sıcak." Sözleri beni öylesine güçlü bir tahrikle çarpıyor ki, etrafına kenetleniyorum. Köprücük kemiğime karşı boğuk bir sesle küfrediyor. "Böyle devam edersen" -titreyerek uyarıyor- "kıpırdamaya bile fırsat bulamadan işim bitecek."

Sessizlik içinde birbirimize dolanmış halde yatıyoruz, nefeslerimiz ve kalp atışlarımız odadaki tek ses. Kollarım onun etrafında sıkılaşıyor, bizi daha da yakınlaştırıyor. Muhtaç ya da yapışkan olmaya çalışmıyorum ama bir daha asla yanımda olmayacağını düşündüğümde onu kollarımda hissetmek en güzel duygu. Aramızda hiçbir şey yokken onun içimde olmasından daha iyi.

O yeniden ayarlarken dudağımı ısırıyorum, kalçalarının küçük bir hareketiyle bedenim kıvrılıyor, *daha fazlasını* arıyor.

Neredeyse daha iyi, kabul ediyorum.

Elleriyle başımın iki yanından destek alarak üzerimde durmak için ayağa kalkıyor. Kalçalarım yukarı kalkmış, bacaklarım kalçalarının üzerinde kıvrılmış halde dizlerinin üzerine çökene kadar kayıyor. Bu açıyla daha da içeri kayıyor, bedenim daha derinlere inmesine izin veriyor, içimde bedenimi daraltan o noktaya mükemmel bir şekilde dokunuyor.

"Bu gece, yarın ve ertesi gün beni hissetmeni istiyorum, böylece seni ne kadar istediğime dair aklında bir daha asla şüphe kalmayacak." Gözleri benimkilere dikilmişti, yoğun ve ciddi. *"Hiçbir şey seni istememe engel olamaz."*

Buna karşılık ne söylemeyi planladığımdan bile emin değildim, ama her neyse, *nihayet, nihayet* hareket ettiğinde kelimeler boğazımın arkasında ölüyor. Kalçalarının geri çekilmesi yavaş, lezzetli bir işkenceydi, ta ki kalçaları yaylıymış gibi içime girene kadar.

İsmi beni çığlığın biraz altında bir sesle bırakıyor, ona yapışırken itişlerinin tüm etkisi gözlerimi kapatmaya zorluyor. Ellerimin tenini terk etmesine izin vermiyorum, omuzlarında geziniyor, güçlü sırtını kazıyor, kaslı kollarını kavriyorum. Can havliyle tutunuyorum, sadece hareketleriyle tüm yatağı oynattığı için değil, aynı zamanda bunun kederle beslenen ayrıntılı bir rüya olmasından hâlâ yarı yarıya korktuğum için.

Dudaklarımdan dökülen küçük sesleri durduramıyorum ama çok çabaladığımı da söyleyemem. Eli sesli olmamdan her zaman hoşlanmıştı, özellikle de kardeşi evdeyken ve ben sessiz kalmak için çabaladığımda, benden sesler çıkarmaya çalışmaktan daha da çok hoşlanmıştı. Onun duyabildiğini düşünmek her zaman midemi bulandırır ve kanımın daha da ısınmasına neden olurdu-

Geriliyorum, farkına vardığım şey beni bir yük treni gibi çarpınca gözlerim şak diye açılıyor.

Ethan beni duyabiliyor. *Bizi.*

Eli'nin dudağı kıvrılıyor, sanki az önce başıma gelenleri çok iyi biliyormuş gibi.

"Burada olduğunu unuttun mu, Lala?" Eğiliyor, çenem boyunca ağzını açarak öpücükler bırakıyor ve kulağıma doğru ilerliyor. "İçine girdiğim anda onunla ilgili her şeyi unuttun mu? *Onun* yatağında olduğumuzu unuttun mu?"

Sözleri beni utanca boğuyor çünkü hepsi doğru. Eli'nin vücudumda gezindiği anla içime girdiği an arasında bir yerde, daha önce birlikte olduğum diğer adamı tamamen unuttum. Onun odasında, onun *yatağında* olduğumuzu.

Tanrım, *onun yatağında sevişiyoruz.*

Şu anda ne yapıyoruz ki? Her nasılsa tüm bu olay, içinden nasıl çıkacağımdan tam olarak emin olmadığım bir duruma dönüştü. Erkek arkadaşınızın erkek kardeşi hakkında fanteziler kurmak başka bir şeydi, bu fantezileri gerçekleştirmek ve erkek kardeşiyle sevişmek için onu kendi odasından kovmak tamamen başka bir şeydi.

"Aklını başına topla, bebeğim."

Cevap veremedim beni yakalıyor, sıkıca kendine bastırıyor ve bir saniye sonra dünya aniden eğiliyor. Yerleştiğimizde, ona yaslanmış oturuyorum, elleri kalçalarımın altına uzanırken, alt yarılarımız birbirine bitişik, o içimde derinlere sokulmuş.

Özellikle sevdiğim bir pozisyon değil. Beni çok savunmasız, çok *görünür* hissettiriyor, ama bu pozisyonun onu *her yerde*, en derinimde hissetmemi sağladığını inkar edemem.

Ellerimi göğsüne koyuyorum ve kalçalarımı oynatıyorum, ne kadar sıcak ve sert olduğunu görünce dudağımı ısıırıyorum.

Kıvrımlarımı okşarken nasırları kalçalarımın derisine takılıyor. Eli sağlam bir kas duvarı, vücudu düz ve yontulmuş. Ben her yönden onun tam tersiyim, daha dolgun ve yumuşak. Bunu sevdiğini söylüyor ve ben de ona inanıyorum. Kısa boyum nedeniyle bazı yerlerim biraz daha yuvarlak olsa da bana kendimi hep güzel hissettirdi.

Bu pozisyonda olmayı zorlaştıran o değil. Benim kendimden şüphe etmem. Onun değil.

"Tanrım, Lainey," sözleri göğsünden dökülürken elleri yanlarımda geziniyor. "Harikası."

Yüzümde sıcak bir kızarıklık yayılıyor ve göğsümden aşağı doğru iniyor. Yüzümün kızarmasına neden olan iltifatın kendisi değil, kardeşinin daha önce söylediği aynı sözlerin taklidi olması, nerede olduğumuzu ve ne yaptığımı hatırlatan bir başka şey.

"Ethan da sana aynı şeyi söyledi, değil mi?" diye mırıldanıyor, sanki tenimin ellerinin altında neden daha da ısındığını tam olarak biliyormuş gibi. Parmak eklemleri göğüslerimin kabarıklığı boyunca sürükleniyor ve hassas dokunuştan bir ürperti çıkarıyor.

"Lainey." Meme uçlarımı okşayarak inlememe ve avuçlarının içine doğru eğilmeme neden oluyor ama hâlâ cevabımı bekliyor.

"Evet, yaptı." O benimle oynamaya devam ederken boğazımdan bir inilti kaçıyor. Kucağında sallanmaktan başka bir şey yapamıyorum, alayları içimdeki her şeyi inşa ederken ve inşa ederken değil. Bu boşalmaya *ihtiyacım var*. Bunu arzuluyorum.

"Onunla birlikte olmak hoşuna gitti mi?"

Bu soru basit olmalı, ama değil. Eli ve Ethan rekabetçi olabilirler ama birbirlerini nadiren kıskanırlar. Eğer buna cevap verirsem, o zaman bana kimin daha iyi olduğunu sorabilir ve ben... Buna cevap veremem. Ethan'la birlikte olmayı Eli'la birlikte olmak kadar sevdim.

Cevap vermek yerine ona sürtünüyorum, bunu dikkat dağıtmak için kullanıyorum, evet, ama aynı zamanda kalçalarımın arasındaki işkence edici baskıyı hafifletmek için onun hafif, alaycı dokunuşlarından başka bir şeye *ihtiyacım var*.

Elleri kalçalarımın düşüyor, onları sıkıca kavırıyor ve beni sakinleştiriyor.

"Eli," diye neredeyse hırlayacaktım, *o* kadar tahrik olmuştum ki sanki içimde bir sürü kızgın arı kaynaşüyor ve *beni sürekli reddettiği* orgazmı talep ediyorlardı.

"Soruya cevap ver."

Yine mi bu? Lanet olsun ona.

"Evet," diye dürüstçe cevap veriyorum, "ama-"

"Sana kendini iyi hissettirdi, değil mi?" Elleri kalçalarımı sıkıyor. "Seni duydum."

Damarlarımdaki kan donuyor ve alev alıyor. Daha fazlasını duymak istiyorum ama bir sonraki söyleyeceği şeyden korkuyorum. Kardeşiyle birlikteyken beni dinlediğini biliyordum, ne de olsa onun duyabileceği kadar yüksek sesle konuşmamı isteyen oydu, ama bu konuda konuşması tamamen başka bir şeydi.

"Sadece kendini tutamadığında bu kadar gürültülü olursun. Çok iyi olduğunda sessiz olmayı unutuyorsun." Sesi alçak ve hırıltılıydı. "Onun

diline çok sert boşaldın bebeğim. Ne düşünüyordun ki?"

"Eli," diye bağıyorum. Bu çok fazla. Sözleri görünmez bir ateş gibi tenimi yalıyor, beni yakıyor, tüketiyor. "Lütfen. Bırak hareket edeyim. Yirmi soru sormayı kes."

"Kimse hareket etmeni benden daha fazla isteyemez, Lala. Şimdi uslu bir kız ol ve soruya cevap ver."

İnatla sessiz kaldığımda, çünkü kelimeleri yüksek sesle söylemeyi kendime yediremediğimde, beni yukarı kaldırıyor ama sonra tekrar aşağı indiriyor.

Titriyorum, tırnaklarım teninde kıvrılıyor, bacaklarım kalçalarının etrafında sıkılıyor.

"İkimiz de sana dokunabilelim... *tadına* bakabilelim diye orada seninle olmamı nasıl dilediğini mi düşünüyordun?"

İçimden dökülmek üzere olan cevabı tutarken bedenim titriyor. Bu noktada fiziksel bir ağrı var ve sözleri yardımcı olmuyor. Sadece daha da ıslanmama neden oluyorlar.

"Öyle miydin?"

Gözlerimi kapatıyorum ama faydası olmuyor. Göz kapaklarımın ardında onun sözlerinin yarattığı fantezi oynuyor; barındırdığım en iğrenç arzulardan bir sahne.

Ellerinden biri kalçamdaki tutuşunu bırakıyor ve ben sırıyorum, bir inilti serbest kalıyor, yoğun bir elektrik şoku içimden geçerken uyluklarımın arasında parmaklarını ihmal edilmiş klitorisime sürüyor. Bu noktada beni boşaltmak için birkaç hızlı dokunuş yeterli olacaktı, işte bu kadar heyecanlıyım. Kalçalarımı eline doğru sallayarak karnımın derinliklerinde dolanan zevki kovalıyorum. Durduğunda neredeyse ağlayacaktım.

"Söyle bana, bebeğim."

Sorusunun tek bir cevabı var ve o da cılız bir fısıltıyla benden kaçıyor. "*Evet.*"

Elleri beni kendine yaklaştırmak yerine ittiğinde, paniğe kapılıyorum ve parmaklarım beni tutabilmek için çırpınırken geriye doğru düşüyorum, sert bir şekilde değil ama kendimi tutamayacağım kadar ani bir şekilde. Çok ileri gittiğimi, onu suçlayamayacağım bir sınıra kadar zorladığımı fark ettiğimde dehşet göğsüme ağır bir şekilde yerleşiyor. Bütün gece beklediğim an buydu: İçimde ona ve kardeşine karşı büyüyen karanlık şehvetle başa çıkamayacağını anladığı an.

Bu, kalbimin göğsümde parçalanmasını, perişan ve harap olmasını engellemiyor.

Tanrım, Lainey, gerçekten hem onun hem de kardeşinin sana yaramazlık yapmasını istediğini itiraf ettin. Birlikte. Onun da mı

Mutlu musun? Tabii ki, gitmeni istiyor!

Kafamdaki ses göğsümde oluşan paniği bastırmak için hiçbir şey yapmıyor, ama ondan yuvarlanırken, sırtımı beklediğim gibi yatağa çarpmak yerine, çok daha sağlam bir şeye çarpıyorum. Ve sıcak bir tene.

Ve... nefes alıyorum.

Bakmak için başımı arkaya eğdiğimde, Ethan'ın ters dönmüş yüzüyle karşılaşıyorum, çılgınca sırıtıyor, gözlerinde göğsümden nefesimi çalan haydut bir parıltı var.

"ÜZGÜNÜM GECIKTIM." DERİN SESİ SIRTIMDA YANKILANIYOR.

"Konuşmak için daha fazla zamana ihtiyacın olacağını düşündüm." Bakışlarını benden kaçırıp yukarı bakıyor. "Sanırım yanılmışım. Sen zaman kaybetmezsin, değil mi E?"

Bakışlarımı önümde diz çökmüş, çıplak, sert ve görünüşe göre kardeşinin önünde bunların her ikisini de yapmaktan rahatsız olmayan Eli'ye kaydırıyorum. Ben aynı şeyi söyleyemem, Ethan'ın yanında çırılçıplak uzanmışım, onlar da bana baksınlar diye.

Kollarım üzerimi örtmek için kalkıyor ama Ethan onları tutup yanlarımda aşağıya indiriyor. Parmaklarımızı birbirine geçiriyor, başparmakları ellerimin üstünü okşuyor ve kalbim bu şefkatli jest karşısında kabarıyor.

"Bunların hiçbiri değil," diye mırıldanıyor saçlarıma. "Seni görmek istiyoruz." Kulağımın arkasına sokuluyor, dudakları oradaki hassas deriyi sıyrıyor. Boynuma bir öpücük kondurduğunda omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor ve ellerimi avuçlarının içinde sıkıyor. "Şimdi" diyor alçak sesle, "neden o güzel kalçalarını açmıyorsun ki kardeşim başladığı işi bitirebilsin?"

Sanki beynimi açmış ve en kirli fantezilerimden diyaloglar almış gibi. İngilizce'de şu anda nasıl hissettiğimi tarif edecek kelime yok, gerçi aklıma telaş geliyor ama sanırım kelimelere ihtiyacım yok. Bunun yerine, itaatkâr bir şekilde bacaklarımı daha geniş açarak Eli'ı geriye doğru düştüğüm anda kaydığı yere, olmasını umutsuzca istediğim yere geri davet ediyorum.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor Ethan kulağımın dibinde. Onun övgüsü beni boş ve ağırlı bir şekilde hiçbir şeye kenetlemiyor.

Eli'nin gözleri bir aşağı bir yukarı, önünde yayılan bedenimi inceliyor.

Ellerim Ethan'ın kollarıyla ağırlaştığı için onları arkasına saklanmak için kullanamıyorum ama bunu yapmak istemediğimi de fark ediyorum. Onun doyasıya bakmasına izin veriyorum ve ne kadar etkilenmiş görüldüğüne dair bir memnuniyet dalgası omurgamdan aşağı süzülüyor. Karşımda yontulmuş bir tanrı gibi duruyor, gözleri açlıktan kararmış, vücudu arzuyla kızarmış, siki acı verecek kadar sert.

Gözleri benimkilerle kilitleniyor ve dili alt dudağını ıslatmak için dışarı çıkıyor, sonra üzerime geliyor, kalçalarımı hiç nazikçe tutmuyor, böylece onları yukarı doğru eğip tekrar içeri kayabiliyor. Şimdiye kadar o kadar tahrik olmuş ve ıslanmıştım ki, hiçbir direnç göstermedim, sadece hızlı bir itiş ve kabzasına kadar gömüldü, ikimizin de nefesini kesmesine neden oldu.

Ethan neredeyse hayretler içinde, "Seni şanslı piç," diyor. "Barebacking mi? Ne zamandan beri?"

Eli onu görmezden geliyor ve beni kardeşinin içine geri iten hızlı bir hamle daha yapıyor. Tam o noktaya geldiğinde, Ethan'ın çıplak göğsüne doğru kıvranarak başımı geriye atıyorum.

"Benim de çıplak girmeme izin verecek misin güzel kız?" diye fısıldıyor kulağıma iğrenç bir şekilde. "Seni tamamen ıslatıp kirletmemize, döllerimizle sırlıklam etmemize izin verecek misin?"

"Ethan," diye inliyorum, ellerimden birini serbest bırakıp arkaya uzanıyorum ve boynunun arkasına dolayarak ağızlarımız birleşene kadar onu aşağı çekiyorum.

Bedenim artık bana ait değilmiş gibi hissediyorum. Onlara teslim oldum, artık onların. Her yerdeler, etrafımı sarıyorlar, beni vücutlarının sıcaklığına hapsediyorlar. Eli içimde çok sert, Ethan sırtımın küçük kısmına karşı sert.

"Bekle," diye nefesimi Ethan'ın dudaklarına doğru veriyorum.

Eli'nin kalçaları durma noktasına geliyor ve kendini tutmaya çalışarak nefes nefese kaldığını duyuyorum. Eli yan tarafımı okşuyor. "İyi misin?" diye soruyor. İyi olmaktan çok daha fazlasıyım ama endişelendiğim ben değilim.

"Peki ya sen?" Ethan'ın yüzünü görebilmek için geri çekiliyorum.

"Ben iyiyim, Lala." Elleri göğüslerimi avuçlamak için uzanıyor. Sıktığında gözlerim dalgalanıyor ve geri dönmekle tehdit ediyor. "İyiden de öte."

Ethan'ın sadece bir seyirci olmasını istemiyorum. O da iyi hissetmeyi hak ediyor. İstedikimin ne olduğunu düşünüyorlarsa düşünsünler, bu hiçbir zaman sadece benimle ilgili olmadı. Onlara zevk vermek istiyorum, ikisine de, sadece zevk almak değil.

Ethan'ı kaldırıyorum, ellerini göğsümü sadık bir şekilde okşadıkları yerden çıkarıyorum. Onlarla eğlenmesine izin vermeyi, beni ne kadar kirletebileceğini görmeyi çok isterdim ama şu anda farklı bir fikrim var.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" Kolları karnıma dolanıyor ve beni göğsüne doğru çekiyor.

Taktik değiştirerek, daha fazla beklemek zorunda kalırsa ölmekten bir adım uzaktaymış gibi görünen Eli'a odaklanıyorum.

"Sorun ne?" diye homurdanıyor, görev bilinciyle endişeli ama sabırlı olmaya çalışıyor. Ellerinin kalçalarım tarafından şilteye tutturulduğu yerde nasıl esnediğini görebiliyorum; beni tutup devam etmekten başka bir şey istemiyor. Bu her ne kadar harika hissettirse de, ben farklı bir şey istiyorum.

Elim gergin kollarından birine doğru kayıyor, derisinin altındaki sıkı kasların üzerinden kıvrılıyor. Elim boynunun arkasına dolanana kadar durmuyorum. Sonra onu kendime doğru çekiyorum.

"Arkanı dönebilir miyim?" Alt dudağımı yalayarak isteğimi ağzına doğru mırıldanıyorum. Evet diyeceğinden eminim. Bu onun en sevdiği pozisyonlardan biri. Utanmadan, "Sen beni becerirken ben de Ethan'ı emmek istiyorum" diye teklif ediyorum.

Bu cesur yanımin nereden geldiğini bilmiyorum ama ikisi birlikte inlediğinde, güçle dolmuş bir şekilde titremekten kendimi alamıyorum.

Eli bana cevap vermiyor ama Ethan arkamdan coşkulu bir şekilde "*Evet amina koyayım,*" diye mırıldanıyor ve dudaklarım eğlenerek yukarı kıvrılıyor. Arkamdan o kadar hızlı gitti ki neredeyse geriye düşüyordum. Sonra Eli kayarak dışarı çıkıyor ve kalçalarının üzerine oturuyor. Kısa, sersemletici bir an için, ikisiyle de bir bağlantım olmadan, o kadar soğuk ve yalnız bir hisle kuşatılıyorum ki, gözyaşlarım gözlerimin arkasına istemeden dikiliyor. Ama sadece bir saniyeliğine, çünkü sonra Eli bana uzanıyor, beni ters çeviriyor ve o kadar hızlı geri kayıyor ki, öne doğru düşerken sessiz bir çığlık atmaktan başka bir şey yapamıyorum, zevk sinir uçlarımda cızırdarken ellerimle kendimi desteklemeyi unutuyorum.

Tanıdık kollar beni yakaladı.

Yatağın ayak ucunda seksi bir nöbetçi gibi duran Ethan'ın gözleri neredeyse kararmış, Eli'ın beni arkadan almasını izlerken göz bebekleri kararmış ve büyümüş. Bir elimle kendimi dik tutarken, diğer elimle basketbol şortunu çekştirerek çıkarmaya çalışıyorum.

Elimi tutması beni durdurdu. "Emin misin, güzel kız? Yapmak zorunda değilsin."

Kontrol etmesini, emin olmasını seviyorum ama beni aşırı yükleyen zevkten zar zor düşünebilirken tüm bu sorular çığlık atmak istememe neden oluyor. Ona söylemek için ağzımı açıyorum, *istiyorum* ama Eli G noktama o kadar sert vuruyor ki başka bir nedenden dolayı çığlık atmama neden oluyor, parmaklarım elimde tuttuğum kumaşın etrafında sıkılıyor.

Bunu istediğime, hayır, buna *ihtiyacım* olduğuna dair ona güvence verecek sözcükleri kullanamadan, Eli'nin elleri kalçalarımı kavrayıp beni güçlü, derin itişlerine geri çekerken inleyerek öne doğru eğiliyorum. Karnına bir öpücük kondurduğumda Ethan'ın gözleri yumuşuyor ve yanağımı şefkatle okşuyor, görmeyi çok istediğim yere doğru inen koyu renkli saç çizgisini buruşturuyor. Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi şortunu indiriyor, diğer elinin parmakları saçlarımla arasından geçerek başımın arkasını kavırıyor ve beni ereksiyonunun kalçalarının arasındaki koyu, tel tel saçların arasından sert ve gururlu bir şekilde çıktığı yere yaklaştırıyor.

Eli'den daha kalın olduğunu fark etmekten kendimi alamıyorum ama o kadar da uzun değil, gerçi her iki oğlan da bu konuda kesinlikle kutsanmış diyebileceğim türden. Öyle bir çevresi var ki, içime girmesinin nasıl bir his olduğunu hayal ederek sıkıca kenetleniyorum. Neredeyse o esnemeyle birlikte gelecek acıyı hissedebiliyorum. Etrafında sıkılaştığımda Eli homurdanıyor ve sırtıma yapışana kadar omurgamda öpücükler gezdirmek için öne doğru sallanıyor, sık bir şekilde itmeye devam ederken vücudu benimkine kalıplaşıyor.

"İçinde nasıl hissedeceğini mi düşünüyorsun?" diye soruyor kulağıma karşı boğuk bir hırıltıyla. "Seni nasıl esneteceğini, içine nasıl dolduracağını, içinde çılgılık atmaya neden olacak o noktaya nasıl dokunacağını." Kalçalarını onun da aynı şeyi yapmasını sağlayacak şekilde eğiyor, düşüncelerim onun iğrenç sözleri ve omurgamdaki elektriklenmeyle dağılırken sırtımın bükülmesine ve başımın eğilmesine neden oluyor.

Ethan'ın eli saçlarımla sıkıca kavırıyor ve başımı geriye doğru eğerek gözlerimin onunkilerle buluşmasını sağlıyor. Bakışları neredeyse kavurucu, açlık ve arzu karanlık derinliklerinde yanıyor ve yatağına ilk uzandığım andan beri daha da yoğunlaştı. "Gördüklerin hoşuna gitti mi, tatlım?" Soruyu telaşsız bir horoz vuruşuyla noktaladı, tabanı sıkıca kavramak için geri düşmeden önce başını avuçladı, benim için sabit tuttu. Bekliyorum.

"Devam et," diyor Eli, omzuma çıkmış cinsel ahlaksız bir şeytan gibi kulağımda dibinde ısrarla. "İyi bir kız gibi em onu." Sözleri beni titretiyor, kalçalarını içime sokarken her bir çırpınısını yoğunlaştırıyor. Nemli tenimde gezinen elinin altındaki ateş alevleniyor ve kalçamı bırakıp bacaklarımla arasından kayıyor. "Eğer onun boşalmasını sağlarsan"-Eli kulağımda boğuk bir şekilde baştan çıkarıyor
-"Sen de gelebilirsin."

Parmakları birleştirdiğimiz yere odaklanıyor ve onun etrafında gerildiğim yeri keşfederken inliyorum. Bir an için parmaklarını uzunluğunun yanına bastırıldığını, beni tamamen gerdiğini hayal ediyorum, ama sonra geri

çekiliyor

Klitorisime dokunuyor, ben sarsılıncaya kadar etrafında dönüyor, zevk karnımın derinliklerinde yanıyor. Parmakları ıslaklığımda kolayca kayarken, dokunuşunu en iyi ihtimalle alaycı, en kötü ihtimalle işkence edici tutuyor, asla beni serbest bırakmaya doğru fırlatacak kadar kasıtlı değil.

Fikri anlamasını umarak kalçalarımı eline doğru sallıyorum ama eli klitorisime sert bir tokat attığında arayış ritimleri duruyor ve ani acıyla dudaklarımdan bir çığlık uçup gidiyor.

"Sadece iyi kızlar boşalır," diye tehdit ediyor Eli, konuşurken dudaklarını boynumun derisinde ileri geri gezdiriyor. Eli, yan tarafımdaki morartıcı kavrayışına geri dönerken hayal kırıklığına uğramış bir sızlanma beni terk ediyor.

"Sence o iyi bir kız mı?" Her nasılsa ona cevap vermeyecek kadar aklım var, çünkü bu sefer sorusu kardeşine yönelik.

Ethan yarım adım daha yaklaşıp sikiinin başını dudağımın altına bastırırken kaval kemikleri yatağa çarpıyor. "Bence en iyi kız o."

Sözleri tatlı ve seksinin mükemmel bir bileşimi, kalbimi aynı anda hem eritiyor hem de ateşliyor.

Bu benim Pandora'nın kutusu; açtığınızda neler olabileceğinin mükemmel bir örneği. Yakınlıkları, dokunuşları, sözleri, hepsi üzerime salındı ve beni arzudan yavaşça çıldırttı.

Sanırım bu iyiliğe karşılık vermemin zamanı geldi, özellikle de gelmek istiyorsam.

Dilimin ucu dışarı çıkıyor ve yüzümün önünde duran sızıntı yapan başın üzerinde geziniyor. Ethan inliyor, eli saçlarımda kasılıyor, ben de tekrar yapıyorum, dilimin düz kısmını sıcak teninin üzerinde gezdiriyorum. Baş döndürücü tadı tat alma tomurcuklarımda patlıyor, acı ve tuzlu ama bağımlılık yapıcı. Daha önce hiç birini kendiminkiyle yarışacak bir arzuyla emmek istememiştim ama işte buradayım.

Bütün gece bana bahşedilen alaycılığın bir kısmını iade ederek, onu hemen ağzıma almıyorum. Bunun yerine, geniş ucunun altından başlayarak karnının düzlüğüne kadar küçük kedi yavrusu yalamalarıyla uzunluğunu cömertçe kullanıyorum. Tabanına bir öpücük kondurduğumda karnı geriliyor, sanki ekstra hassas bir yerini bulmuşum gibi. Bu küçük bilgiyi bir kenara bırakıp yukarı doğru ilerliyorum, dudaklarımı alt taraf boyunca yavaşça sürüklüyorum, orada kabaran ve ihtiyaçla titreşen tek damarla oynuyorum.

Dilimi sikiinin başının etrafında döndürdüğümde, saçımdaki el sıkışılıyor ve kendi kendime sırtıyorum, alay edilme sınırına ulaşmak üzere olduğunu biliyorum. Merhametle onu ağzıma alıyorum ve sonunda

ona ihtiyaçı olanı veriyorum.

Tabii ki, o zaman kendini hızlandırmaktan mutlu olan Eli, şevkle itmeye başlıyor, topuklarının üzerinde geriye doğru oturuyor, böylece gösterinin önünde ortaya çıkmasını izleyebiliyor. Güçlü hareketleri beni Ethan'ın uzunluğunu planladığımdan daha fazla almaya zorluyor ve her sert itişte ağzımın içine daha derine kaymasını sağlıyor. Bu yeni pozisyon Eli'nin içimdeki o noktaya doğru tabancayla ateş etmesine neden oluyor ve sesim karışarak haykırıyorum. Ethan boğazımın arkasına çarptığında boğuluyorum, çenemde genişlemiş olmaktan kaynaklanan hafif ağrıyı görmezden geliyorum, hepsini alıyorum.

Ethan zevk ve özür karışımı bir küfür savurarak kalçalarını geri çekiyor. Ağzımdan kayıyor, ereksiyon tükürüğümle parlıyor, bir dakika önce olduğundan daha az sert değil. Aksine, eskisinden daha kızarmış ve şişmiş, hatta daha büyük görünüyor. Ona bakarken dudaklarım karıncalanıyor.

"Üzgünüm," diye özür diliyor Ethan, kendi hatası olmamasına rağmen. "İyi misin güzel kız?"

Öksürüyorum, boğazımın arkasındaki pürüz küçük bir rahatsızlık ama başımı sallıyorum. Dudaklarımı yalayarak gözlerimi onun karnına yaslandığı yere dikiyorum. Ethan derin derin inliyor, diğer eliyle de saldırıdan dolayı kızarmış ve şişmiş olduğuna şüphe olmayan alt dudağımı okşuyor.

Uzanmadan önce başparmağının pedini yalıyorum, uzunluğunu alıyorum, ancak bu garip açıda kendimi ayakta tutmaya ve arkamda ağır nefes almaya başlayan Eli'ye karşı kendimi desteklemeye çalışırken fazla kaldıraç alamıyorum, hareketleri özensizleşiyor, bu da yakın olduğu anlamına geliyor.

Onu tekrar ağzıma aldığımda, çok hızlı gitmediğimden emin oluyorum, dilimi uzunluğunun alt kısmında gezdiriyorum, özellikle alt taraf boyunca uzanan şişkin damara çok dikkat ediyorum. İri gövdesi titrerken sıkılı dişlerinin arasından hava tıslıyor ve çok geçmeden eli saçlarımı yumrukluyor, beni biraz daha fazla baskıyla yönlendiriyor, beni kardeşlerinin itişlerine karşı değil, onlarla birlikte çalışan bir ritme çağırıyor. O çekiştirdikçe kafa derim karıncalanıyor ve ben de itaatkâr bir şekilde onu takip ediyorum, ta ki başım ileri geri sallanana, ikisi de beni tamamlamak için kullanan bu iki adamın arasında kalana kadar.

Ellerim çarşafı yumrukluyor, her ikisi tarafından da tüketilirken tırnaklarım kumaşın içine kıvrılıyor. Bedenim yanan bir fitil gibi, ortasına ulaşana kadar iki ucundan da yanıyor, benden geriye mutluluktan uçmuş bir harabe yığınınından başka bir şey kalmayana kadar beni yiyip bitiriyor.

Kalçalarımı Eli'inkilere sürüyorum, ağzından dökülen küfürlere bayılıyorum, sonra Ethan'ın etrafında mırıldanıyorum, boğuk bir iniltiyle başını geriye eğişini yaşıyorum. Kendi akıl sağlığım için ikisinin de boşalmasını istiyorum, çünkü orgazmımın içimde süründüğünü, çocuklar kendi bitiş çizgilerine doğru yarışırken istikrarlı bir şekilde arttığını hissedebiliyorum.

Benim de oraya gitmem gerek.

Ethan'ın etrafında inliyorum, ses onun etrafında titreşiyor ve ağzından sert ve alçak bir küfür dökülüyor. Elleri saçlarımda demir bir yumruk gibi, çok derine itmemeye dikkat ederek beni çelik gibi uzun boyunda yukarı ve aşağı yönlendiriyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, birinin bana dokunmasına *ihtiyacım var*. Eli her seferinde yerime vuruyor, dağa tırmanmama yardım ediyor olabilir, ama tepeye tırmanmak için biraz daha itmeye ihtiyacım var.

Eli üzerime eğiliyor, dizlerini daha da açarak kalçalarını içime sokması için ona daha iyi bir kaldıraç sağlıyor. Bu açı beni Ethan'ın etrafında daha fazla dayanamayana kadar hıçkırığa hıçkırığa ağlatıyor. Bir elimi aşağıya uzatıp klitorisime sıkıca bastırıyorum, doğrudan dokunuş artan zevki yoğunlaştırırken titriyorum.

"Hiç sanmıyorum," diye hırılıyor Eli, elimi çekerek.

Ethan ağzıma girerken itirazım çarpıtılıyor ama Eli elimi onun elinin altında tutuyor.

"Dokunmak için *bizimsin*," diye hatırlatıyor bana, leğen kemiği kırıma çarparken. "Memnun etmek bizim işimiz. Sana zevk veren *biziz*, başkası değil. Bunu anlıyor musun?"

"*Mmhmm*," diye mırıldanıyorum, gözlerimin kenarından yaşlar süzülüyor. Bu şekilde daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum ama dinleyeceğim. İkisine de bana bakacaklarını bilecek kadar güveniyorum.

Ne de olsa vücudum artık bana ait değil. Onların.

Eli yüzümdeki birkaç tutam terli saçı fırçalayarak şakağıma nazik bir öpücük konduruyor. "İşte bizim iyi kızımız," diye mırıldanıyor, kalçalarını o kadar sert bir şekilde kırmadan önce Ethan'ın üzerine doğru sallanıyorum.

Boğazımın arkasına vurduğunda öğürüyorum, geri kaymasını ve özür dilemesini bekliyorum, ama beni orada tutuyor, kalçalarını titreştirirken düzensiz bir şekilde nefes alıyor, kendini boğazımdan aşağı itiyor.

Havasızlıktan paniğe kapılıyorum ama Eli *nihayet* bana dokunmak için elini aşağı kaydırırken dikkatimi dağıtıyor, parmakları şişmiş, ihmal edilmiş klitorisimin etrafında mükemmel bir şekilde dönüyor, öyle ki elinin içinde sallanıyorum, içimdeki her şey patlayana kadar sıkışıp yükselirken gözlerim kapanıyor.

Ethan ağızımdan çıkarken boğuk ecstasy çılgılığım daha da yükseliyor. O gider gitmez Eli beni kendine doğru çekiyor, muhteşem bir havai fişek yağmuruna tutulurken beni dikleştirip sikinin üzerine oturtuyor, içime girebildiği kadar girip aynı anda kendimizi kaybederken haykırıyorum.

Eli içimin derinliklerinde nabız gibi atarken ona tutunmak için geriye uzanıyorum. Boşalırken karnımın alt kısmına ısı yayılıyor ve içimi tohumuyla boyuyor. Tuhaf bir his ama nahoş değil ve bunu tekrar yapmak için şimdiden sabırsızlanıyorum. Sırtım boyunca titriyor, ismim dudaklarından keskin bir nefes olarak dökülürken kollarıyla beni sararak birbirimize sarılmamızı sağlıyor.

Başımı önümdeki adama doğru kaldırıyorum, o kadar hızlı sarsılıyor ki elinin hareketini zar zor görebiliyorum. Birkaç vuruş sonra bir kükremlerle boşalıyor, salıverilmesinin sıcak çizgileri göğsüme ve boynuma çarpıyor.

Nefes alış verişlerimiz odayı dolduruyor, kalp atışlarım kulaklarımda yankılanıyor, nabzım çılgınca atıyor ve hızlandığı yerden yavaşlıyor. Eli'nin salgısının hala içimde gömülü olduğu yerden dışarı sızmakla nasıl tehdit ettiğini ya da Ethan'inkinin tenimde nasıl soğuk ve kaşıntılı hale geldiğini düşünecek zamanım yok çünkü bir dakika sonra Eli'nin yumuşayan boyundan hafif bir irkilemeyle kurtuldum ve yavaşça yatağa yatırıldım.

Alıştığım kırmızı ışık yumuşak bir şeftali rengine dönüşüp odayı yumuşak ışıltısıyla aydınlatırken sırtüstü uzanıp nefesimi tutuyorum.

Ethan'ın kapıdan çıkarken geri çekildiğini görmek için tam zamanında başımı çeviriyorum.

"Nereye gidiyor?" Mırıldanıyorum, ani bir yorgunluk dalgası beni vuruyor. İkisini de burada, yanımda istiyorum. Ethan'ın gitmesini istemiyorum. Gerçekliğin üzerime çökmesine henüz hazır değilim. Hepimizin birlikte var olduğu ve her şeyin mükemmel olduğu bu puslu, uçucu balonun içinde kalmak istiyorum.

Eli yumuşak bir sesle, "Bir bez getirmeye," diye cevap veriyor ve başımın arkasına yerleştirmek için bir yastık alıyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"İyi," diye uykulu bir şekilde cevap veriyorum. "Bu iyiydi."

Boynumun hemen altında ıslak bir şey tenime değince irkiliyorum. Gözlerimin kapandığını fark etmemiştim, ama Ethan'ın beni temizlemesini izlemek için onları biraz zorlukla açtım.

"Sadece iyi mi?" Ethan alay ediyor, gülümsemesi çok güzel. Onu öpmek istiyorum ama onu aşağı çekmek için uzandığımda vücudumun beni dinlemediğini fark ediyorum.

"Gerçekten iyi," diye kabul ediyorum, hareket etmekten vazgeçiyorum ve uzuvlarım onun bakımları altında gevşeyip gevşerken yatağa geri dönüp rahatlıyorum. Aşağıya indiğinde geriliyorum, beni temizlediği için biraz utanıyorum ama sanırım bu gece yaptıklarımız arasında bu hiçbir şey değil.

Gözlerim tekrar kapanma tehlikesi geçiriyor, her şey beni yakalıyor, yarı kapalı göz kapaklarımın arasından onları bir bakış atarken yakalıyorum.

"Bu cevaptan memnun musun?" Ben uykulu bir şekilde uyanık kalmaya çalışırken, Eli'nin üstümdeki kardeşine mırıldandığını duyuyorum.

Ethan kelimeyi hafifçe patlatarak, "Hayır," diye yanıtlıyor. "Yakınından bile geçmiyor."

Eli mırıldanıyor ve yanıma yerleşirken yatağın kaydığını hissediyorum. Teni yanımda sıcacık duruyor ve ben dönüp ona sarılıyorum, ne kadar üşüdüğümü fark etmiyorum. Göğsüne sokuluyorum ve gözlerimin tamamen kapanmasına izin veriyorum.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" Eli yanağını törpüleyerek soruyor.

Başımı sallıyorum ya da en azından öyle sanıyorum. Uyanık kalmaktan başka bir şey istemesem de uykuya dalmaya başlıyorum. Bu ikisiyle daha fazla vakit geçirmek için.

Ethan diğer tarafıma uzanıp sırtıma yaslanınca yatak tekrar kayıyor ve beni ikisinin arasına sıkıştırıyor.

Onların sıcak bedenleriyle sarmalanmış bir halde, memnuniyetle iç çekiyorum.

"Anlamı şu"-Ethan açıklıyor, enseme bir öpücük konduruyor

-"Seninle işimiz henüz bitmedi."

Uyku beni altına çekerken son düşüncem, *umarım benimle işleri hiç bitmez.*

Aşırı ısınmış iki beden arasında sıkışmış, ter içinde, kollarım bacaklarım birbirine dolanmış bir halde uyanıyorum. Gözlerimdeki uykuyu kırıpıştırarak karanlıkta uyum sağlamalarına izin veriyorum. Sersemlemiş bir şekilde, son birkaç saat geri gelirken içimde kabaran yoğun duygularla başa çıkmaya çalışıyorum, sersemlemiş zihnim durgun, sessiz odada gürültülü.

Eli ile karşı karşıya olduğumu bilmek için görme yeteneğine bile ihtiyacım yok. Vücudu bana kendi vücudum kadar tanıdık geliyor. Başımı defalarca göğsünün tam bu noktasına yasladım, vücudunun yan tarafına

sıkıştırdım, kolu tıpkı şimdi olduğu gibi beni sarmış, gevşekçe ona yaslamıştı.

Yeni olan sırtımdaki sıcaklık; kalçalarıma dolanan diğer kol bir anormallik, göbeğime yayılan el beklenmedik ama istenmeyen bir şey değil.

Ethan.

Arkamda rahatça oturuyor, neredeyse beni kucaklıyor, popom kalçalarının beşiğine bastırılmış. Sırtım boyunca sert, sağlam bir kas duvarı ve sıcak, çıplak bir ten. Alt yarımı anlamlandırmak daha zor, bacaklarım birininkilerle iç içe geçmiş ama kim olduğunu söyleyemiyorum ve öğrenmek için hareket edip kazara onları uyandırmaktan korkuyorum.

Onları uyandırma konusunda endişelenmeme gerek yok. İkisi de baygın, eşit nefes alıyor ve derin rüyalar görüyorlar. Dudaklarımda kendini beğenmiş, tatmin olmuş bir gülümseme beliriyor ve onların yumuşak horlamalarını dinlerken karanlıkta kendimi tutmaya bile çalışmıyorum. *Bunu ben yaptım*, gururla düşünmekten kendimi alamıyorum. Onları yıpratın bendim, öyle ki daha sonra ikisi de aynı yatağı paylaştıklarını umursamadan iki yanımda sızıp kaldılar. Benzerliklerini her zaman fark etmişimdir, bir parçam onlara benzer şekilde uyudukları konusunda ipucu vermek istedi, ama bunu kendime saklayabilirim.

Zihnim tamamen uyanık olsa da bedenim mutlu ve rahatlamış durumda. Sadece önceki aktivitelerimizden değil, yanlarında uyumaktan da. Yurtta uyumaktan *nefret ettiğimden* değil ama Eli'nin yanında uyumayı her zaman daha çok tercih etmişimdir. Ayrı kaldığımız hafta uzun zamandır uyuduğum en kötü uykuydu. Burada olduğumda her zaman daha iyi dinlenmeyi başarıyorum ve bunu erkek arkadaşım ile birlikte olmama bağlıyordum, ama şimdi Ethan sırtıma yaslanmışken, bunun sadece ikisinin de aynı çatı altında benimle birlikte olmasından kaynaklanmadığından çok emin değilim. Ethan, eksik olduğunu bilmediğim yapbozun parçası, yarım kaldığını bilmediğim resmi tamamlıyor.

Bir süre uyanık kalıp uykunun beni tekrar altına çekmesini bekliyorum. Beynim bu kadar gürültülü ve uyanıkken yakın zamanda rüya ülkesine gidemeyeceğim belli olduğunda, kendimi yavaşça ve dikkatlice çocuklardan çıkarıyorum.

Eli uykulu bir of çekerek yan dönüyor. Ethan kılını bile kıpırdatmıyor.

Onlar derin uykuda kalırken ben sessiz bir nefes alıyorum. Beklediğimden kolay oldu.

Giderken yerden bir gömlek alıyorum ve gömleğini başıma geçirirken Ethan'ın rahatlatıcı kokusu beni sarıyor.

Kapı sessizce açılıyor, en ufak bir gıcırta bile yok ve koridordan mutfığa doğru ilerlemeden önce kapatırken gürültü yapmamak için hafif aralık bırakıyorum.

Aslında hiçbir şey istemiyorum ama zihnim sanki diken üstündeymiş gibi kaşınıyor. Düşünmekten başka bir şey yapması gerekiyor ve ben de kendime sıcak çay yapmaya karar veriyorum.

Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde.

Çocukların su ısıtıcısı yok, değiştirmek istediğim ama sürekli unuttuğum bir şey. Bunun yerine, bir fincan doldurup mikrodalgaya koyuyorum, zamanlayıcıyı tıklarken irkiliyorum, gizli olmaya çalışana kadar motorun vızıltısının gerçekten ne kadar yüksek olduğunu fark etmiyorum.

Çocukları uyandırdığıma dair bir belirti var mı diye kulak kabartıyorum ama mikrodalganın işini yaparken çıkardığı gereğinden yüksek uğultu dışında her şey sessiz kalıyor. Zamanlayıcının süresi dolmadan önce kapattığımdan emin oluyorum, böylece iğrenç bip sesleri çıkarmıyor. Çay poşetimi buharı tüten suya batırarak mutfaktaki adaya yaslanıyorum ve zihnimin çıldırmasına izin veriyorum.

Her zaman aşırı aktif bir hayal gücüm olmuştur. Bir konuşmayı ya da durumu zihninde yeniden canlandıran, farklı şekilde söylemeleri ya da yapmaları gereken her şeyi hayal eden bir insanım. Bu sefer de bundan çıkabilecek her şeyi.

Gerçekten bunu yapacak mıyız? *Bu* her neyse, çünkü gerçekten hiçbir fikrim yok. Yoksa bu sadece bir kerelik bir şey miydi, tek kullanımlık bir geçiş kartı mı, gün doğarken onu bırakmak zorunda kalacağım? Yaptığımız şey bir şeyleri değiştirecek mi? Bu-

"Çay yapmak için biraz geç değil mi?"

Eli'nin uyku sersemi sesi huzurlu sessizliği yarıp geçiyor ve beni kaçamak düşüncelerimden öyle bir sıyrıyor ki hafifçe sıçrayıp içkimi bardağın kenarına doğru savuruyorum.

"Kahretsin," diye tıslıyorum, sıcak sıvı tenime ve tezgâha sıçrarken.

Ben bileğimdeki çayı yalarken o kâğıt havluların yanına gidip birkaç tane alıyor ve gelip pisliğimi temizliyor.

Onları çöpe atmasını izlerken "Uyandım," diye itiraf ediyorum. "Tekrar uyuyamadım. Umarım seni uyandırmamışımdır."

Yavaşça mırıldanıyor, sobanın sarı ışığından görebildiğim kadarıyla gözleri hâlâ uykudan kararmış. Elimdeki fincanı aldı ve yerine koydu.

Bileğimi dudaklarına götürmeden önce tezgâhın üzerine koydu ve geride kalan küçük pembe yaraya bir öpücük kondurdu.

"Beni sen uyandırmadın, Ethan'ın gezinen elleri uyandırdı."

Kendimi tutamadan küçük bir kakhaha atıyorum. "Ne?" "Şerefsiz uykusunda ellerini kullanıyor. Beni ellemesiyle uyandım. Sakın sorma. Zaten yeterince travmatize oldum." Boynumun yan tarafına bir öpücük kondururken arkamda ayaklarını sürüyerek sırtım boyunca uzanıyor. Kolları beni sarıyor ve kucağına hapsediyor. Ona yaslanarak kakhahalarımı tutuyorum çünkü aksi takdirde bu evde uyuyan tek kişiyi uyandırma ihtimalim *var*.

Ellerimle bir şeyler yapabilmek için içkimi elime alıyorum ve küçük bir yudum almadan önce üflüyorum.

"Sabahın üçünde neden mutfakta çay yapıyorsun bebeğim?" Eli usulca saçlarıma doğru soruyor.

"Sana söyledim," diye mırıldanıyorum. "Uyuyamadım."

"Uyku senin en iyi olduğun şeylerden biri. Genelde seni kaldırması gereken kişi benim."

Bu konuda haksız değil. Ben her zaman altı alarm kuran ve hepsini uyutan bir kız oldum. En azından buradayken, onunlayken. Yurtta, oda arkadaşım derse hazırlanırken uyandığım, zinde bir uykuya dalana kadar dönüp duruyorum. Bilmediğim yerlerde uyumak konusunda hep kötü olmuşumdur ve neredeyse bir dönemdir burada olmama rağmen yurtta uyumakta hâlâ zorlanıyorum. Tiffany'ye bayılıyorum, harika bir oda arkadaşı ve daha da iyi bir arkadaş, ama koridorun sonunda bizden başka uyuyan insanlar olduğunu bilmek...

Sadece henüz oraya yerleşemedim, hepsi bu. Burada olduğu gibi değil, öyle görünüyor.

Ona beynimin uyandığını ve paniklediğimi söylemek istemiyorum, onun yerine omuz silkiyorum.

"Sen... yaptığımız şeyi istedin, değil mi?" Sesindeki tereddüt, kollarında dönüp ona bakabilmek için içkimi bırakmama neden olacak kadar endişeli.

"Evet, Eli," diye onu rahatlatıyorum. "Ettim."

Bunun benim hakkımda ne söylediğini hâlâ bilmiyorum ama söyledim.

"Ve biz iyi miyiz?" diye soruyor, gözleri yüzümü tarıyor, sanki cevabı mikro ifadelerimde arıyormuş gibi.

Şimdi emin olmama sırası bende. "Öyle miyiz?"

Beni kendine doğru çekiyor, böylece göğsüne bastırılıyorum. Yanağımı yumuşak gömleğine sürterek kucağına daha da sokuluyorum. "Tanrım, evet bebeğim. Geçen hafta için özür dilerim. Hıyarın tekiydim."

Gözlerim yaşlarla doluyor ama düşmelerine izin vermiyorum. Gerçekten üzgün değilim, sadece iyi olduğumuz için rahatladım, onu hayatımda tutmaya devam edebilirim çünkü onsuz geçen hafta berbattı. Bu hafif kalır.

"Ben de üzgünüm," diye fısıldıyorum, kollarımı beline dolayarak ona sıkıca sarılabiliyorum. Aramızda hiç boşluk kalmadı ama yine de yeterince yakın değiliz.

Derin bir iç çekiyor ve yanağını başımın tepesine yaslıyor. "Üzgün olmana gerek yok, Lainey. Böyle tepki vermeden önce sakinleşmeliydim. Sinirlenmek yerine *nedenini* sormalı, açıklamana izin vermeliydim. Sana gerçekten kızgın bile değildim. Ben sadece..."

Düşüncelerini toplamak için duraklarken göğsü yanağımın altında yükselip alçalıyor. Zorlamak istemediğim için ona izin veriyorum. Her şeyden sonra benimle konuştuğu için şanslıyım.

"Ethan'ın adını söylemenden daha fazlası vardı," diye itiraf ediyor usulca. "Geçmişten gelen ve tekrar yaşanmasından endişe ettiğim şeyler. Şu anda bu konuda konuşmaya hazır değilim ama konuşacağım."

Çenesinin alt tarafına bir öpücük kondurmak için parmak uçlarımda yükseliyorum. "İstemiyorsan bana söylemek zorunda değilsin."

"Hak ediyorum. Sana neden tam bir pislik gibi davrandığım konusunda bir açıklamayı hak ediyorsun."

Ona bakmak için geri çekiliyorum. "Hayır, Eli, istemiyorum. Bana hiçbir şey vermek zorunda değilsin. Yaptığım şey yanlıştı. Seni incittiğim için özür dilerim. Gerçekten." Burnumu çektim. *Aptal gözyaşları*. "Özür dilerim."

Ona keşke geri alabilseydim demek istiyorum ama doğruyu söylememiş olurum. Onu incittiğim için üzgünüm ama hatam bana Ethan'ı verdiyse, sadece bir geceliğine bile olsa...

Bunu nasıl geri alabilirim?

Suçluluk ve utanç içimi cehennem ateşi gibi yakıyor. Eli zaten çok şeye izin verdi. Beni *affetti*. Daha fazlasını istememin imkanı yok. Eli'a sahip olmak fazlasıyla yeterli.

Sanki hiç sahip olmadığı bir şeyi kaybetmiş gibi, derin ve tam bir yas tutuyormuş gibi sızlayan parçamı inatla görmezden geliyorum.

Gözleri hüzünleniyor, saatlerce bakabileceğim o muhteşem ela rengi donuklaşıyor. "Son zamanlarda seni çok fazla ağlatıyorum."

Boynunun ukuruna çekilip saklanıyorum. "Tekrar birlikte olduğumuz için mutluyum."

Sonra iimi bir panik sarsıntısı kaplıyor. Tam olarak öyle olduğumuzu söylemedi. Ben sadece varsaydım.

Ne kadar gergin olduğumu fark etmiş olmalı ki elini sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. "Ben de, Lala."

Rahatlayarak, mutlulukla ona sarılıyorum ve istemem gerekenden fazlasını arzulayan; *isteyemeyeceğim* ama minik, alaycı bir tadına bakmam gereken *minik, minicik*, zar zor var olan paramı itiyorum.

Beynim sormam gerekip gerekmediği konusunda bir ileri bir geri gidip geliyor, ta ki içimde o kadar büyüyene kadar.

"Ethan...?" Sözlerimi yarım bırakıyorum, kelimeler kuru boğazıma takılıyor.

Sonunda "Sormak istediğin şeyi bitir bebeğim" diyene kadar sessizlik boğucu.

Yutkunuyorum, bunu söylemek için yeterli cesareti topluyorum. "Yaptığımız şeyden sonra iyi olacak, değil mi? Benimle, bizimle? Bu bir şeyleri değiştirmeyecek mi?"

Ethan beni görmezden gelmeye başlarsa buna dayanamayacağım. "Bu değişir. Bir şeylerin değişmesini istiyor musun?"

şok başımı kaldırmama neden oldu. Umut damarlarıma yayılıyor, bal gibi yavaş ve yoğun. "Ne?"

"Bir şeylerin değişmesini istiyor musun, Lainey?" Eli tekrarlıyor, sesi daha net ve kararlı, sanki bu soruyla tam olarak ne sorduğunu biliyormuş gibi.

Anladığımdan emin değilim.

"Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Bunun anlamı, tatlım" -başka bir tanıdık ses cevap veriyor- "bundan sonra ne olacağını sen kontrol edeceksin."

Eli'ın omzunun üzerinden bakınca Ethan'ın mutfağa doğru yürüdüğünü görüyorum, üzerinde kalçalarına kadar inen bir eşofman altından başka bir şey yok, göğsü muhteşem bir şekilde çıplak ve tam bir atıştırmalık gibi görünüyor. Belki de yaptığım çayın yanında bir şeyler yemeliydim çünkü ona bakmak bile midemi sıkıştırıyor ve ağzımı sulandırıyor.

Eli mutfağa girerken uykulu ve *güvenli görünüyordu*, kardeşi ise seks sarhoşu ve tehlikeli görünüyordu.

Dokunmak istediğim ama dokunamadığım bir sürü ten var. *ek ellerini, Lainey*, otomatik olarak kendime hatırlatıyorum. Ama eğer düşündüğüm

şeyi ima ediyorlarsa.

"Çoktan seçmeli mi alacağım?" Belli belirsiz sorduğumu duyuyorum. "Soruyu cevaplamakta zorlanıyorum."

Ethan'ın kendini beğenmiş sırtışı, sanki kafamın neden pamukla doldurulmuş gibi hissettiğimi tam olarak biliyormuş gibi, şaşırtıcı ve Eli'nin kollarına sarıldığım için mutluyum, aksi takdirde muhtemelen yerde olurdum.

Mutfağı geçip adanın etrafında dolanırken gözlerimiz kilitli kalıyor, ta ki ikimizin de arkasına geçene kadar ve ben onun izini kaybediyorum.

Ama çok uzun sürmüyor, çünkü bir an sonra tüm o sıcak ten sırtımın üzerine dökülüyor. Sersemlemiş bir halde, yatak odasında olduğumuz pozisyonda olduğumuzu fark ediyorum; Ethan beni arkamdan sıkıştırırken, ben Eli'nin ön tarafına doğru bastırılıyorum.

"Çoktan seçmeli, ha?" Ethan'ın nefesi kulağımı gıdıklıyor. "Çoklu seçim hayranı olduğumu duydum."

Eli acı çekiyormuş gibi inliyor. "Dostum."

Vücudum aynı anda her şeyi sergileyen bir sirk gibi olsa da kıs kıs gülüşümü onun göğsüne bastırıyorum. Nasıl hissedeceğimi bilmiyorum ama yine de hepsini aynı anda hissediyorum. Eğleniyorum. Korkmuş. Gergin. Azgın. Umutlu. Hepsi tek bir pakette toplanmış, midemi bulandırıyor.

"Tamam," diye itiraf ediyor Ethan, çenesini omzuma yaslıyor ve yanağını yanağıma değdiriyor. "Belki de bu biraz ezikçeydi."

Eli'nin kollarına daha fazla yerleşmek için yer değiştiriyorum ama aslında bu sadece yanağımı Ethan'inkine bastırmak için bir bahane. Kıpırdanmam bittiğinde sırtışını göremiyorum ama hissedebiliyorum. Ve benim de ağzımın kenarından minik bir gülümseme geçiyor.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Eli öfkeyle oflayıp pufluyor ve bir elini kardeşinin alnına vurmak için kaldırıyor. "Bunu ciddiye al." Ethan onu kolayca savuşturup geri çekiliyor. Bu onu benden uzaklaştırıyor ve ben onun sıcaklığını kaybetmekten mi yoksa Eli'nin sert ses tonundan mı üşüyorum bilemiyorum.

"Neyi ciddiye alayım?" Alt dudağımı sinirli bir şekilde ısırıyorum, bu benim kötü bir alışkanlığım.

Ethan yanımdaki adaya yaslanıyor, yakın ama eskisi kadar değil ve sadece birkaç santim uzakta olmasına rağmen onu şimdiden özlediyorum.

Alt dudağımı dişlerimin arasında cezalandırıldığı yerden çekmek için uzanıyor.

"Yapma," diye yumuşakça azarlıyor, başparmağı yumuşak bir okşamayla yanağımın üstünden geçiyor. Bakışları hızla kardeşine kayıyor ve sonra tekrar

Ben. "Ve bunun cevabı sensin."

"Ben mi?"

Başını sallıyor. "*Seni ciddiye almalıyım.*"

Sözleri hiçbir anlam ifade etmiyordu. "Neler oluyor?" Hayal kırıklığına uğrayarak soruyorum. Bana defolup gitmemi söylemek için cesaretlerini topluyorlarsa...

Yüzümdeki acıyı görmüş olmalı ki beni rahatlatmak için acele ediyor. "Kahretsin, kötü bir şey yok, Lainey." Sertçe nefes veriyor. "Tanrım, bu işte çok kötüyüz."

Eli homurdanır. "Kendi adına konuş. Sen buraya gelmeden önce gayet iyiydim."

Ethan gözlerini devirir ve elini sallayarak onun devralmasını işaret eder.

Eli alnıma bir öpücük kondurarak başlıyor. Sanki görünmez bir düğmeye basmış gibi, vücudum içimde büyüyen gerginliği anında serbest bırakıyor ve ona karşı gevşiyorum.

Ethan huysuzca, "Hiç adil değil," diye homurdanıyor.

"Bütün numaraları biliyorsun." "Onları öğreneceksin," diye yanıtlar kardeşi.

Midem umut dolu bir düğüm haline geliyor ama heyecanımı bastırmaya çalışıyorum. Az önce söylediklerini anlamanın tek bir yolu var, değil mi? Tüm odağımı Eli'a veriyorum, iyimser ama temkinli bir şekilde bir sonraki sözlerini bekliyorum.

"Lainey"-Eli başlıyor-"bana olanları istediğini zaten söyledin."

Başımı hafifçe sallamamı bekliyor.

"Ama bence daha önemli olan soru şu: Yaptığımız şeyin bir geceden fazla sürmesini istiyor musun?"

Keskin nefesim boğazımda düğümleniyor, ciğerlerime giden yolda kayboluyor.

Gerçekten soruyor mu...?

"Düşündüğüm şeyi mi soruyorsun?" Sesim titrek bir fısıltıdan öteye gitmiyor ama yine de sessiz mutfakta öyle bir yankılanıyor ki komşularının duymasından korkuyorum.

Ethan'ın eli sırtımda geziniyor, gelip enseme kavırıyor ve sıkıyor.

Başparmağı kulağımın arkasındaki yumuşak deriyi okşarken usulca inliyorum. Bu bana dudaklarının sadece birkaç saat önce aynı noktada olduğunu, öptüğünü, ısırıldığını, günahkâr ağzıyla beni nasıl kızdırdığını hatırlatıyor.

"Evet," diye nefes alıyorum, çünkü ne istediklerini *biliyorum* ve bunu istiyorum. Tanrım, *istiyor muyum?* "Evet, bunu istiyorum." Başka bir soru, dev bir neon uyarı levhası gibi zihnimin önünde süzülüyor ve büyüyen şehvetimi kesiyor. "Ama *bu* tam olarak nedir?"

Ethan'ın odasında birlikte yaptığımız şey hoşuma gitmişti ama ben genellikle rastgele ilişkilere giren bir kız değilimdir. Yaptığımız şey benim karakterimin dışındaydı ve ben de kendi alanımın dışındaydım. Bu anlaşmayla gündüzleri Eli'nın, geceleri ise ikisinin birden mi olacaktım? Açılıp kapanacaklar mıydı? Midemdeki düğüm acıyla gerildi. Bunu yapabileceğimden emin değilim. Ama başka ne yapabileceğimizden de emin değilim.

Eli rahatlatıcı bir tonda, "Sen nasıl istersen," diye cevap veriyor. Şu anda zihnimin nasıl döndüğünü bilecek kadar beni iyi tanıyor.

"Seninle çıkmak istiyoruz," diye ekliyor Ethan. Eli kardeşine çok fazla şey söylemiş gibi bir bakış fırlatıyor ama benim odaklanabildiğim tek şey randevu kelimesini duyunca kalp atışlarımın nasıl yükseldiği.

"Flört genellikle iki kişi arasında olur," diye hatırlatıyorum onlara. Kelimeler ağzımdan çıktığı anda keşke onları geri alabilsem diyorum. *Hadi canım, Lainey*, kendimi sözlü olarak azarlıyorum. *Senin de iki erkek kardeşe aşık olman gerekmiyor ama işte buradayız.*

Ethan tezgahı iterek tekrar arkamda durmaya geliyor. Ağırlığını kullanarak beni nazikçe kardeşine doğru bastırıyor ve sert vücutlarının arasına hapsediyor.

"Belki bizim için üç kişi gerekir." Sesinin alçak, baştan çıkarıcı tonu boğazımda bir inilti yaratıyor. Kaçmasını zar zor engelliyorum ama vücudumun verdiği fiziksel tepkiyi durduramıyorum. Sözleriyle ürpermemi, vücudumda patlayan tüylerimi ya da çaldığım gömleğinin altında meme uçlarımın titremesini. "Bunu istediğini söyle, Lainey," diye homurdanıyor Ethan, gömleğimin eteklerine ulaşana kadar ellerini yanlarımda gezdiriyor, elleri tenimi okşamak için aşağıya iniyor.

"*Bizi istediğini söyle,*" diye ekliyor Eli, dudaklarıma tatlı, yumuşak bir öpücük kondurmadan önce, aynı anda Ethan da boğazımın kenarına bir öpücük konduruyor ve *işim bitiyor*. Onların arasında olmak yavaş yavaş güvenli alanım haline geliyor.

Zihinsel olarak beyaz bayrak sallayarak teslim oluyorum, kendimi onların kollarına bırakıyorum, sıcaklıkları ve şefkatleriyle kucaklaşıyorum, kalbim neredeyse memnuniyetle dolup taşıyor. *Nihayet.*

"Seni istiyorum," diye kabul ediyorum, ağızları ve elleri vücudumda dolaşmaya başladığında nefes nefese kalıyorum. "İkinizi *de*."

Sorun şu ki, kalbim de öyle.

ACKNOWLEDGMENTS

Şu anda bunu yazdığımı inanamıyorum bile. Bir kitabı bitirmiş olmam, elinizde olmas ı ve bu noktaya kadar okumuş olmanız... akıllara durgunluk veriyor. Bir rüyanın gerçekleşmesi. Bu yüzden, *siz* okuyuculara bir şans verdiğiniz için çok teşekkür etmek istiyorum. Kitaplarla dolup taşan bir dünyada, benimkini okumayı seçtiğiniz için minnettarım. Umarım elinize almaya hevesli olduğunuz hikâyeleri hayal etmeye devam edebilirim.

Bir avuç insan olmasaydı bu kitap burada olmazdı. Öncelikle, rastgele kitap fikirlerimle ve sürekli "Bu kulağa hoş geliyor mu? Okur musun?" gibi sorularla uğraşmak zorunda kalan ama yine de ona sunduğum milyonlarca fikri okuyacağına dair bana güvence vermekten asla bıkmayan kız kardeşim Toryann. O benim en büyük destekçim ve bunun için sonsuza dek minnettarım. İkincisi, en iyi arkadaşım Kelsi, ona gönderdiğim her şeyi okumaya her zaman hazır. Elimde sadece bir avuç fikir ve yarım yamalak yazılmış birkaç hikâye varken bile kendimi başarılı bir yazarmışım gibi hissetmemi sağlamakta asla başarısız olmuyor. Bana her zaman bunu yapabileceğimi hissettirdiğin için teşekkür ederim, Bestie. Buraya kadar gelebilmemin bir nedeni de sensin!

Hayallerim bazılarına ne kadar uzak gelse de bana her zaman inanan ve sessizce yanımda duran erkek arkadaşım Francisco'ya teşekkür etmeyi unutamam. Bu adama Ay'da dondurma satmak istediğimi söylesem, o da bunu kabul ederdi. Bu çılgın yolculukta bana katıldığın için teşekkürler bebeğim.

Şimdiye kadar yolculuğumu takip eden ve umarım ben ilerledikçe beni takip etmeye devam edecek olan Instagram arkadaşlarıma çok teşekkürler. Özellikle de ne zaman motivasyona ihtiyacım olsa bir DM uzağında olan Danielle ve Jessica'ya. İkinize de teşekkür ederim! Eminim yakın gelecekte sizinle mesajlaşıyor olacağım.

Cruel Ink'teki Tori ve Cady ikilisine ne kadar teşekkür etsem azdır, bu kitabı benim yapabileceğimden çok daha güzel bir hale getirdiler.

Hayal et. Sözlerimi aldılar ve onları şaşırtıcı derecede günahkâr bir paket haline getirdiler. İftiramı parlattığınız için teŗekk  rl  r, ikinize de!

Son teŗekk  r  m  , umarım bunu asla okumayacak olan anneme saklayacağım, çünkü ona yayınlanan ilk eserimin müstehcen olduğunu söyleyecek yüreğim yok. Ama o her zaman aklıma koyduğum her şeyi yapabileceğime inanmamı sağladı ve bunun için biraz takdiri hak ediyor. Teŗekk  rl  r anne. Her şey için.

ABOUT J.JONES

J. Jones, Pennsylvania'nın kırsal kesiminde doğup büyüdü ve şu anda uzun süredir erkek arkadaşı ve kürk bebekleri Ace ile birlikte yaşıyor. Kuaför olarak çalışmadığı, köpeğini yürüyüşe çıkarmadığı, arkadaşları ve ailesiyle takılmadığı ya da Tik Tok'ta kıyametler koparmadığı zamanlarda gece geç saatlere kadar uyumuyor ve yazıyor.

SOCIAL MEDIA

Onu Instagram'da bulabilirsiniz: [yazarjjones](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.